

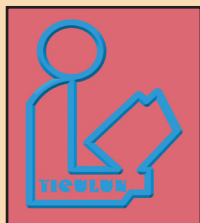
TỦ SÁCH
TUỔI HOA

LINH HỒN TƯỢNG ĐÁ HOÀI MỸ

LINH HỒN TƯỢNG ĐÁ

HOÀI MỸ

Chương Một

Thế là ông bô tao quyết định !

- Màỵ cũng chịu à ?

- Sức mấy mà không ! Tại ông xem học bạ thấy tao bết về Việt văn và Sinh ngữ, la tao một trận tội bởi. Ông bảo theo ban C mà kém hai môn này thì kể như cầm chắc cái rớt. Tao cũng lo thí mỗ, nhưng ghét loại học « kèm trẻ em tại gia » !

- Sao màỵ không xin học lớp luyện thi ?

- Rồi, nhưng ông bô bác bỏ thẳng tay, cho rằng học đông người khó tấn tới... Phải chi tao cũng khá như màỵ !

- Mỗi đứa có một năng khiếu riêng chứ, như màỵ đỡ hơn tao về môn toán.

- Cái đó thì ăn nhậu gì tới ban C !

- Đừng khinh môn phụ mà rớt cái đui !

- Học với thi cử chán quá hả màỵ !

- Đòi mà ! ... À, màỵ thấy dung nhan ông thầy tương lai của màỵ chưa ?

5 | Linh Hồn Tượng Đá

- Chưa. Chỉ biết đại khái trên mục báo rao vật là sinh viên cao học văn khoa, nghèo, cần có phương tiện để tự lập.

- Chà, bi thảm quá hé ?

- Quảng cáo mà mày !

- Chừng nào bắt đầu ?

- Chưa biết. Ông bồ cũng mới viết thư mời được mấy hôm nay.

- Chắc cũng chỉ trong tuần này.

- Khoảng đó.

- Bây giờ mày tính sao ?

- Còn tính gì nữa... nhưng có điều tao ớn tận xương sống !

Lệ nhìn Quyên. Cả hai không nói gì thêm.

Ngoài song cửa nắng xuyên những kẽ lá đan thành những ô vuông, tròn. Gió phà hơi nóng. Ngọt ngọt.

Quyên lật những trang báo Cinémonde, chỉ cho Lệ những kiểu áo và tóc của các tài tử ngoại quốc - Audrey mặc « sốt » coi được chứ mày ? - Tao chịu lối chải tóc này, man rợ nhưng trẻ trung - Đồ mày ai đây ? Không

nhận ra hả ? Steve Mac Queen đấy, xí kinh khủng nhưng vậy mà hay đó mày ; tao chịu loại đàn ông coi vẻ cô hồn, tàn bạo, dữ dằn ! - Trời, gì đây, Quyên ? - À, tụi Hippy bên Mỹ đang « make love » tập thể đó mày - Khiếp !

Lệ đóng vội tờ báo lại. Tấm hình chụp một đám thanh niên, thiếu nữ khóa thân ôm nhau giữa bãi biển làm nàng choáng váng, đỏ mặt. Lệ đứng lên, kéo lại vạt áo, vuốt những cọng tóc xòa xuống trán :

- Thôi tao về, mày Quyên !

- Còn sớm mà !

- Tao phải ghé nhỏ « Thuần đuôi ngựa » mượn cuốn vụn vật.

- Siêng thế !

- Ở đó mà siêng ! Ba tuần rồi tao chưa chép lấy một chữ !

- Bộ mày « cúp » đều đều hả ?

- Có một lần thôi.

- Đi đâu ?

- Xem Roméo et Juliette với nhỏ « Huyền Cady ».

- Thế còn hai tuần rồi ?

7 | Linh Hồn Tượng Đá

- Một lần ngồi chép nhạc, còn lần khác làm « cô vắn» con nhỏ « Trâm khênh » viết thư cho bồ.

- Ủa, nó có rồi à ?

- Từ khuya rồi !

- Sao tao không hay gì ?

- Nhỏ Trâm kín tiếng lắm.

- Còn mày ?

- Tao mí nó « friend » nên mới được nó tiết lộ và mời làm... « cô vắn ».

- Mày biết gì về... tình yêu mà bày đặt cô vắn, cô viếc!

- Kẻ đứng ngoài thường sáng suốt hơn người trong cuộc.

- Thế tới lượt mày, mày định mời ai ? Tao nhé ?

- Tao còn lâu ! Sau mày là cái chắc !

- Đừng có nói trước bạn ơi ?

- Còn gì nữa ! Hiện giờ mày cũng đã « tiên bộ » hơn tao !

- Hơn gì đâu ?

- Còn phải giấu ! Thằng Vinh cận đó !

- Nó theo tao chứ bộ... tao... tao... có gì với nó há ?

- Tao thấy nó cũng bộ lại học giỏi !

- Ai mà ham ! Cù là thí mô ! Nói chuyện mí con gái mà mặt đỏ như say rượu, ấp a ấp úng cả tiếng đồng hồ không « phát ngôn » được lấy một câu.

- Nhưng nó không gấu như bọn thằng Hùng Honda !

- Tao cũng hông thèm !

- Dễ dàu tìm được một thằng kếp ngoan ngoãn như vậy !

- Mà muốn tao... nhường cho đây !

- Ê, đừng có nói nhảm bô !

- Tao dám cá với mày nếu... lấy nó sau này... đánh nhau bao giờ mày cũng thắng !

- Nhỏ này !

- Mày cứ giấu cặp kính « đít chai » của hấn là hấn phải « đi trong đêm tối, trong đêm đen » ngay !

Lệ và Quyên cùng phá lên cười. Nước mắt nhòe ra viền mi. Đánh vào tay bạn, Lệ nói :

9 | Linh Hồn Tượng Đá

- Tao về. Ở đây nghe mày « phát ngôn bậy bạ » cười đến đứt ruột mắt.

Tiếng Quyên đuổi theo bước chân của Lê :

- Mai qua tao nữa, nghe !

Lê quay đầu lại, chu môi :

- Ủa, cô nương !

- Nhớ đem tao mượn cuốn thơ của mày !

- Nhỏ « Nguyên xứ dân gầy » mượn rồi.

Lê vừa bước đi, tiếng Quyên lại gọi :

- Nhỏ !

- Gì nữa ?

- Cho tao gọi lời thăm « đít chai » !

Tiếng cười lại nổi lên, Quyên ho sặc sụa. Lê phải đi mau ra cửa, lấy khăn chấm nước mắt. Quyên cười một lúc, chạy đuổi theo :

- Đề tao đưa mày ra đường.

- Bầy đặt, bà cô !

- Nhân tiện đón ba tao về.

- Gần 12 giờ rồi đó. Nói chuyện mãi !

- Lâu lâu « xả hơi » một bữa, học hoài cũng chán !

Nắng đã lên giữa đỉnh đầu, chói chang. Gió như đã rủ nhau đi đâu hết. Thành phố đang cháy bỏng. Xe cộ chen chúc trên đường nhựa như những con cá mắc cạn trong một ao tù khô nước.

Quyên vẫy cho bạn chiếc xích lô đạp. Lệ giấy nẩy :

- Để tao đi xe lam !

- Giờ này tan sở, sức mấy mày chen nổi ?

- Đi xích lô có vẻ trưởng giả !

- Về cho kịp chiều còn đi học. Thôi đừng ghé nhỏ « Thuần đuôi ngựa » nữa.

- Chắc phải để sáng mai.

Ngồi lên xe rồi Lệ còn thò đầu ra, nói với lại :

- Khi nào « ông kèm trẻ » đến nhớ « báo cáo » nhé !

- Yên chí !

Xe chuyển bánh Quyên cũng quay vào. Nắng và cảnh xô bồ của phố xá làm nàng chóng mặt, bỏ ý định đón ba đi làm về.

11 | Linh Hồn Tượng Đá

Bước chân vào nhà, Quyên thở phào, thấy dễ chịu hẳn. - Giờ này mà mẹ vẫn chưa về - Quyên nhìn đồng hồ và trầm nghĩ như vậy. Mùi xào nấu dưới bếp bay lên, đánh động khứu giác của Quyên. Nàng chợt thấy cồn cào trong bụng, nhớ ra sáng nay đã bỏ bữa điểm tâm. Không chống trả nổi với sức quyến rũ của mùi thơm, Quyên chạy xuống bếp, nuốt nước miếng đến khô cổ :

- Gì mà thơm dữ vậy chị Ba ?

Người giúp việc đứng tuổi ngừng tay, quay lại cười :

- Cá chiên !

Đúng món Quyên thích nhất, nàng lấy đũa khều khều khúc cá đã cháy vàng trong chảo :

- Chín chưa chị Ba ?

- Bộ cô đói hung rồi sao ?

- Muốn chết luôn !

Vừa nói Quyên vừa xắn một miếng cá, cho vào miệng, suýt xoa :

- Cha...nóng quá !

- Cô ăn trong đĩa kia kìa, nguội hơn !

- Thôi rộp lưỡi rồi !

Câu nói của Quyên làm bà giúp việc cười rung cả tấm thân béo tròn.

Quyên bỏ đi lên, vào phòng. Chồng sách vở nằm ngổn ngang trên mặt bàn gọi lại trong trí nàng câu chuyện lúc nãy nói với Lê : học thêm việt văn và sinh ngữ ! Quyên vẫn âm ức về quyết định của cha mẹ. Từ trước đến giờ nàng vẫn đã kích lời mời giáo sư về nhà dạy tư; nay đúng là « ghét của nào trời trao của nấy ». Tuy nhiên thật ra trong thâm tâm Quyên cũng đã dự định một « kế hoạch » mà ngay với Lê, đứa bạn thân nhất, nàng cũng không nói ra. Đó là Quyên sẽ đóng vai búơng bình, lì lợm đến dễ ghét để... ông thầy chán nản mà xin rút lui. Quyên đoán người sẽ kèm nàng học thêm chắc còn trẻ - sinh viên đang còn đi học mà - hẳn chưa kinh nghiệm trong « nghề gõ đầu trẻ », do đó chắc dễ bị... hạ. Và Quyên cũng cảm thấy nôn nóng muốn gặp... hẳn !

Tiếng còi xe hơi cắt đứt dòng tư tưởng mông lung trong đầu Quyên - Ba đi làm về - Như thường lệ, Quyên chạy ra đón. Ông Giang, ba Quyên, quay người xuống mở cửa xe cho cô con gái út ngồi băng sau. Tiếng Quyên làm ra điệu vui vẻ :

- Ba mới về ?

Ông Giang bước xuống xe, quay cửa kính, không nói gì.

13 | Linh Hồn Tượng Đá

Tiếng em gái Quyên :

- Cho chị cái này !

- Gì ?

- Đâu phụng da cá !

- Đâu mà mày có nhiều vậy Thảo ?

- Nhỏ bạn em cho. Nhà nó chuyên làm cái này.

- Bữa nào mày mua cho tao chừng... hai chục gói !

- Chi mà nhiều dữ vậy ?

- Để vừa... học thi vừa ăn cho đỡ buồn ngủ.

Tháo cà-vạt, cởi áo xong, ông Giang hỏi :

- Mẹ mày đâu rồi Quyên ?

- Nghe nói mẹ con đi lo thủ tục chuyển nhà cho anh Long.

- Đi lâu chưa ?

- Từ sáng lặn, Ba.

- Sao giờ này chưa về ?

- Con cũng không hiểu nữa.

Ông Giang không nói gì thêm. Quyên cũng im lặng. Trong nhà chỉ có tiếng vù vù độc điệu của chiếc quạt trần và thỉnh thoảng nổi lên tiếng vỡ ròn tan của hạt đậu phộng trong hàng răng trắng ngà của Quyên.

Một lúc sau bà Giang về, kêu bị làm khó dễ ở Nha Du Học, Bộ Giáo Dục vì thời hạn chuyển ngân cho du học sinh đã chấm dứt. Thế là trong suốt bữa cơm câu chuyện gia đình quay tròn trong vấn đề du học. Ông bà Giang được tất cả bốn người con. Long lớn nhất vừa xuất ngoại trong mùa hè vừa qua, rồi đến Quyên. Giữa Quyên và Thảo còn có một người con trai nữa, nếu còn sống năm nay cũng khoảng 15 tuổi. Gia đình tương đối giàu có, sang trọng nhờ sự chắt chiu buôn bán của hai vợ chồng ông Giang. Hoà khí hiện hữu giữa những con người máu mủ này.

Từ vấn đề du học, câu chuyện được đưa đẩy về việc học hành của chị em Quyên mà chủ đề bây giờ là chuyện Quyên được kèm học thêm. Nàng thấy ai trong gia đình cũng có vẻ chờ đợi « người ta » mau đến. Ngược hẳn với nàng.

Ông Giang :

- Sao không thấy »người ta « lại nhỉ ?

15 | Linh Hồn Tượng Đá

Mẹ Quyên :

- Chắc chưa nhận được thư. Cầu sao « người ta » chưa nhận chỗ nào khác. Nhắm mắt mới thấy chỗ này có bằng cấp cao hơn cả.

Cô bé Thảo :

- Con đoán chừng nay hay mai là cùng. Thế nào « người ta » cũng tới.

Quyên chán ngán, muốn chuyển hướng câu chuyện nhưng không thành công. Ông bà Giang đang bàn luận về ngân khoản thù lao sẽ đưa cho « người ta ». Quyên buồn đũa, với quả chuối tráng miệng. Bà Giang nhìn con :

- Sao mày ăn ít vậy Quyên ?

- Con no rồi mẹ.

Thảo chen vào :

- Chị í sợ ăn nhiều mất eo !

- Úi dào, eo với iếc ! Nhịn ăn rồi ốm đau ra đây, lại chỉ tổ thuốc thang !

Quyên tức giận, ký đầu Thảo :

- Nó xạo đó mẹ !

Thảo chu môi :

- Sức ! Bữa nọ em nghe chị than với chị Lệ là dạo này chị lên ký này, các áo dài mặc chật hết tron này...

- Xí xọn !

- Chị với chị Lệ còn bàn nhau là sẽ ăn chanh thật nhiều để khỏi mập. Đúng không ?

- Tao không thèm nói với mày !

- Em biết chắc chị không dám ăn nhiều cơm để làm cho ốm bớt đi. Đúng không ?

Quyên làm thình, lặng lẽ cắn chuối. Thấy vậy bà Giang la Thảo không được trêu chị mày nữa rồi nói với Quyên :

- Ráng mà giữ sức khỏe, năm nay phải học nhiều đấy.

Hiếu là mẹ đã tin lời nói của Thảo, Quyên trấn an :

- Con vẫn khỏe mà mẹ !

- Tao thấy dạo này mày... hơi xanh !

- Có lẽ tại mấy bữa nay con thức khuya.

- Vậy phải ăn nhiều để lấy sức lại.

17 | Linh Hồn Tượng Đá

- Thì con vẫn mỗi bữa ba chén cơm. Riêng trưa nay con thấy hơi... lửng dạ...

- Bây giờ các con cứ chịu khó ăn, chịu khó học là ba mẹ vui lòng rồi.

- Mẹ an tâm.

- Con Quyên năm nay ráng làm sao thi đậu cao cao một chút rồi xong tú tài hai ba với mẹ lại lo cho... du học như anh Long mày.

- Thi đậu thì dĩ nhiên con sẽ cố, nhưng còn chuyện... du học, con chả ham. Ba mẹ đừng có chạy chọt gì hết !

- Học được thì ắm vào thân chứ...

- Con thấy ở Việt Nam cũng thiếu gì môn cho mình học, cần gì phải ra ngoại quốc !

- Nhưng bằng cấp ở nước ngoài vẫn giá trị hơn !

- Mẹ không thấy anh Long viết thư về nói đây à; ở bên Mỹ nếu chăm học thì lấy bằng cấp dễ như cho tay vào túi lấy khăn mùi-soa ! Còn tại Việt Nam thật thật vầy mới hy vọng « thanh toán » xong một cấp bằng !

- Tại anh mày... giỏi mới nói vậy chứ, người ta thì... thì...

Tiếng ông Giang cắt ngang lời vợ :

- Chuyện đó còn xa vời, sẽ tính sau. Điều cần thiết và thực tế nhất là con Quyên chăm học hơn để cuối năm thi đậu.

- Thì con vẫn... cố gắng !

- Ấy là Ba dặn vậy.

Lợi dụng câu chuyện, một lần nữa Quyên nói ra niềm ám ức của mình :

- Có điều con xin ba mẹ là... là...

Ông Giang ngẩng đầu, nhìn Quyên :

- Gì ?

- Đừng... thuê giáo sư riêng nữa. Con thấy chẳng lợi là bao nhiêu.

- Chính mày vẫn than là kém sinh ngữ với việt văn.

- Con có thể... tự học.

- Chỉ còn ít tháng nữa đến kỳ thi, không còn đủ thời giờ để tự mò mẫm nữa.

- Nhưng... ba thấy không, con còn rất nhiều bài vở ở trường phải làm, phải học.

19 | Linh Hồn Tượng Đá

- Nếu biết sắp đặt công việc thì đầu vào đó ngay. Mỗi tối lo làm bài, sáng dậy sớm một chút học bài. Vả lại mỗi buổi sáng học thêm có hai tiếng đồng hồ.

- Con sợ đầu con sẽ... bung ra mất !

- Chưa ai chết vì chăm học !

- Nhưng con... không thích lười học... kèm trẻ !

- Vấn đề không phải thích hay không thích. Ở đời biết bao chuyện không thích mà người ta vẫn phải làm. Quan trọng là mục đích có lợi hay không. Ba hy vọng con sẽ... ngoan khi « người ta » đến dạy.

Ông Giang ngừng tiếng, gấp miếng thức ăn. Không khí trở nên nặng. Bà Giang tiếp nối câu nói của chồng :

- Tất cả cũng chỉ vì ba mẹ thương con., không quản ngại tốn kém, miễn sao tương lai của con sáng sủa là được...

Quyên có vẻ suy nghĩ, nhưng thật ra tâm trí nàng trống rỗng hay đúng hơn là như mù đi.

Cắn miếng chuối còn lại, Quyên cảm thấy một vị đắng.

Quyên cho chiếc xe chạy như bay. Hồi trưa những ý nghĩ hội tụ đầy trong tâm trí khiến nàng mất ngủ; đầu nặng như đội đá. Bao nhiêu lần Quyên muốn lay chuyển ý định của cha mẹ về việc học thêm tại nhà nhưng không thành công. Cuối cùng cơn ầm ỨC vẫn như ngọn thủy triều ngày một Ứ tràn. Quyên nghĩ thôi đành áp dụng « kế hoạch » riêng của mình rồi tới đâu hay tới đó.

Tiếng còi xe hơi ré lên phía sau làm Quyên giật mình. Cố gắng xua đuổi hết những ý nghĩ vu vơ trong đầu, Quyên nắm chặt tay lái lấy lại bình tĩnh, cho xe chạy sát lề đường. Nàng nghĩ mình tới trường vào giờ này chắc còn sớm, chưa có nhỏ bạn nào đến. Tuy nhiên cơn nắng chiều còn rất bỏng cũng thiêu rụi ý thích của nàng chạy xe vòng các con phố. Quyên cảm thấy một sự trống rỗng trong tâm hồn.

Không đúng như Quyên nghĩ, sân trường đã khá đông học sinh khi nàng quẹo xe vào. Sự bình lặng khởi sự trở lại với Quyên. Loay hoay khoá xe, tự nhiên Quyên cảm thấy như có ai đó đang nhìn mình : đôi tay trở nên luống cuống, vụng về. Vừa ngẩng lên, ánh nhìn của Quyên bắt gặp một cặp mắt kính thấp thỏ sau một thân cây. Ý nghĩ nghịch ngợm nảy ra trong trí, Quyên đi thẳng tới. Cặp mắt kính dày cộm vội quay đi, nhưng đôi chân của đối tượng như đã bị xiềng xuống đất. Quyên làm ra vẻ

21 | Linh Hồn Tượng Đá

ngạc nhiên, thích thú :

- A, anh Vĩnh !

Cặp mắt kính quay vội lại, gần văng khỏi sống mũi.
Tiếng ú ớ :

- Ồ... cô...

- Anh Vĩnh đang làm gì vậy ?

Đôi mắt vừa chứa nhiều ý gian như đã bị bắt quả tang phạm tội, sụp mi xuống. Như mèo vờn chuột, Uyên hỏi nhẹ :

- Chắc anh đứng đây... làm thơ chứ gì ?

Cặp môi mấp máy không thành tiếng :

- K... h... ông !

Nhìn bộ mặt biến sắc, từ đỏ dừ dần dần sang nhợt nhạt, lấm tấm mồ hôi, Uyên bắt thương hại nhưng vẫn không chịu buông tha :

- Hay đúng là anh đang... trồng cây si cô nào phải không ?

Cặp mắt mất thần mở lớn sau làn kính; đôi hàng lông mày rậm nhướng lên đồng thời với một giọng nói hoảng hốt :

- Ô... ơ... kh... ông !
- Anh giấu Quyên rồi nhé !
- Thật... thật... mà !
- Thế anh đang làm gì ?
- Không... gì... cả !
- Thiệt hôn ?

Vĩnh gật đầu. Quyên bồi thêm :

- Anh Vĩnh hiền ghê, Quyên thích lắm !

Một nụ cười méo xệch, gương gạo nở trên đôi môi dày và khô; Quyên không biết người con trai cùng lớp này đang cười hay khóc. Nàng nói thêm :

- À, giờ sinh ngữ tuần trước anh Vĩnh có đi học không?

Vĩnh gật đầu. Quyên nghiêng nghiêng khuôn mặt :

- Mai anh đem vở cho Quyên mượn được không ?

Vĩnh lại gật đầu. Cục xương ở cổ chạy lên chạy xuống liên hồi chứng tỏ Vĩnh đã nuốt cạn nước miếng đến khô cả họng.

23 | Linh Hồn Tượng Đá

Nghĩ rằng « hình phạt tội nhìn lên » như vậy đã quá đủ đối với Vĩnh, Quyên mỉm cười thật tươi trước khi rời gót :

- Anh Vĩnh nhớ mai đó, quên thì Quyên bắt đền cho mà xem !

Nhiều con mắt nhìn Quyên. Nàng biết vậy nhưng vẫn tạo một dáng vẻ bình thản, coi « thiên hạ » như không có trên... trần gian này. Nhiều nhóm nam sinh đang to nhỏ hoặc cười lớn tiếng. Quyên thừa biết việc mình đứng lại với Vĩnh thế nào cũng gây một « dư luận » trong lớp. Đây chắc hẳn là một « biến cố quan trọng » vì ai cũng biết Vĩnh thuộc loại nhút nhát và Quyên nổi tiếng hoa khôi của trường mà biết bao cậu trai « trồng cây si » nhưng đều bị... loại. Với Quyên dĩ nhiên không thành vấn đề vì dù sao nàng cũng vẫn được mệnh danh là « cây nghịch » có hạng, nhưng với những chàng trai mới lớn vẫn thường « để ý » Quyên thì sự kiện trên quả thực « độc nhất vô nhị » !

Vừa đi Quyên vừa mỉm cười khi tưởng tượng lát nữa đây bạn bè sẽ xúm quanh « phỏng vấn » Vĩnh - không hiểu anh chàng có biết phịa ra một « giai thoại » thật thơ mộng với những câu đối thoại thật tình tứ, với những hình ảnh trữ tình phóng đại hay là lại thật thà thuật lại cả những tiếng ú ớ, sự ngượng ngịu của mình? Quyên đoán thế nào Vĩnh cũng bị chế là « cù lùn, mỗ đến miệng

mèo mà không biết đớp ! » để rồi lại được nghe những cái miệng ba hoa chích choè « giảng » về « khoa tán gái ». Quyên cũng hơi thấy tội nghiệp Vĩnh và thoáng thấy hối hận đã trêu anh chàng.

Quyên định vào lớp cắt tóc thì có tiếng gọi :

- Ê, nhỏ Quyên !

Một đám, những Lê, Thuận, Trâm, Nguyên cũng đang từ ngoài đi tới. Các cặp môi đều chúm chím cười - phải đề phòng mới được; chắc tụi nó đã nhìn thấy mình nói chuyện với Vĩnh. Quyên vội lên tiếng trước :

- Tới trễ vậy tụi bây ?

- Trước mày một... phút thôi !

- Ở đó mà trước ! Tao tới chẳng thấy mặt nào !

Thuận cười hóm hỉnh :

- Ai còn mãi... tâm tình cho !

- Đừng xuyên tạc !

Trâm chen vào :

- Chối nữa ! Đứng dưới gốc cây thơ mộng thí mề !

25 | Linh Hồn Tượng Đá

Biết mình đã bị bại lộ, nhưng Quyên nghĩ phải « phủ đầu » tội này nếu không câu chuyện sẽ được xé ra to, được thêu dệt bằng đủ mọi thứ đến không tưởng nổi. Nàng bình tĩnh lựa cách xoay « thế cờ » :

- Tao đang đi « nó » gọi tao trước chó bộ. Ai thèm !

Lệ mở tròn mắt, nói qua mấy đầu nhỏ bạn :

- « Đít chai » gọi mày ? Sắp mưa trái mùa chắc ?

Cười thâm trong bụng, Quyên biết tội này đã rơi trúng kế của mình nên thản nhiên kể tiếp :

- Nó... hỏi mượn tao tập sinh ngữ !

- Thế mày trả lời sao ?

- Tao định... hỏi ý kiến tội mày !

- Cho đi mày. Rồi mày giả bộ viết tên « đít chai » ở phía trong tờ bì ra cái điều mày cũng... nhớ hần !

- Tầm bậy !

- Giả bộ thôi chứ bộ !

- Rồi sao ?

- Mày sẽ thấy mắt hần sáng lên, khỏi cần... đeo mắt kiếng nữa !

Cả bọn cười. Nguyên bàn thêm :

- Theo tao, nhỏ Quyên nên viết cả một lá thư tỏ tình thật dài...

Lệ vung tay, chặn lời :

- Như vậy đâu có tự nhiên !

- Sao không ?

- Con gái mà tỏ tình trước đâu có đúng luật ! Nó khám phá ra ngay !

- Mà làm như hấn... « chì » lắm !

- Nhưng « đít chai » cũng đâu có ngu gì !

- Hấn dám gọi nhỏ Quyên trước tức là hấn... si lắm rồi, còn trí óc đâu nữa mà suy nghĩ !

- Nhưng cũng có lúc tỉnh chứ !

- Tao dám cá với mày giờ nhỏ Quyên bảo hấn nhảy... xuống biển chơi, hấn cũng vâng lời !

Tiếng qua lời lại, bàn tán sôi nổi giữa mấy nhỏ bạn; riêng Quyên, nàng không nói gì thêm, thỉnh thoảng cười thầm - thế là thoát nạn !

27 | Linh Hồn Tượng Đá

Chuông báo hiệu vào học. Học sinh đứng xếp hàng dọc theo hành lang chờ giáo sư vào lớp. Quyên giả vờ quay đầu lại nói chuyện với Lê để liếc nhanh xuống phía cuối hàng. Nàng thấy một lô con trai còn đang bao quanh Vĩnh và mặt anh chàng đỏ ửng - Cuộc « phỏng vấn » chưa chấm dứt ! Mặc dầu giọng nói của vị giám thị oang oang trong « ô-pạc-lơ » nhắc nhở học sinh giữ thanh lặng, tiếng xì xào vẫn không ngắt dứt.

Thuần bỏ hàng dưới, chen lên đứng cạnh Quyên, thì thầm bên tai :

- Bọn con trai đang nói mày !

- Gì ?

- Mày với thằng Vĩnh !

- Kệ !

- Phải cho tụi nó biết tay chứ, bộ con gái mình « chùa » sao ?

- Bỏ qua mày !

- Sao bữa nay mày hiền thế ?

- Làm gì được bây giờ ?

- Chửi !

Quyên phì cười :

- Hèn chi tụi nó gọi mày là... « Thuận đuôi ngựa » !
- Mày nhát quá !
- Thế mày... chửi dùm tao đi !
- Đâu phải chuyện của tao !
- Cứ coi như của mày. Bạn mà !

Tiếng nói chuyện chợt tắt. Vị giáo sư tới trễ, đang còn đi từ xa, giờ tay ra hiệu cho học sinh vào lớp.

Một lúc sau. Ông thầy càng cố cao giọng giảng bài, tiếng nói chuyện ở dưới dường như cũng càng to hơn. Mọi khi trong giờ Việt văn học sinh tương đối ngoan hơn cả, nhưng hôm nay không khí đã đổi khác. Giáo sư ngừng dạy, la rầy mấy lần nhưng im lặng chỉ kéo dài trong khoảng khắc. Gương mặt của ông hằm hằm, giận dữ, trái với nhưng nét vui tươi bình thường. Bỗng ông chỉ tay về hướng tên nam sinh để tóc dài tới gáy :

- Hùng, đứng lên !

Hắn từ từ đứng dậy, khoanh tay nhưng miệng vẫn chưa xoá hết nụ cười tinh nghịch.

29 | Linh Hồn Tượng Đá

Tiếng ông thầy nạt nộ :

- Từ đầu giờ tôi thấy anh nói chuyện hoài ! Nói gì vậy ?

Cả lớp im lặng như tờ. Hẳn bất động. Ông thầy lặp lại :

- Sao, nói gì vậy ? Trả lời !

- Thưa... thầy...

- Nói lớn hơn !

- Thưa thầy... chúng em... nói chuyện về... anh... Vĩnh!

- Anh Vĩnh làm sao ?

- Anh í bảo... anh í... có... số đào hoa... hơn chúng em!

Cả lớp cười phá lên như vỡ chợ. Ông thầy không hiểu gì, giận hơn, đập bàn, hét :

- Im !

Vẫn còn vài tiếng khúc khích. Thầy chỉ tay ra phía cửa :

- Hùng, đi ra khỏi lớp !

Rồi hát hàm gọi :

- Vĩnh !

Vĩnh đứng lên, sợ sệt, cặp kính cận như đang nhảy trên mắt, trên sóng mũi.

- Anh nói gì mà để các người khác cười vậy ?

Hắn ngơ ngác, ú ớ, không biết trả lời sao trước câu hỏi bất ngờ.

Dưới những gầm bàn có những khuỷu tay, cẳng chân hích nhau thay cho lời nói.

Thấy Vĩnh thỉnh lặng ông thầy gằn giọng :

- Anh không trả lời phải không ?

Vẫn im lặng.

- Một là anh trả lời tôi hai là anh ra khỏi lớp ! Tôi không có thì giờ chờ đợi !

Mặt tím ngắt, môi cắn chặt nhau, Vĩnh lách chân những người đồng bàn, đi ra. Cặp kính của hắn như dây và có nhiều đường vòng hơn.

Tiếng xì xào nổi lên.

31 | Linh Hồn Tượng Đá

Quyên ngồi lặng người. Mấy nhỏ bạn biết chuyện nhìn nàng cười trong ánh mắt.

Vị giáo sư không giảng bài nữa, nhưng, bằng giọng nói ôn tồn, thân mật cố hữu, thầy khuyên học sinh phải chăm học nhiều hơn vì kỳ thi không còn bao xa. Thầy bảo chúng ta là những người rất may mắn còn được an bình ngồi trong lớp học mà lo cho tương lai trong khi chiến tranh sôi động ở hầu hết các tỉnh miền giới tuyến, trong khi biết bao thanh niên ngã gục, bao gia đình tan nát, bao học sinh như chúng ta không còn cuốn sách, ngôi trường mà học.

Lớp có vẻ cảm động.

Ông thầy nói những câu cuối cùng :

- ... Những gì các giáo sư giảng dạy trong lớp chỉ có tính tổng quát hay đúng hơn có tính cách chỉ đường, phần chính còn lại phải do chính các em học hỏi lấy. Ngoài giờ ở trường, về nhà các em cần học thêm thật nhiều mới hy vọng thấu triệt hết chương trình để đi thi, chẳng hạn như khảo cứu thêm, đọc sách thêm, làm bài thêm...

Chợt Lệ giơ tay. Ông thầy ngừng nói, gật đầu :

- Em muốn hỏi gì ?

- Thưa thầy... có nên... mời giáo sư... về nhà kèm thêm không ạ ?

Quyên giật bắn người, chắc lưỡi - nhỏ này khùng hay sao ? Đồ vô duyên ! Mấy người bạn ngồi cạnh nháy Quyên, cười cười trong khi ông thầy trả lời câu hỏi của Lệ :

- Mọi phương tiện giúp mình tiến được đều quý. Tuy nhiên vấn đề chính yếu là mình có biết sử dụng đúng mức phương tiện đó hay không. Thế thôi...

Chuông reo chấm dứt hai giờ đầu. Lớp học vỡ ra bởi những tiếng thét, tiếng cười, tiếng nói oang oang, bởi những bước chân chạy phóng ra ngoài, những thân hình chen lấn nhau. Những lời lẽ cảm động của ông thầy như đã bay xa, không để lại một dấu vết nhỏ.

Quyên tìm Lệ :

- Mà có điên không thế, Lệ ?

Lệ cười :

- Không có ai tỉnh bằng tao !

- Tao chưa từng thấy ai vô duyên như mày ! Ông í đang nói nghiêm trang, mày lại xía chuyện lãng xẹt khác vào !

33 | Linh Hồn Tượng Đá

- Gì mà lãng xẹt ?

- Còn không à, chuyện của tao mắc mớ gì tới điều ông í nói đâu !

- Sao không... ông í chả nói về việc học thêm là gì ?

- Thiếu gì chuyện khác sao mà không hỏi ?

- Của mà... nóng bỏng hơn !

- Tao chỉ muốn nhéo mà một cái cho chết luôn !

Miệng nói, năm ngón tay Quyên xoắn trên da thịt Lệ khiến Lệ kêu trời ơi, chết tao rồi con khỉ ạ !

Những người bạn khác cười rộ lên.

Lệ xoa xoa cánh tay, nói phụng phịu :

- Móng tay sắc như quỷ ! Chảy máu rồi đây nè !

- Ai bảo !

- Không cảm ơn người ta còn giờ « trò bội bạc » !

- Cảm ơn bằng một cái nhéo nữa nhé ?

Lệ vội dẫn ra xa, tránh bàn tay của Quyên, liếc xéo :

- Còn không à, tao hỏi ông í để lấy thêm ý kiến cho mà về nói với ông bà mà.

- Không cần ! Tao đã có cách đối phó rồi !

Câu nói của Quyên bất ngờ tạo một sự ngạc nhiên trên các khuôn mặt bạn bè. Các cái miệng đồng loạt hỏi :

- Cách gì ?

- Bí mật ! Nói sớm sợ tụi bây làm hỏng hết « chương trình » thì đời tàn ngay !

Lệ nói :

- Mà làm như chúng tao còn con nít không bằng !

Nguyên tiếp lời :

- Tụi tao vẫn cầu cho mày thoát lồi học « kèm trẻ tại gia »

Và Thuần :

- Bí mật thì nghỉ chơi mày luôn !

Trâm bữu môi :

- Có gì mà phải giấu với giếm !

Huyền cười :

- Tao biết nhỏ Quyên chỉ nói cho... tên Vĩnh « đít chai » nghe thôi !

35 | Linh Hồn Tượng Đá

Quyên dẩy nẩy, nói át tiếng cười của các bạn :

- Phát ngôn vô trật tự !

Thuần vào hùa với Huyền :

- Hèn gì lúc nãy... « anh chị » đứng dưới gốc cây !

Và Nguyên phụ hoạ theo :

- Nhỏ Quyên không nói thì tội mình cứ tới « tra tấn » tên « đít chai » là ra ngay. Tội mà ý đồng ý không ?

- Chịu gấp !

Vội vàng, Quyên phân bua :

- Không phải tao muốn giấu chúng mày, nhưng phải đợi khi nào « người ta » tới dạy tao mới dễ... cắt nghĩa. Tao hứa với chúng mày tao sẽ cho chúng mày... tham dự vào... hành động của tao !

- Mà hành động gì mới được chứ ?

- Hiện giờ thì... tao cũng chưa biết rõ nữa... Với lại tao cũng chẳng biết phải giải thích thế nào... Thôi tội bây giờ thông cảm. Chừng mai hay ngày kia là cùng, « người ta » tới dạy, tao sẽ thông báo cho tội bây giờ biết liền. Chính tao cũng cần sự hỗ trợ của tội bây giờ mà !

Trâm dịu giọng với các bạn :

- Thôi cho nhỏ Quyên hưởng « án treo » tội bây. Chừ tao đề nghị chúng mình xuống nhà bác Cai làm mỗi đứa một ly « quốc đả phụ » đề... mừng nhỏ Quyên.

Quyên ngơ ngác :

- Mừng gì tao ?

- Ngay thơ hoài ! Mà với... thằng Vĩnh !

- O... ơ...

- Không ơ iếc gì hết ! Giờ viết văn lúc này tên Vĩnh bị đuổi ra cũng vì... mà, nhưng hần... anh đừng không khai... mà ra, chứ không... hèn nhát như tên Hùng Honda. Tội bây thấy tao có lý không ?

Tức thì các giọng nói đua nhau :

- Chí lý lắm !

- Nhất mà rồi !

- Xưa nay « em » vẫn chịu « ngài » !

Được thể Trâm liền thoảng :

- Vây lên đường ! Cho tội bây uống thả dần ! Đã có nhỏ Quyên... bao !

Quyên trợn mắt, phản kháng :

37 | Linh Hồn Tượng Đá

- Vô lý chưa ! « Mừng » tao mà lại bắt tao trả tiền ! Sao mày... « đại » thế hả Trâm khềnh ?

- Không lẽ tụi tao bắt... tên Vĩnh trả ?

Tiếng cười lại ròn tan. Biết một mình không thể địch nổi năm sáu cái miệng, nói như máy, Quyên đành chịu thua, tuy nhiên thâm nghĩ trong đầu - rồi tụi mày sẽ biết tay... « ông » !

Khi cả bọn đi gần tới quán nước được dựng sơ sài trước căn nhà ông gát-dan của trường, vô tình gặp Vĩnh đang đứng nói chuyện với mấy người cùng lớp. Tự nhiên Quyên đỏ mặt, luống cuống bước chân. Phía bên con trai kia cũng im bất tiếng nói; người thì ngửa mặt lên trời nhìn... mây bay; kẻ rít điều thuốc đã tắt ngúm từ bao giờ; có tên chu môi huýt sáo nhưng không phát ra tiếng; riêng anh chàng Vĩnh thì đứng thộn mặt, tay vân vê chiếc chìa khoá thắt lưng. Nhóm Quyên cũng tự nhiên ngưng cười đùa; đứa giả vờ cúi xuống như để xem guốc mình có... đứt quai hay không; đứa dăm dăm nhìn về hướng trước mặt như lúc đang... chào cờ ! Về nghịch ngợm đã bay đi.

Giây phút nghiêm trọng chấm dứt khi Thuận là người « tỉnh lại » trước nhất, lên tiếng :

- Chắc tụi nó đang bàn về... tụi mình !

- Sao mày biết ?
- Tao... đoán vậy.
- Đoán mò !
- Thế sao thấy tội mình bọn nó lại im lặng ?
- Sao mày biết chúng nó im lặng ?
- Mày hỏi « sao »... « sao » hoài ! Vô duyên !
- Sức mấy !

Quyên vội giảng hoà :

- Hơi đâu mà tội mày để ý tới... người ta !

Không ai nói gì thêm. Riêng Quyên, nàng nghĩ chắc cuộc « phỏng vấn » vẫn chưa chấm dứt, đồng thời cũng lo lắng, sợ anh chàng đem kể cho « tội nó » nghe việc nàng hỏi mượn tập Sinh ngữ của Vĩnh - nếu vậy « dư luận » sẽ... lớn lao lắm đây ! Nàng thấy mình đã dại !

Nhóm Quyên vừa gọi sáu ly nước đá chanh thì chuông reo vào học hai giờ sau. Huyền đề nghị :

- Bỏ đi tội bây !

Nhưng đa số nhất định phải uống hết ly nước. Lệ nói như ngâm thơ :

39 | Linh Hồn Tượng Đá

- « Đi không há lẽ trở về không ?»

Và Trâm đồng tình :

- Máy khi moi được của nhỏ Quyên, bỏ qua rất uổng !

Và Nguyên :

- Giờ toán ăn nhằm cái gì, vô trễ đâu có sao !

Thuần cười :

- Nếu bị phạt lại... càng vui !

Những chiếc ly được huyền ra và chỉ trong nháy mắt chúng đã được « thanh toán » đến... giọt nước cuối cùng! Quyên vội lấy tiền trong khăn tay ra trả :

- Thôi dzông tụi mày !

Giữa khoảng sân rộng những đôi chân thoăn thoắt chạy. Những tà áo dài tung bay - như những cánh bướm trắng. Trong khi đó từ văn phòng nhìn ra, đôi mắt người giám thị cau lại.

Sau khi cho Lệ quá giang, Quyên mới thông thả lái xe về nhà. Vừa bước lên thềm gạch Quyên đã nghe tiếng nhỏ Thảo lanh lảnh :

- Chị Quyên, « người ta » đến rồi !

- Ai ?

- Thì « người ta » đó !

- Mà « người ta » là kẻ nào vậy ?

- Thầy của chị chứ còn ai vào đây nữa ! Làm bộ !

- Thầy nào ?

- Giờ ời ! Thầy kèm chị học thêm đó !

Quyên hiểu ra, nhúu mày. Nàng không ngờ... « người ta » tới sớm hơn nàng nghĩ. Bản tính tò mò thúc đẩy Quyên hỏi thêm :

- « Người ta »... có nói gì tao không ?

- Không. Nhưng mẹ méc tội chị nhiều lắm. Em núp trong phòng nghe thấy tất cả.

- Mẹ nói gì ?

- Mẹ nói chị... lười nè, kém sinh ngữ với việt văn nè, chị cứng đầu nè, lại không chịu học thêm ở nhà nè... Mẹ còn bảo cậu giáo cứ nghiêm khắc và thẳng tay trừng trị cho...

- Sao nữa ?

41 | Linh Hồn Tượng Đá

- Mẹ cũng nói là mong cho chị thi đỗ năm nay và nếu năm tới chị cũng qua luôn thì thế nào mẹ cũng lo cho chị đi du học.

- Thế « người ta » trả lời sao ?

- U... u... « ông » í nói xin bà an tâm tôi sẽ cố gắng làm tròn phận sự...

Quyên bữu môi, đi vào phòng. Nhưng nàng vừa quay gót, tiếng Thảo gọi giật lại :

- Chị Quyên !

- Gì ?

- Em thấy... « ông » í coi bộ cũng... hiền lắm, chị ! « Ông » í đeo kính cận to to là, nhìn bảnh ghê đi !

- Nhỏ đừng xí xọn !

- Xí !

Quyên bỏ đi. Tự nhiên nàng thấy bức tức một cách vu vơ. Hình ảnh một người đeo kính trắng nghiêm nghị hiện ra nhìn nàng chùng chùng. Mấy cuốn sách, quyển vở nằm ngổn ngang trên bàn làm tăng cơn ám ức trong Quyên. Căn phòng trở nên chật chội, nóng bức. Không có thoáng gió nào lùa qua song cửa. Màu da trời xám xịt trĩu nặng. Mím môi, Quyên vút chiếc cặp xuống

ghế rồi tiện tay hất tung mấy cuốn sách trên bàn xuống giường. Nàng thò đầu ra cửa, nói như hét :

- Thảo ! Từ mai ngày nào mày cũng nhớ mua cho tao hai chục gói đậu phộng da cá, nhé !

Không có tiếng trả lời. Quyên buông thõng người xuống ghế, thở dài.

Ngoài khung cửa mây xám tụ đông hơn...

Chương Hai

NGÀY THỨ NHẤT

Sáng

9 giờ thiếu 5. Tiếng chuông nổi lên - nhẹ và ngắn, chứng tỏ người vừa bấm đã do dự hay bị xúc động. Quyên nghĩ nhanh : « người ta tới ! ». Phản ứng tự nhiên, nàng vuốt lại mái tóc, nhưng lại vội ngồi xuống ghế, cầm cuốn báo; vẻ mặt tỉnh bơ. Mắt tuy dán vào những hàng chữ trên tờ tạp chí nhưng nàng không đọc được gì; tim đập nhanh hơn trong lồng ngực, tai lắng nghe tiếng nói chuyện ở ngoài nhà giữa « người ta » và chị Ba giúp việc :

- Dạ... mời thầy ngồi chơi.

- Bà chủ có nhà không chị ?

- Dạ, bà tui đi khỏi... Dạ, mời thầy ngồi để tui vô mời cô tui.

- Cảm ơn chị.

Người giúp việc hối hả chạy vào phòng Quyên, nói nhanh nhưng nhỏ :

- Mời cô ra học, ông thầy tới rồi !

- Kệ ông í !
- Sao vậy, cô ?
- Tôi đọc xong cái này đã !
- Rồi... để ông thầy chờ sao ?
- Chờ mười, mười lăm phút cũng chả chết chóc gì !
- Nhưng... ngày đầu...
- Cũng chả sao !
- Lỡ ông giận, ông bỏ về thì...
- Càng tốt !

Trước thái độ khác lạ của Quyên chị Ba giúp việc không ngớt nhướn mắt ngạc nhiên. Vẻ dễ thương thường ngày của cô chủ nhỏ đã biến mất, để lộ những nét buồn bĩnh, bất cần trên khuôn mặt trái soan, trắng hồng nhưng hơi cau có, bực tức. Tuy biết Quyên dễ tính và dù không hiểu sự thay đổi bất chợt đó, chị Ba giúp việc cũng không dám lên tiếng hỏi thêm, lặng lẽ trở ra phòng khách rót nước. Quyên nghe rõ tiếng chị Ba :

- Dạ... dạ... cô tui còn mắc chút việc, phiền thầy...
dạ... mời thầy xơi nước !
- Cảm ơn chị. Tôi chờ !

45 | Linh Hồn Tượng Đá

Nhưng rồi Quyên cũng lững thững đi ra; tay cầm theo cuốn tạp chí ngoại quốc. Vừa thấy mặt người đến dạy mình học thêm, Quyên cũng hơi lúng túng nhưng vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên :

- Chào... thầy !

Người thanh niên không lộ vẻ gì ra ngoài, lạnh lùng nói :

- Chúng ta bắt đầu được chưa ? Trễ rồi !

- Bắt đầu gì... thầy ?

- Học !

Quyên nhún vai, liệng tờ báo xuống mặt bàn rồi buông mình xuống ghế, thầm nghĩ ừ, coi như cũng khá bô, sáng sủa nhưng coi bộ cũng lì lẫm đây, mình phải... « dẫn mặt » ngay từ đầu mới được. Quyên khoa tay, miệng cười trêu cợt :

- Cho một màn giới thiệu đi chứ thầy. Theo thông lệ ở trường ông thầy nào cũng « kê khai lý lịch » cho học sinh biết ngay khi bước chân vào lớp giờ đầu.

- Không nhất thiết ở đây !

- Ít nhất cũng cho biết tên !

- Huy. Vũ Quang Huy !
- Tuổi ? Nghề nghiệp ?
- Tôi tới đây để dạy cô học !
- Biết rồi, khổ quá, nói mãi !
- Đừng quên mỗi tháng ba má cô trả tôi hai chục ngàn!
- Đó là do sự quyết định đơn phương của ba má... tôi!
- Dưới 21 tuổi người ta vẫn bị coi là vị thành niên !

Quyên nín thinh, bỗng nhiên mất tinh thần, thoáng bối rối vì không kịp tìm ra câu nói đáp lại. Nàng lén nhìn Huy : anh chàng vẫn điềm tĩnh, Quyên càng thấy mình rơi vào thế hụt hẫng, tuy nhiên vẫn cố vót vát trong... tâm trí - người ạ, đừng làm tàng quá chứ. Chưa đâu, nhỏ Quyên này chưa lần nào thua ai mà. Để rồi kết quả sẽ chứng minh ai là kẻ chiến thắng.

Nét bối rối ở Quyên không thoát khỏi cặp mắt tinh ranh của Huy dù rằng nó nấp sau hai tròng kính trắng. Chàng đã nhận ra và tự bằng lòng nhưng vẫn tạo một diện mạo lạnh băng - khẩu thế kia mà bướng, thật uổng. Mà cũng... không sao, ta đã từng trị những cái đầu cứng gập mười lần cô bé. Để rồi xem cuối cùng ai sẽ thắng. Chờ đây ! Nhìn Quyên lật lật mấy trang báo, Huy tiếp :

47 | Linh Hồn Tượng Đá

- Mất nửa giờ vô ích rồi !

Quyên ngừng lên, vẫn vẻ bướng bỉnh :

- Thầy khó tính quá. Ngày đầu cho chép... chương trình, không lẽ học liền ?

- Rất đơn giản. Ngày học sinh ngữ, ngày viết văn. Hôm nay, sinh ngữ.

- Không ngờ thầy... đến sớm, chưa mua sách vở gì cả!

- Học sinh đệ nhị nào cũng có cuốn Mauger và ít vở nháp.

Quyên chột xoay tờ báo lại phía mặt Huy :

- Hay thầy... giảng trong này đi. Đây cũng là chữ Pháp !

- Ngoài chương trình !

- « Giờ ơi », thầy còn « đơn » (jeune) mà khó thế !

- Tôi nhắc lại : tôi tới để dạy cô học !

- Đặt trường hợp nếu tôi... không thích ?

- Không còn vấn đề thích hay không thích nữa. Muộn rồi.

- Thầy nói y hệt... ba tôi !

- Cha mẹ cô hết sức lo cho cô !
- Nhưng tôi không...
- Nếu cha mẹ cô biết được...
- Thầy sẽ... mách ba mẹ tôi ?
- Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc làm của tôi !

Quyên lại nín thinh, như bị dồn vào ngõ bí. Quyên thoáng nghĩ dường như anh chàng đã biết được « kế hoạch » của mình; ván cờ không dễ dàng như nàng đã hoạch định. Từ trước tới thường Quyên vẫn làm cho những người con trai khác bối rối chứ ít ai có thể gây mất bình tĩnh cho nàng. Tuy nhiên hiện tại Quyên thấy trí óc mình lao đao, tay chân nhẹ hẫng như đã bay đi đâu. Quyên hơi tiếc đã lỡ gọi người ta bằng thầy - có lẽ do quen miệng, bây giờ không thay đổi được nữa. Quyên cố moi óc tìm câu nào thật cay, thật ác để hoá giải thế kẹt của mình đồng thời để « trả đũa » anh chàng, nhưng không hiểu sao các từ ngữ dường như đã chạy trốn hết; tâm trí mù sương, rồi bời. Nhỏ Quyên nhanh mồm nhanh miệng thường ngày bỗng trở nên mất tự nhiên trước mắt... kẻ địch !

Trong khi đó Huy cười thầm trong trí - cô bé thuộc thứ « dữ » đây, phải « lì » hơn kéo bị « qua mặt ». Lợi dụng lúc « cô bé » còn đang chơi vơi, Huy nghiêm

49 | Linh Hồn Tượng Đá

giọng, nói như ra lệnh :

- Bây giờ học. Tất cả những chuyện khác để hạ hồi phân giải !

Quyên làm thỉnh; đầu hơi cúi. Huy lấy trong cặp ra cuốn sách Pháp ngữ, đặt trước mặt cô học trò :

- Dùng tạm quyển này trong khi chờ đợi cô tìm được sách vở của cô.

Quyên bất động. Giọng nói của Huy chợt đánh lại :

- Giở trang đầu và đọc !

Sau cái nhún vai Quyên miễn cưỡng làm theo. Tuy nhiên để chứng tỏ sự hậm hực, Quyên chủ tâm đọc sai hết và ngắt câu không đúng chỗ. Mặt Huy vẫn điềm tĩnh như thách thức sự bướng bỉnh của Quyên. Hết bài Quyên đưa mắt nhìn Huy :

- Thế nào, được không thầy ?

- Đọc lại !

Lần này giọng Quyên kéo dài ra, ê a như đứa trẻ mới tập đánh vần. Huy chờ đợi cho đến khi Quyên ngừng tiếng, rồi :

- Đọc lại !

Giọng Quyên chột phá lên, đọc như hò hét, vang cả nhà. Vẫn không một biến sắc nào trên khuôn mặt nghiêm nghị của Huy :

- Đọc lại !

- Đọc lại ! Đọc lại ! Hoài vậy... thầy !

- Cho đến khi nào được thì thôi ! Đọc lại ! Và cho đúng !

Mặt Quyên đỏ lên, đôi mắt long lanh - dấu hiệu của sự giận dữ. Huy hiệu ly nước đã đầy, chỉ thêm một giọt nữa là tràn. Chàng dịu giọng lại nhưng vẫn giữ vẻ cương quyết :

- Cô đọc lại đi !

Quyên không cãi nhưng giọng đọc lí nhí như tiếng nói thầm. Mỗi chỗ chấm câu đều được kèm theo một tiếng thở dài lướt thướt. Hạ sách xuống, Quyên nhướng mắt nhìn; giọng mỉa mai :

- Cần đọc nữa không... ông thầy ?

Huy nhỏ nhẹ :

- Hy vọng cô sẽ đọc... khá hơn !

51 | Linh Hồn Tượng Đá

Huy vừa dứt câu, tức thì Quyên cầm vội lại quyển sách, đọc thật lớn tiếng và nhanh. Huy nhìn nàng đắm đắm, không nói. Quyên giả vờ như không biết gì, vẫn đọc liền thoảng, không ngừng một tíc tắc để thở. Nàng đọc đi đọc lại đến năm sáu lần, cuối cùng vất mạnh sách xuống bàn, hỏn hển :

- Mệt quá !

Huy nhếch mép cười nửa miệng :

- Cô có giọng thật tốt và hơi thật dài !

- Hả là thầy... bằng lòng ?

- Tuy nhiên cô vẫn phải luyện tập nhiều hơn nữa !

Quyên vội nhào người tới, định cầm cuốn sách, nhưng Huy đã nhanh tay hơn, chặn lại, vô tình tay nàng đặt lên tay... kẻ địch. Giật mình, Quyên thu tay lại như vừa chạm vào một luồng điện. Nàng xấu hổ, ngượng ngùng, nghe nóng ran hai bên vành tai. Bao nhiêu nghị lực, cơn giận hờn chợt tan biến để hóa Quyên trở lại về nhu mì, hiền từ.

Huy làm như không có gì xảy ra, dù đã đọc được hết những nét bôi rỏ, e then nơi người con gái đối diện, lấy giọng thật tự nhiên giảng bài.

Tuy còn trong trạng thái lâng lâng mơ hồ, Uyên cũng thâm công nhận giọng nói của Huy rất hay, trầm, ấm và vang vang. Nếu như giọng nói đó không phải là của người nàng đang ghét và nếu như ở hoàn cảnh khác, chắc Uyên không khỏi rung động dạt dào mà dành cho nhiều thiện cảm...

Đồng hồ buông 11 tiếng. Uyên choàng tỉnh :

- Hết giờ !

Huy thở ra nhè nhẹ :

- Mau thật !

Không hiểu anh chàng nói thật hay đó chỉ là tiếng reo vui trá hình của một người vừa trút được gánh nặng? Uyên nhìn Huy nghi ngờ nhưng không thềm hỏi gì thêm. Huy lặng lẽ xếp sách vào cặp, lách ghế đi ra. Đôi mắt đen huyền có làn mi cong vút của Uyên dõi theo những động tác đó nhưng chỉ thấy chúng vô duyên. Trước khi bước xuống sân Huy tháo cặp kính cận lau vào khăn mùi xoa, quay đầu lại, nói :

- Mai học Việt văn. Chỉ cần ít tờ giấy nháp !

Uyên vẫn ngồi yên trên ghế, nghĩ thâm « hấn » bỏ kính ra trông trẻ và đỡ nghiêm hơn nhiều.

53 | Linh Hồn Tượng Đá

Huy tự tay mở cổng rồi mới quay vào đạp máy xe. Khói tuôn ra mù mịt cả khoảng sân. Chiếc xe vừa trườn khỏi cổng thì chợt dừng lại, tắt máy. Ở trong nhà, Quyên nghe thấy tiếng Huy vui vẻ :

- Chào bà !

Và nàng nhận ra giọng nói của mẹ mình đáp lại :

- Không dám, chào cậu giáo ! Thế nào, cháu nó học ngoan chứ ?

- Thừa bà... vâng. Cô chăm lắm !

- Tôi cứ sợ nó dở chứng. Mọi sự nhờ cậu giáo.

- Xin bà an tâm.

- Thôi để cậu giáo về không nằng.

- Xin phép bà !

- Vâng, cậu giáo về !

Tiếng máy xe nổi lên lại, kéo dài ra, nhỏ dần rồi tắt lặng ngoài đầu ngõ.

Quyên chạy ra đón mẹ.

Vài cụm khói xe còn quán trên những cây hoa trồng trong sân, tạo cho mảnh vườn giống cảnh mù sương.

Một đóm khói vô tình nào đó bay vào mắt Quyên làm nàng nghe cay cay và chảy nước mắt...

Chiều

Khóa xe xong, Quyên vội vã đi tìm mấy nhỏ bạn, vô tình không để ý một bóng người đứng nấp sau một gốc cây, tay cầm một cuốn tập, dõi mắt theo nàng.

Còn từ đằng xa Quyên đã gọi lớn :

- Ê, chúng mày !

Năm sáu người con gái đang dạo bước trên hành lang ngoài lớp học cùng quay lại, chờ đợi.

Quyên cười nụ nhỏ :

- Tao cho chúng mày một tin sốt dẻo !

Cả bọn nhao nhao :

- Gì vậy nhỏ Quyên ?

- Chi rứa ?

Quyên không trả lời vội, lấy tay phe phẩy mặt :

- Chạy mệt quá !

55 | Linh Hồn Tượng Đá

- Tin gì ? Nói đi !

- Hấn tới rồi !

Cả năm sáu cái miệng đồng loạt :

- Ai ?

- Lão kèm trẻ tại gia !

Sau câu nói đó của Quyên bầu khí nổ tung bởi những câu hỏi dồn dập khiến Quyên phải la lên : chúng mày hỏi lung tung, vậy làm sao tao trả lời được ? Lặng yên đi để tao kể cho nghe. Không khí chùng hẫ xuống. Quyên hắng giọng :

- Chúng mày đã biết tao đâu khoái gì lời « học tại gia », thế cho nên tao nhất định phá vỡ « chương trình » của ông bố tao...

- Rồi sao ?

- Bữa nọ tao hứa với chúng mày sẽ tiết lộ « kế hoạch » của tao khi nào bắt đầu. Tao định sẽ bưng bình, cụng đầu, dễ ghét cho « người ta » chán nản mà tự động rút lui. Hồi sáng « lão kèm trẻ » tới, tao thi hành « kế hoạch » liền !

- Rồi sao ?

- Lúc đầu lão bảo tao học, tao không chịu. Sau lão bảo tao đọc « lec-tua » (lecture), mãi tao... mới đọc, nhưng tao cố ý đọc sai, nhưng... lão...

- Sao, mà ?

- Phải công nhận là lão... lì !

- Mà thua à ?

- Không phải tao thua... nhưng... nhưng lão vẫn tỉnh bơ đến hết giờ luôn !

- Thế là mà thua đứt đuôi con nòng nọc rồi còn gì !

- Ngày đầu mình phải từ từ thôi chứ.

- Mà tính sao nữa ?

- Tao định nhờ tui mà giúp sức !

Thuần, cô gái cột tóc ngược lại phía sau đầu như một chùm lông đuôi ngựa, hăng hái nhất :

- Sẵn sàng !

Rồi tới Huyền, người vẫn đi học bằng chiếc xe gắn máy hiệu Cady xinh xinh :

- Rồi, ra lệnh đi !

Quyên lấy giọng nghiêm trọng :

57 | Linh Hồn Tượng Đá

- Tụi mày phải hết sức khôn ngoan mí được !

- Mày khỏi lo « mục đó » !

- Sáng mai nhỏ Thuần-đuôi-ngựa với nhỏ Huyền-cady tới nhà tao, nghe !

- Tại sao chỉ có hai đứa ?

Nguyên, cô gái có thân hình mảnh dẻ nhất trong đám, thường được bạn bè gọi bằng biệt hiệu « xứ dân gầy » cũng thắc mắc :

- Ủa, thế còn tụi tao ?

Quyên :

- Lão kèm trẻ này coi bộ lì lẫm, dám phải... « trường kỳ chiến đấu » mới hy vọng hạ nổi. Theo tao, tụi mình không nên dồn hết lực lượng vào một ngày, để xài dần dần. Có sáu đứa, cứ mỗi ngày tụi mày tới hai mạng là đủ.

- Hiểu rồi... nhưng đến rồi tụi tao phải làm gì ?

Quyên cắn môi, ngập ngừng :

- Tao cũng... chưa nghĩ ra... Thôi cái đó để hạ hồi phân giải. Dù sao về nhà, tụi mày cũng phải tìm sáng kiến thêm, nhé !

- Yên chí !

- « Nghề » của tụi tao mà !

- Được, tao đặt tin tưởng vào chúng mày !

- Nhưng, nhớ ông bà bồ mày biết thì chết tụi tao !

- Khỏi lo ! Ông bồ đi làm; còn bà bồ sáng nào cũng khoảng giờ đó đi chợ rồi đi công chuyện đến gần mười một giờ mới về. Tao đã canh hết cả rồi.

Trâm-khênh bỗng thắc mắc :

- Nhưng ít nhất nhỏ Quyên cũng cần cho tụi tao biết qua về đôi thủ chứ. « Tri kỷ, tri bỉ, bách chiến bách thắng » mà !

Lệ đồng tình :

- Ủ ầy, một yếu tố quan trọng mà từ nãy đến giờ không tên nào đề ý. Trâm khá khen nhỏ Trâm. Con người hấn ra răng, Quyên ?

Đôi mắt Quyên chớp nhanh ; đáng suy nghĩ :

- Lão khoảng... hai bốn, hai lăm là cùng...

- Trời !

- Trời gì mày, Thuần ?

59 | Linh Hồn Tượng Đá

- Từ này nghe mà gọi bằng « lão » tao cứ ngỡ hẳn ít nhất cũng ngoài tứ tuần !

Cả bọn nhao nhao : ừ, tao cũng nghĩ như thế, đâu ngờ. Quyên mỉm cười, rồi tiếp :

- Lão còn trẻ lắm, nhưng nghiêm và lạnh lùng. Chúng mày biết tao định đặt cho lão tên gì không ?

- Gì ?

- Linh-hồn-tượng-đá !

Mọi người cười, sau đó chấp nhận biệt danh này.

Quyên nói tiếp câu chuyện :

- Lão... à quên, « Linh hồn tượng đá » coi cũng bô giai, ăn nói nghe được...

Thuần vội ngắt lời :

- Xứng đáng là... « người yêu lý tưởng » không ?

Nguyên la lên :

- Xí ! Nham nhở !

- Kệ tao !

- Không kệ thì bộ tao rước mày về nhà à ?

- Mốc xì !

Quyên hoà giải, kể tiếp :

- Cặp kính cận của « Linh hồn tượng đá » cũng cỡ...
« đít chai » như chàng Vĩnh nhà mình !

Sau câu nói của Quyên, mắt Lệ sáng lên :

- Vậy tao có ý kiến !

- Nói nghe !

- Ngày mai tụi mình tới, cứ giả vờ nói chuyện với «
Linh hồn tượng đá » rồi thừa cơ giấu kiếng của hắn đi...

Huyền chau mày :

- Kính người ta đeo luôn ở mắt chứ có vớt chỗ này
chỗ nọ đâu mà đòi giấu !

Lệ vẫn hăng :

- Thì mình phải lập mưu chứ !

- Mưu gì ?

- Chẳng hạn... mình giả vờ hỏi bao nhiêu độ, rồi mượn
kính đeo thử... rồi hè nhau chạy !

- Thế thì còn giấu cái khỉ gì ! Ôi, nhỏ này ngây thơ
cụ !

61 | Linh Hồn Tượng Đá

- Gì mà ngây thơ ? Tao hỏi mày bị mất kính sức mấy mà « Linh hồn tượng đá » đuổi được tội mình, có ngồi đó mà rờ rẫm thì có !

- Bộ mày chạy được luôn à ?

- Chứ sao !

- Ngu ! Hắn không gọi cảnh sát bắt mày về tội cướp giật, tao chỉ xin... làm con mày !

Cả bọn lại được dịp cười lớn. Tất cả bàn luận ồn ào về những « kế hoạch » dự định để phá « Linh hồn tượng đá »; không ai chịu thua ai, người nào cũng cho sáng kiến của mình là nhất. Cuối cùng Quyên đành giảng hoà; giọng nàng cao bổng giữa tiếng ồn ào :

- Thôi để rồi sáng mai xem nhỏ nào hay hơn cả. Chỉ sợ tội mày chưa gì hết đã đầu hàng vô điều kiện.

- Sức mấy !

- Để rồi coi !

Những bước chân đã đi vòng gần hết sân trường. Nhiều cặp mắt dõi theo các bóng áo trắng mà ngẩn ngơ. Trong trường có lẽ nhóm Quyên là nổi bật nhất - về nhiều phương diện - nhưng chắc hẳn phải nói tại cô nào cũng mặn mà nhan sắc, dễ thương và duyên dáng. Không thiếu những « cây si trồng trên lối đi »... Bọn

Quyên biết hết nên hãnh diện thầm và cảm thấy mình... lên giá. Họ càng kết thân với nhau hơn, ngoài tính nết hoà hợp, vì thầm nghĩ mình chỉ được để ý nhiều hơn trong cộng đồng bé nhỏ này.

Tan học. Sau khi hẹn với các bạn gặp lại vào sáng ngày mai, Quyên ra lấy xe. Vừa lách khỏi được rừng người và xe cộ lúc nhúc ngoài cổng trường, chạy từ từ được một quãng, Quyên giật mình thắng vội xe lại vì có một người chọt phóng ra từ một cột đèn. Quyên nhận ra ngay :

- Ô... anh Vĩnh !

Cặp lông mày của anh chàng nhướng nhướng lên; hai tròng mắt kính dày cộm như « khiêu vũ » trên sóng mũi. Quyên cười nụ :

- Gì vậy anh Vĩnh ? Tí nữa anh xô vào xe tôi !

Hắn há miệng, mấp máy môi, mãi mới phát ra lời :

- Gửi... gửi cô... cái này...

Thốt được bằng ấy âm thanh thì mặt đã đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm và tay chân lều khều hẳn ra, hắn vút vội một cuộn vở vào chiếc giỏ xe của Quyên rồi nhảy lên đường, biến dạng trong đám đông.

63 | Linh Hồn Tượng Đá

Quyên bỡ ngỡ nhưng khi lật một vài tờ đầu nàng chợt nhớ đã hỏi mượn Vĩnh tập Sinh ngữ. Không ngờ mình đùa mà anh chàng tưởng thật. Tội nghiệp !

Về đến nhà, vào phòng, Quyên lấy cuốn tập của Vĩnh ra xem lại kỹ hơn. Bìa màu xanh lá cây được bao nylon cẩn thận; chữ viết bên trong nắn nót, đẹp. Quyên vỡ còn cứng cáp, phẳng phiu các góc và thơm mùi giấy mới. Quyên thầm khen Vĩnh là người cẩn thận, siêng học. Bỗng một mảnh giấy con con rớt ra. Quyên nhặt lên, đọc :

« Tôi xin tặng chị Quyên cuốn tập Sinh ngữ này mà tôi đã thức suốt đêm qua để chép lại. Mong chị Quyên đừng từ chối kéo tôi buồn lắm... »

Kỷ niệm một đêm thức trắng

Vĩnh

« Tái bút : Xin chị đừng cho đưa nào trong lớp biết nhé - Vĩnh »

Tự nhiên Quyên muốn cười. Và nàng đã cười thật to, cười nghiêng ngả, đến chảy nước mắt - như sáng nay khói xe của « Linh hồn tượng đá » đã làm nàng chảy nước mắt...

NGÀY THỨ HAI

Quyên ngồi rất chăm chú nghe giảng. Như tìm được cảm hứng, Huy nói say sưa về thơ văn của Cao Bá Quát. Ngay từ đầu Huy đã ngạc nhiên về thái độ thay đổi của cô học trò - ngựa chứng đã thuần phục. Chàng mừng thầm về « chiến công » của mình.

Khi Huy vừa đề cập đến khía cạnh yếm thế của thi sĩ họ Cao thì tiếng chuông điện reo ngoài cổng. Chàng ngừng nói một chút, khẽ nheo mày, rồi lại tiếp tục. Quyên vẫn dăm dăm nhìn ông thầy, lắng nghe như uống từng lời giảng. Như đã quên hẳn thực tại.

Chị Ba giúp việc đi vào, rụt rè thưa :

- Cô... có khách !

Quyên quay lại, đặt ngón tay lên môi : xuyt ! - Nhưng người giúp việc không im, nhấn nhó :

- Tôi cũng đã nói cô đang học nhưng họ nhất định muốn vào.

Quyên cắn nhẹ môi, khẽ hỏi :

- Ai vậy ?

- Máy người bạn của cô.

65 | Linh Hồn Tượng Đá

- Đồ khỉ ! Không hiểu chúng nó tới làm gì ?
- Họ bảo có chuyện rất cần nói với cô.
- Được, để tôi ra.

Nói xong Quyên quay lại :

- Xin phép thầy !

Rồi không chờ được phép hay không, Quyên đã nhảy chân sáo ra sân. Bốn cô gái vây quanh Quyên thì thầm :

- Tính thế ra sao ?

Không trả lời, Quyên hỏi ngược lại :

- Tao bảo hai đứa tới thôi, sao chúng mày lại đông vậy ?

Thuần nhanh nhẩu :

- Tại nhỏ Trâm mí nhỏ Nguyên đòi theo !
- Tụi mày tới muộn gần mười lăm phút làm tao phải đóng kịch chăm chỉ mệt muốn chết !
- Đón xe đâu có dễ gì, mày !
- Thôi vào đây !
- Chi vậy ?

- Tao giới thiệu !
- Í, đâu được mày !
- Sao không ? Sợ hả ?

Cả bọn lú díu theo chân Quyên; người nọ đẩy người kia. Tới trước mặt Huy, Quyên chỉ từng nhỏ bạn một :

- Giới thiệu mí thầy đây là những bạn thân nhất của... Quyên. Nhỏ này tên Thuần, tự « Thuần đuôi ngựa », nhỏ kia là Huyền, tự « Huyền cady », nhỏ nớ là Trâm-khênh; thầy cứ nhìn cái... răng nanh của nó thì biết tại sao nó được gọi là « Trâm khênh ». Nhỏ đứng cạnh là Nguyên « xứ dân gầy »... Còn đây là... thầy tao ! Tụi bây cúi đầu chào thầy tao đi !

Bốn cái miệng lí nhí không ra lời; cả bốn bộ mặt đều đỏ đừ, nóng ran; cả bốn cặp mắt đều không dám nhìn thẳng người đối diện.

Nghe giới thiệu những biệt danh, Huy muốn bật cười. Chàng khẽ bảo Quyên :

- Cô Quyên ra nói chuyện với các bạn ít phút rồi vào học nhé.

Quyên ngoắc tay, nheo mắt ra lệnh :

- Vào đây tụi bây !

67 | Linh Hồn Tượng Đá

Như chỉ chờ có vậy, cả bọn ù té chạy theo Quyên vào phòng nàng. Tiếng cười nói vang lên như mở hội.

Ngoài phòng khách Huy rút thuốc lá ra đốt; mắt đắm chiêu nhìn ra ngoài sân đầy nắng. Chàng hơi khó chịu những bộ mặt mới đến mà theo chàng chắc cũng thuộc một « típ » như Quyên. Huy băng khuâng thờ dãi, hít mạnh điếu thuốc rồi thả khói ra từ từ. Cha mẹ nghèo, sống trên miền Cao nguyên xứ lạnh, ngày đêm phải chật vật với sinh kế để nuôi một lũ con còn nhỏ, Huy xuống Sài Gòn tự lập từ khi bước chân lên thềm Đại học. Mới chập chững vào đời Huy đã phải tranh đấu rất nhiều. Lúc nào và ở đâu nghị lực, kiên nhẫn và sự khôn ngoan, sáng suốt cũng bị đặt trong tình trạng sinh động... Tuy nhiên Huy đã tránh được những tiếng than phận, những tư tưởng bi quan giữa những gai lửa của cuộc đời.

Trong phòng Quyên chiếc máy thu âm băng bắt đầu nhả ra những âm thanh thác loạn. Hai ba tấm thân đu đưa theo nhạc. Quyên vút ra bàn một nắm đậu phộng da cá. Nhiều bàn tay cùng chụp xuống một lượt, tranh nhau từng gói. Tiếng nói chuyện như hét nổi lên, vượt hẳn tiếng nhạc :

- Thầy nhỏ Quyên coi bánh chứ nhỉ ?
- Có vẻ hiền !

- Không hiểu sao nhỏ Quyên lại ghét ?
- Ai mà biết !
- Nếu như tao, tao đã chịu học từ khuya rồi !
- Nghèo mà ham !

Quyên ló đầu khỏi cửa, lén nhìn ra phòng khách. Huy vẫn ngồi hút thuốc trong dáng điệu suy tư, đơn độc. Mấy quyển sách nằm trơ trọi trên mặt bàn. Quyên vẫy tay các bạn rồi chỉ ra phía ngoài :

- Tụi bây, tới xem !

Rồi Quyên nhường chỗ cho các bạn. Các mái đầu lại tranh nhau ngó ra. Quyên nói :

- Giống « linh hồn tượng đá » không ?

Có tiếng cười khúc khích. Được thể Quyên khoe khoang :

- Tụi bây « nể » tao chưa ? Tao dám cá chỉ cần cho « ngồi chơi xơi nước » thế kia chừng ba ngày liền là « linh hồn tượng đá » phải tự động rút lui !

Không ai phản ứng gì trước câu nói của Quyên. Nàng tiếp :

69 | Linh Hồn Tượng Đá

- Lúc này tại bây giờ tôi phải đóng kịch siêng học, chắc « linh hồn tượng đá » tưởng tôi đã... hồi chánh !

Sau khi giảm bớt tiếng nhạc, Trâm nhìn Quyên hỏi :

- « Linh hồn tượng đá » biết mà chế lời học « kèm trẻ tại gia » chưa ?

- Chắc rồi... Bà tôi đã báo động, hơn nữa... thái độ của tôi...

- Nếu thế, chưa chắc mà đã thắng !

- Sao vậy ?

- Tôi... linh cảm !

Quyên cười, cho cả nắm đậu phộng vào miệng nhai ròn tan.

Nghe nhạc chán xong Quyên rủ các bạn ra vườn sau nhà chơi. Không khí ở đây mát rượi và thoang thoảng mùi hoa. Những quả mận xanh làm thèm thuồng các cô gái. Quyên hái tặng mỗi nhỏ bạn một trái. Ai cũng nhăn mặt kêu chua khi hàm răng vừa cắn trái xanh. Tiếng cười vang vang cả một góc vườn. Dường như không người nào còn nhớ trong phòng khách có Huy đang ngồi đốt liên tiếp những điếu thuốc lá...

Huy bắt đầu nghi ngờ thái độ của cô học trò. Chàng đã nhờ chị Ba ra gọi Quyên vào học nhưng không kết quả. Nổi bực tức dâng lên trong lòng ngực nhưng Huy cố tự chủ để tình cảm không bộc phát. Nóng nảy thường làm hư hết chuyện. Thật ra không phải là lần đầu chàng rơi vào cảnh ngộ này. Đã ba năm nay, nghề « kèm trẻ tại gia » đã dạy cho Huy nhiều kinh nghiệm nước mắt. Hết gặp những cô cậu học trò con nhà giàu ngỗ nghịch, kênh kiêu lại đụng đầu những phụ huynh quan niệm hẹp hòi, bủn xỉn. Các ông-thầy-bắt-đắc-dĩ trước mắt họ đã đương nhiên trở thành một thứ đồ trang sức trong một xã hội trưởng giả hay một thứ « vú em » coi giữ lũ nhỏ cho họ rảnh rang chạy áp phe hay ngồi chiếu cò bạc. Thành thử thái độ của Quyên không xa lạ lắm đối với Huy dù có làm chàng thoáng giận. Ngoài ra Huy cũng lý luận ông bà Giang là người rất đàng hoàng, chú trọng đến việc giáo dục và tương lai của con cái, hẳn Quyên không thể là một người con gái mất căn bản đạo hạnh, chắc có lẽ cô bé bắt mẫn điều gì đây. Phải có « móng tay nhọn » để bóc « vỏ quýt dày » mới được. Sự kiên nhẫn và thiện chí rất cần trong trường hợp này. Không lý hai mươi lăm tuổi đầu lại để cho cô bé mười sáu, mười bảy « bắt nạt » mà chịu bó tay. Huy dụi điều thuốc mới cháy hơn phân nửa vào chiếc gạt tàn đặt dưới chân bàn rồi lấy bút và cuộn vở của Quyên ra cầm cúi viết...

Trong khi đó Quyên và các bạn ngồi tụ dưới thân cây vú sữa có tàn lớn che rợp một khoảng đất rộng, nói hết chuyện nọ đến chuyện kia, hết đoán tâm tính và phê bình con người của Huy lại kể cho nhau nghe về những « giai thoại » trong đời tư của các thầy giáo, cô giáo, sau cùng dừng lại và tán gẫu về những anh chàng đồng lớp hay cùng trường. Có một điều dường như đã trở thành một « định luật » tự nhiên là mỗi khi các cô gái mới lớn tụ tập nhau lại thì chủ đề nói chuyện bao giờ cũng là mấy chàng trai; và ngược lại các cậu choai choai gặp gỡ nhau cũng luôn luôn bình phẩm các cô cùng trang lứa - rồi gán ghép nhau thành từng cặp một, cứ như thể họ đã trở thành các ông tơ bà nguyệt. Nhóm Quyên cũng đang làm công việc ấy. Tiếng cười đùa vang như vỡ chợ, biến họ thành những con người hồn nhiên và vô tư nhất trần gian.

Quyên chợt rời các bạn chạy vào nhà ngó chừng. Nàng nhúu mày khi thấy Huy vẫn ngồi lại và đang chăm chú viết. Một chút thương hại nhen nhúm trong Quyên nhưng bị dập tắt ngay. Người ơi sao lì vậy ? Về đi và đừng đến nữa. Con bé này không chịu thua ai đâu. Đừng bắt nhau phải tàn nhẫn quá mức chứ ! Nếu còn muốn ra đường để con bé này chào hỏi tự nhiên thì nên đầu hàng sớm, bạn nhé. Quyên vội quay ra, gọi :

- Ê, tụi bây !

Như một đàn chim sẽ bị động võ cánh bay, bốn cô gái ủa tới bên Quyên, dõi mắt vào trong nhà :

- Chúng mày thử đoán « Linh hồn tượng đá » đang viết gì ?

Sau câu hỏi của Quyên một số ức thuyết được đưa ra. Thuần nói trước nhất :

- Dám đang viết thư vĩnh biệt mày, Quyên ạ.

Rồi Huyền :

- Theo tao, nhỏ Quyên có thể bị xài xê trong đó lắm.

Nguyên có vẻ suy nghĩ hơn :

- Biết đâu « Linh hồn tượng đá » lại viết thư méc tội nhỏ Quyên mí ba má nó.

Câu nói vô tình làm Quyên thoáng lo, đưa nàng về một thực tại đã không được nghĩ tới - Phải, nếu « người ta » đem chuyện nói cho ba mẹ thì chắc mình sẽ bị... trận đòn. Nhưng hôm qua « người ta » đã nói là không thềm méc mà; « người ta » nhận tự chịu trách nhiệm về bổn phận của mình, không lẽ bây giờ lại... lại... thay đổi ý kiến ? Hay biết đâu để trả thù mình cho bõ ghét, trước khi rút lui, « người ta » trình bày sự thật ? Nếu vậy thì mình... cũng chết. Ba mẹ thể nào cũng buồn cho mà xem... Những nghi vấn giăng mắc trong tâm trí khiến

73 | Linh Hồn Tượng Đá

Quyên đứng lặng người trong giây lát. Thấy vậy Trâm giật tay Quyên :

- Sợ hả ?

Quyên chớp chớp mắt, chối ngay :

- Tao mà sợ !

- Sao màý đứng thần người ra vậy ?

- Đang nghĩ... kế hoạch cho ngày mai.

- Thì cứ đều đều như bữa nay.

- Sợ... tui màý chán.

- Hứa với màý ngày nào tui tao cũng tới, đến bao giờ màý thành công thì thôi.

- Thiệt hả ? Ngoéo đi !

Vẻ tinh nghịch trở lại; các ngón tay móc vào nhau, biểu hiện cho lời cam kết. Tiếng cười nói lại ồn ào, câu chuyện phiếm được nối tiếp, các bộ mặt tươi trẻ như chưa từng vướng vẩn những lo âu của cuộc sống...

Nắng đã lên cao. Mấy con bướm nhớn nhơ trong vườn cũng đã bay đi đâu mất. Lá cây đứng im. Thiếu gió. Không khí ngột ngạt.

Trong nhà, đồng hồ điểm 11 giờ, đúng lúc Huy hạ bút xuống. Đọc qua lại năm trang giấy vừa viết rồi Huy đặt trên bàn, xách cặp, ra lấy xe, không hề biết có những cặp mắt đang núp sau tường nhìn chàng. Chờ cho hai cánh cổng khép lại, tiếng xe chạy đi xa, các cô gái ùa ra, giành giật cuốn vở mà Huy vừa để lại. Ai cũng muốn mình được đọc trước. Quyên phải giảng hòa :

- Từ từ nào ! Để yên tao đọc cho nghe, xem « Linh hồn tượng đá » viết gì !

Tuy vậy các mái đầu cũng vẫn chen nhau; các cặp mắt nhìn hau háu vào những dòng chữ viết dày đặc trên trang giấy. Quyên hấn giọng, cất tiếng :

Cô Quyên,

Tôi chép lại bài giảng cho cô. Chịu khó đọc kỹ và tìm hiểu. Chỗ nào thắc mắc nhớ đánh dấu, tôi sẽ giảng sau. Ngày mai học Sinh ngữ đấy. Hy vọng không có... khách nào tới ! Phải chạy đua với thời gian. Gần thi rồi. Chịu khó bây giờ để tương lai tốt đẹp hơn...

Quyên gấp cuốn tập lại. Không người nào nói một câu; dường như ai cũng bận với ý nghĩ riêng của mình. Sự việc xảy ra ngược hẳn với những dự đoán. Như có một thoáng gió đã thổi. Tự nhiên Quyên thấy cay cay nơi mắt. Mơ hồ nàng như thấy trên các nhánh hoa ngoài

75 | Linh Hồn Tượng Đá

sân còn vương vẩn vài đốm khói do xe của... « người ta » nhả ra. Quyên vội lắc nhẹ đầu, xua đuổi những gợn sóng vu vơ trong nội tâm như muốn chối bỏ chính con người mình. Nàng nói lớn - như để xác nhận mình đang sống thực trong hiện tại :

- Sức mấy mà tao đọc !

Nói xong Quyên liệng cuốn vở vào lòng ghế. Mấy nhỏ bạn không hưởng ứng lắm thái độ của Quyên. Một người đòi về và cả nhóm chiều theo. Quyên dặn :

- Sáng mai nhớ tới nữa, nghe !

Nguyên do dự :

- Tao thấy... tội... « Linh hồn tượng đá » !

- Đừng đạo đức mày ơi !

- Không phải... nhưng...

- Không nhưng gì hết ! Mai tới không ?

- Tới chứ, nhưng... một chút thôi còn để... mày học !

- Thế thì còn nhờ chúng mày làm gì nữa ! Chưa gì hết đã định bỏ rơi bạn bè. Về đi !

Thấy nét giận hờn hiện trong ánh mắt Quyên các bạn lại nhao nhao xác nhận sẽ tới với Quyên và giúp nàng thực hiện ý muốn. Nở nụ cười thật tươi trên môi, Quyên đưa các bạn ra tận cổng.

Trở vào nhà Quyên thấy căn phòng khách thật vắng lặng. Cuốn vở nằm tội nghiệp trong lòng ghế. Bất giác Quyên nhặt lên, giở từng tờ và bắt đầu đọc chậm rãi. Những dòng chữ như thấm vào đôi mắt huyền đen rồi lan nhẹ vào từng tế bào thân thể nàng...

NGÀY THỨ BA

Sáng

Huy vừa quặt xe vào đầu ngõ thì cũng vừa lúc ba bốn chiếc xe gắn máy khác từ trong túa ra.

- Thầy ơi ! Thầy !

Tiếng gọi của mấy người con gái trên xe làm vang cả đầu ngõ. Huy ngoái cổ lại. Quyên đang ngồi vắt vẻo sau một người bạn, cười và đưa tay vẫy vẫy :

- Cho Quyên nghỉ nha !

Một cô bé khác cũng la vọng lại :

- Hôm nay lễ !

Tiếng ồn ào biến ra đường, trộn lẫn trong sự nhộn nhịp của phố xá.

Do dự một lúc Huy lắc đầu, chắc lưỡi rồi cho xe chạy từ từ tiếp theo. Cô bé khôn hơn ta rồi chăng ?

Người ra mở cổng cho Huy không phải là chị Ba mọi sáng mà là một cô gái xinh xinh, gọn ghẽ trong bộ đồ cụt. Huy hỏi trước :

- Thảo không đi học à ?

- Hôm nay lễ mà chú !

- Lễ gì ?

- Hai Bà Trưng !

- À... à... chú quên...

- Hèn chi chú tới. Chị Quyên đi chơi rồi !

Dừng xe xong Huy lại gần Thảo. Con bé dễ thương ghê. Mới gặp có hai lần mà đã tỏ ra mến Huy. Đáng vẻ hiền thực chứ không tinh ranh như Quyên. Đẹp không kém gì chị, nhưng ngoan hơn. Ngày đầu tiên tới đây Huy đã nhận ra điều đó.

Tiếng Thảo trong vắt :

- Chú Huy này.

- Gì Thảo ?

- Cháu định xin ba cho học với chú... nhưng sợ ba không chịu.

- Thảo phải đến trường buổi sáng mà ?

- Xin đổi xuống lớp chiều !

- Tội gì mà khổ vậy ?

- Cháu thích học với chú. Ai dạy như chị Quyên !

79 | Linh Hồn Tượng Đá

Huy giật mình, đưa mắt nhìn Thảo. Nhà biết chuyện rồi sao ? Không nhận ra nét thắc mắc nơi Huy, con bé vẫn tự nhiên nói tiếp :

- Chị Quyên ngày nào cũng bắt cháu mua hai chục gói đậu phộng da cá về để phá chú, lại còn rủ bạn bè tới giúp nữa chứ. Cháu ghét ghê đi ! Chắc chú cũng ghét chị í ?

Huy mỉm cười, không trả lời thẳng, hỏi sang chuyện khác :

- Sao Thảo biết ?

- Biết gì, chú ?

- Chị Quyên... phá chú ?

- Gì mà cháu chả biết ! Máy « bả » nói chuyện với nhau cháu nghe hết tron ! Mí lại họ tưởng cháu còn bé, chưa biết gì, cứ việc nói tưới hạt sen, đâu ngờ cháu lớn rồi !

Huy bật cười thành tiếng. Thảo ngẩng lên :

- Chú cười gì vậy ?

- Cười... cháu lớn rồi !

- Chú không tin hả ? Những 13 tuổi lận ! Đây nè, cháu đứng cũng gần bằng chú rồi chứ bộ !

Vừa nói Thảo vừa nhích lại sát người Huy, lấy tay đo đầu mình sang... vai của chàng. Bộ điệu hồn nhiên của con bé làm Huy thích thú như trút được đáng vẻ nghiêm nghị bắt buộc bởi vai trò « gõ đầu trẻ » thường ngày :

- Thảo này !

- Dạ ?

- Thế... ba mẹ có biết chuyện... chị Quyên phá chú không ?

- Không ! Chị Quyên khôn thí mồ ! Mỗi lần ba hỏi, chị í lại khen chú tận tâm nè, hiền nè và chị í còn nói thích học chú lắm !

Huy cắn nhẹ hàm răng, lặng thinh. Thảo rủ : chú Huy ơi ra vườn nhà cháu chơi không ? Rồi không đợi Huy trả lời, con bé nắm tay chàng kéo đi. Nó nói huyên thuyên, như con chim sơn ca trong buổi sáng quang đãng. Huy nghĩ Thảo là đứa con gái sung sướng, sau này chắc nắm hạnh phúc trong tay dễ dàng như ngắt một nụ hoa...

Cánh vườn khá rộng, nhiều cây ăn trái và lắm hoa kết viên lối đi. Huy vẫn thường thầm trách những nhà ở Sài Gòn có vườn là ích kỉ - chiếm một khoảng đất rộng

81 | Linh Hồn Tượng Đá

đư thừa trong khi dân chúng còn sống chen chúc - nhưng bây giờ bước chân vào đây - có những mảnh nắng hiền hoà nhảy múa trên lá, trên hoa và thấy cả những tảng mây xanh lơ trôi chậm - Huy lại thấy mảnh vườn này lý tưởng. Được hàng ngày ngồi đây mà đọc sách, học bài thì nhất trần gian rồi...

- Chú nghĩ gì mà cháu hỏi hai ba lượt hồng thềm trả lời ?

Giọng nói nũng nịu của con bé đưa Huy về thực tại. Chàng nhìn khuôn mặt trắng hồng và đôi mắt sáng linh động :

- Thảo hỏi gì ?

- Chị Quyên phá chú như vậy chú có buồn không ?

- ... Không... Chú nghĩ chắc chị Quyên chỉ... thử mấy ngày đầu xem chú hiền hay dữ để dễ... bắt nạt. Mai mốt chắc học ngoan lại.

- Thế chú hiền hay dữ ?

Huy cười cười, hỏi ngược lại :

- Cháu thấy chú thế nào ?

- Dễ thương ghê nơi !

Câu nói đơn sơ của con bé làm Huy cười lớn tiếng :

- Cháu dùng sai từ rồi ! « Dễ thương » để dành cho con gái thôi, chẳng hạn như cháu. Thảo dễ thương ! Thôi cho nói lại đó !

Thảo cũng cười. Bây giờ Huy mới để ý má con bé cũng có hai lúm đồng tiền. Người xưa bảo đó là dấu hiệu « giàu duyên nặng nợ ». Chắc sau này không thiếu những thằng con trai đau khổ vì con bé này.

Giọng Thảo ngọt lịm :

- Rồi, cháu nói lại nha : chú hiền và vui tính lắm !

- Chị Quyên của Thảo vẫn bảo chú... nghiêm mà !

- Chị í còn nói chú như ông cụ non... nhưng tại chị í không có... mắt quan sát !

- Không phải, chú nghiêm thật Thảo ạ. Nhưng chú thích giờ nào việc nấy, vui đùa tùy lúc.

- Cháu cũng thích vậy !

- Nếu dạy Thảo học, chú cũng rất nghiêm. Thảo nghịch chú cũng khẻ tay như thường.

- Nhưng có... ghét cháu không ?

- Có !

83 | Linh Hồn Tượng Đá

- Nhiều hay ít ?

- Nhiều !

Thảo phụng phịu :

- Hồng chịu đâu !

Huy cười xoa :

- Vậy thì ít !

Thảo nở nụ cười. Hàm răng đều và trắng bóng hở ra, nom con bé giống như một thiên thần.

Nhìn đồng hồ nơi cổ tay : 10 giờ 30. Huy hiểu Quyên sẽ đi chơi suốt cả buổi sáng. Thế là mất một buổi học. Ba ngày rồi chưa được chữ nào. Cô bé vẫn dẫn trước mình 3-0. Huy nghĩ thầm - mình không thể thua cô bé. Huy lấy trong túi ra tám danh thiếp, viết vội mấy hàng, rồi gọi :

- Thảo ! Thảo !

Cô bé đang mãi mê vít cong cành khế hái trái, không trả lời. Huy chạy lại giúp Thảo. Ánh nắng chiếu thẳng làm Huy chói mắt, không nhìn rõ; lại thân cây lăm lăm khiến Huy vừa lúng túng vừa xuýt xoa. Được dịp, Thảo cười như nắc nẻ. Giọng cười của nó trong như pha lê. Đặt những trái cây mọng nước trong bàn tay con bé,

Huy nói đùa :

- Nay công chúa. Cười trên sự đau khổ của kẻ khác !

Con bé lại cười khanh khách, dòn tan như những viên sỏi chạm vào nhau. Chọn một quả lớn và chín nhất, Thảo đưa lên mũi ngửi - đôi mắt lim dim lại - rồi trao cho Huy :

- Nè chú, công chúa thưởng nè !

- Chưa không ?

- Ngọt !

- Ngọt của các cô cũng làm ê răng người ta !

Huy đưa vào miệng cắn. Nước trái cây đột chiếm các chân răng, nghe mát lịm. Đúng như Thảo nói, không chua nhưng Huy cũng giả vờ nhăn mặt để làm cho con bé cười. Huy yêu giọng cười của con bé.

Chợt nhớ ra, Huy đưa cho Thảo tấm danh thiếp và dặn nhớ trao ngay cho chị Quyên khi chị Quyên đi chơi về. Con bé chúm chím môi, khẽ đọc :

« Đi chơi cả buổi sáng, thích rồi. Chiều học bù ! »

Rồi nói :

- Bỏ đi chú, cho chị í nghỉ luôn !

85 | Linh Hồn Tượng Đá

- Ngày nào có công việc ngày ấy chứ.
- Nhưng chị í đâu thích học.
- Chính vì vậy mới cần học bù.
- Chú siêng ghê nơi !

Huy bật cười, vậy hả ? Miệng cắn trái cây, chân tung tăng, Thảo theo Huy ra tận cổng. Cho máy xe nổ, Huy nhả mũi trên con bé :

- Chào công chúa, tôi về !

Nó nghiêng nghiêng đầu, để xoã mấy sợi tóc trước trán, mỉm cười, nhún người chào lại. Huy lại nghĩ quả thực con bé đẹp như một thiên thần. Chàng vờ đưa tay sửa lại gọng kính để khoả lấp nụ cười lạ của mình...

Chiều

Tuy hậm hực Quyên cũng chăm chú ngồi học suốt hai tiếng đồng hồ. Không phải vì thiện chí, chỉ bởi mẹ Quyên ngồi trong nhà.

Hết giờ, trước khi đứng lên, Huy lấy ra trong chiếc cặp, đặt trên cuốn sách của Quyên một gói ô mai và một gói đậu phộng :

- Thưởng cho buổi chiều đã... học ngoan !

Quyên hơi sững sờ, chưa kịp phản ứng gì Huy đã bước ra sân.

Tiếng máy xe đã lịm xa, Quyên vẫn ngồi thẫn thờ. Một đám khói xe của Huy lại vô tình bay toả vào tận phòng khách, làm Quyên cay cay trong con ngươi và chảy nước mắt. Nhưng lần này Quyên đã không dụi đi hay chậm nước mắt...

Chương Ba

Cả lớp đã biết tin Quyên được một giáo sư kèm học tại nhà. Ai cũng bảo thế nào Quyên cũng đậu cao kỳ thi này. « Dư luận » xôn xao đến không ngờ. Một điều xảy ra trái ngược là phía nữ sinh cũng bàn tán vì bản tính... tò mò thiên phú hoặc nói bóng gió nhau. Rồi thôi. Nhưng bên học trò con trai tuy bề ngoài dường như không mấy quan tâm nhưng thật sự lại ngấm ngấm một sự đổi thay. Quyên đẹp. Bởi đó Quyên là niềm hãnh diện của lớp. Nói đến C3 là phải nói đến đặc điểm của nó. Mà đặc điểm của nó là Quyên. Thành thử người ta muốn chiếm độc quyền. Ở một khía cạnh khác, tuy không anh chàng nào thú nhận, tên nam sinh nào cũng đã và đang dành ít nhiều cảm tình cho Quyên - Loài chim nhỏ bé và quý hiếm. Chim Quyên làm người ta ngẩn ngơ, biếng ăn, lười ngủ và lơ là với sách vở. Người xưa chả nói « nghe tiếng quyên khắc khoải năm canh » là gì ! Ai cũng muốn Quyên là của mình, chỉ để ý đến riêng mình. Không cho Quyên nói chuyện với con trai lớp khác. Càng không để Quyên được những chàng xa lạ đưa đón hay « trồng cây si » ngoài cổng trường. Về tình cảm con người ích kỷ ghê lắm ! Nay nghe tin một chàng sinh viên cao học văn khoa tới kèm Quyên học, ai chả tức. Họ ghen với sự may mắn, hạnh phúc của chàng đó. Dạy Quyên học ở nhà tức là được ngồi gần nàng, được nhìn sâu đôi mắt

bồ câu đen láy và chiêm ngưỡng khuôn mặt trái xoan dài các của nàng, được nói chuyện riêng với nàng, được nghe giọng nói ngọt lịm của nàng... Những thứ mà học trò con trai trong lớp Quyên hằng mơ ước được hưởng. Chỉ một phần nhỏ thôi cũng đủ làm họ ngây ngất một đời. Để rồi « thơ học trò anh chất thành non. Và đôi mắt ngây thành chất rượu ». Nhưng nay giấc mơ của họ đã bị một kẻ xa lạ phá đám. Không được. Và họ đã tìm cách phản ứng... ngấm ngầm ! Thoạt đầu họ điều tra. Rất lẹ. Chỉ hai hôm sau là bọn con trai đã biết « lý lịch » của...kẻ địch - Đẹp trai. Học giỏi. Dáng dấp nghệ sĩ - Đúng là những thứ con gái thời nay thích. Và chính họ cũng thấy lo và kiêng nể địch thủ. Thế là từ đó, nếu ai để ý một chút sẽ nhận ra trong lớp C3 có một sự đổi thay. Có chàng khởi sự ngậm điều thuốc trề xuống ở đầu môi, để tóc rồi búi mang về bất cần đời hay tỏ ra lúc nào cũng suy tư, sống trong mơ mộng. Chàng khác lại tự nhiên đổi cách ăn mặc : quần áo bạc màu và lếch thếch - cho có vẻ bụi đời ! Để có « chất nghệ sĩ » ! Ngược lại có cậu lại diện thật « chic », hợp thời trang; đầu chải láng và quần áo luôn thẳng nếp như mới lấy ở tiệm giặt ủi ra... Họ chịu khó tìm dịp để « nổi » hầu Quyên chú ý đến mình. Vào học cả gần tiếng đồng hồ rồi, chốc chốc lại một anh con trai lững thững đi vào lớp. Giữa đám đông họ nói, cười to hơn. Nhiều chàng đang yên lành lại giơ tay đâm rầm rầm vào tường. Về

89 | Linh Hồn Tượng Đá

mặt tỉnh bơ. Chỉ có con trai lớp C3 là nhất. Và Quyên phải là của họ !

Những sự kiện trên không phải là Quyên không biết. Nàng buồn vui lẫn lộn. Những câu châm chọc của bạn bè, những lời bóng gió của đám con gái làm Quyên khó tâm. Bỗng dưng mình trở thành cái đích cho tụi nó xâm xì. Ghét ghê đi ! Con gái là chúa hay so sánh và ghen tị. Tuy nhiên trước những con mắt của nhóm nam sinh nhìn nàng si mê gần như mất thần Quyên lại thấy hãnh diện và vui đầy. Không có người con gái đẹp nào lại không cảm thấy tự kiêu về nhan sắc trời cho của mình. Đó là một quyền tự nhiên...

Nhưng điều làm Quyên suy nghĩ nhất - đến bây giờ vẫn chưa tìm ra lối thoát - là thái độ khác lạ của Lệ, bạn thân nhất của nàng. Mấy nhỏ khác, sau một thời gian ngắn, đã chán tham dự vào « kế hoạch » của Quyên. Hằng ngày chúng nó đến với Quyên nhưng rồi tất cả đều nhận ra Huy là người đáng mến, tận tâm, tế nhị và bao dung nên thay vì phá đám lại khuyên Quyên hãy lợi dụng cơ hội may mắn để học hỏi thêm hầu bảo đảm cho kỳ thi tú tài tới. Chúng còn bảo chúng thêm được địa vị của nàng. Hơn nữa đứa nào cũng còn có bồn phận riêng, bài phải học, sách vở phải làm, chương trình học ôn phải thanh toán xong... nên dần dà bỏ cuộc chơi. Chỉ mình Lệ còn lại. Đều đều mỗi sáng Lệ có mặt tại nhà

Quyên. Khởi đầu Quyên mừng vì còn đồng chí, nhưng sau nghi ngờ. Lệ hay tìm dịp để được nói chuyện với Huy. Thường thường Lệ tới sớm, ngồi chơi ở ghế xích đu phía trước sân nhà. Ánh mắt của Lệ thỉnh thoảng hướng ra phía cổng, như chờ đợi một cái gì. Và khi chuông kêu Lệ nhanh nhẹn ra mở cổng. Và rồi tiếng reo của Lệ : Chú Huy ! Quyên bắt gặp niềm vui đầy ắp trong đó. Và nàng cũng thấy thèm được gọi ông thầy bằng chú - như Lệ - như Thảo - nhưng ngượng miệng. Một lần Quyên hỏi Lệ :

- Mà có gì đổi khác ?
- Gì đâu ?
- Đánh mất vẻ hồn nhiên !
- Đâu còn trẻ con nữa !
- Từ bao giờ ?

Lệ làm thỉnh, thoáng chút bối rối. Quyên nói trách móc :

- Hằng ngày tao vẫn... « được » kèm trẻ tại gia. Một tháng rồi.
- Rán học đi mà !
- Là vậy ?

91 | Linh Hồn Tượng Đá

- Được học thêm như mày là... sung sướng nhất đời rồi !

- Sung sướng gì ?

Ánh mắt Lệ quay đi, mông lung nhìn trời xanh. Một dấu hỏi thật to, in đậm trong tâm trí Quyên từ đó. Và nàng như thấy mùa thu tới sớm với những sợi tơ hồng giăng mắc từ ngoài cổng, trong vườn hoa và vào tới phòng khách nhà nàng. Phải thế không hả Lệ ?

- Gớm mơ mộng dữ !

Tiếng nói trong trẻo vang bên tai Quyên. Nàng quay lại. Lệ yếu điệu trong chiếc áo dài hoàng yến. Mặt hình như có thoang thoang chút phấn và viền mi vẽ đen, bao quanh cặp mắt long lanh. Nhỏ này sao hôm nay diện thế này. Nghĩ vậy nhưng Quyên lại hỏi khác :

- Tới sớm vậy mày ?

Nhận ra mình đã hỏi hớ, Quyên vội chữa lại :

- Hôm nay mày đẹp dễ nể. Đi phố hả ?

Như không để ý đến những thắc mắc của Quyên, tay vân vê râu chuối hạt trai, Lệ lim dim đôi mắt :

- ... Chú Huy chưa tới à ?

Lại Huy. Lúc nào cũng Huy đầy ắp trong đầu. Nó thích. Mình ghét. Thật chán. Quyên trả lời hờ hững :

- Chưa !

Rồi Quyên nhích sang một bên nhường đầu ghế xích đu cho Lệ. Những bàn chân cùng đong đưa, những cặp mắt cùng đậu trên các bông hoa mới nở, nhưng đầu óc của mỗi người hẳn đang theo đuổi những ý nghĩ khác nhau.

- Tao muốn nói với mày một chuyện.

Quyên quay nhanh lại, nhìn Lệ chăm chú :

- Gì ?

- Nhưng tao ngại quá. Sợ mày không bằng lòng.

- Học ai cách rào đón vậy ?

- Nhưng...

- Nói đi !

- Tao muốn... học chung với mày !

Quyên giật mình; tay nắm chặt sợi dây xích. Mi nói gì nghe lạ vậy nhỉ ? Đừng đùa lớn vậy chứ. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt của Lệ. Đôi mắt ngay ngất say ấy làm Quyên hơi bàng hoàng. Nàng cười với riêng mình.

93 | Linh Hồn Tượng Đá

Không lý điều mình phỏng đoán lại đúng.

- Tại sao mày cười, Quyên ?

- Đừng ngu !

- Tao suy nghĩ kỹ rồi !

- ...

- Tao thấy chú Huy... dạy giỏi, « suya » là giúp tụi mình thi đậu.

Hàng răng nở nhỏ cắn vành môi, Quyên có vẻ suy nghĩ. Đó chỉ là lý do bên ngoài, điều mi không dám nói ra mới là quan trọng. Quyên lấy chân đẩy mạnh. Chiếc ghế xích đu vọt lên cao. Lệ kêu lên : khỉ ạ, ngã cả lũ bây giờ. Quyên cười thành tiếng, lắc lắc đầu cho suối tóc tung bay. Có đôi chim bồ câu nhà hàng xóm đang đứng mổm nhau trên bờ tường. Tiếng Lệ nói lớn :

- Mày chịu không ?

- Gì ?

- Học chung với mày.

Quyên đặt vệt chân xuống. Chiếc ghế khựng lại bất ngờ làm bật ngửa thân hình của hai người. Giọng Quyên nghiêm lại :

- Với tao không thành vấn đề, nhưng...
- Nhưng sao ?
- Biết chú Huy... có chịu không ?
- Sao không ?
- Dạy thêm đũa nữa đâu phải chuyện chơi !
- Thì cũng một lần nói.
- Nhưng...
- Mà ngại hả ?
- Không phải... Tao thấy... khó quá !
- Khó sao ?
- Chú í... không bằng lòng !
- Để tao nói với chú í !

Chiếc ghế xích đu đong đưa chậm chạp. Chợt tiếng chuông cổng reo. Như bị điện giật, cả hai người đứng bật dậy. Nhận ra sự vô ý thức của mình, Quyên bẽn lẽn ngồi xuống lại. Lệ chạy ra. Quyên bấu môi, khó chịu.

Huy dẫn xe vào sân. Gió ngoài đường thổi bông mái tóc nghệ sĩ. Lệ xun xoe bên Huy, hỏi những chuyện trời mây. Dường như Huy cười nhiều hơn nói, chỉ trả lời

95 | Linh Hồn Tượng Đá

qua loa. Tới trước Quyên, Huy bảo :

- Vào học, cô Quyên.

Nàng thần thờ theo chân Huy vào phòng khách. Lệ cũng có mặt, nhiều lúc định nói gì nhưng vẫn chưa bắt chuyện được. Huy không để ý. Hai tuần lễ nay ngày nào Lệ cũng ngồi phía xa, nhìn Huy dạy học. Lúc đầu Huy thấy khó chịu, nhưng sau phớt lờ, cho rằng các cô bé ở tuổi mới lớn có nhiều chuyện ngược đời, lắm cảm đến chết được, hơi đâu mà tìm hiểu !

- Cô Quyên làm bài chưa ?

Đang tức trong lòng - dù không biết rõ tức cái gì, tức ai, Huy hay Lệ ? - Quyên làm thình, cắn móng tay. Huy lập lại :

- Làm bài chưa, cô Quyên ?

Nàng uể oải :

- Rồi !

- Đáng khen !

- Làm rồi... nhưng mới xong... một nửa !

Huy cười :

- Hết đáng khen !

- Đáng tiếc !

- Thôi vào lấy sách vở ra.

Tới phòng, Quyên khựng chân lại, lắng tai nghe những câu đối thoại ngoài phòng khách.

Tiếng Lệ :

- Lệ muốn được chú kèm. Như chú đang kèm Quyên.

Một chút đắn đo, tiếng Huy :

- Hãy hỏi ý kiến trước của ông bà ở đây và của cô Quyên nữa.

- Còn chú ?

- Sao cũng được !

Trong phòng, Quyên cắn chặt môi, hơi giận. Sao cũng được, dễ dãi dữ. Nàng nheo mắt nhìn qua lỗ gạch hoa. Lệ đang ngồi đối diện với Huy, chỗ Quyên vẫn ngồi. Một cái gì nghẹn nghẹn dâng lên tận cổ, Quyên chớp mắt, cúi xuống. Tiếng nói chuyện bên ngoài tuy nhỏ nhưng vẫn đủ sức len vào tai nàng :

- Lúc nãy Lệ đã hỏi nhỏ Quyên. Nó bằng lòng.

- Cô Quyên vẫn nổi tiếng thương bạn bè !

97 | Linh Hồn Tượng Đá

- Đẻ lát nữa Lệ sẽ thừa chuyện với ba má nhỏ Quyên. Như vậy được không chú ?

- Sao cũng được !

- Nghĩa là sao ?

- Thì... sao đó !

- Chú nói vậy làm sao Lệ biết mà mò ?

Huy cười. Trong phòng, mắt Quyên long lanh lo lắng, không giấu được. Không chần chừ, Quyên lấy vội mấy cuốn tập, hắng giọng, bước ra. Quả thật, Lệ ngưng nói. Quyên làm ra điệu vui vẻ :

- Bài làm của Quyên đây !

Lệ trả ghế cho Quyên. Quyên không từ chối, ngồi xuống liền. Huy ra hiệu, một cử chỉ mời mọc :

- Trong khi chờ, cô Lệ cứ ngồi đây.

Mở mắt lớn, Quyên làm bộ ngạc nhiên :

- Chờ đợi gì, thầy ?

Huy lắc đầu :

- À, à... chuyện người lớn !

- Bộ thầy vẫn coi Quyên là con nít ?

- Cô ra đường làm gì lỗi, hai bác vẫn chịu trách nhiệm như thường !

- Thầy khinh Quyên quá. Không thèm học nữa !

Huy nhìn Quyên. Người con gái nào giận dữ cũng dễ thương. Huy thoáng chóng mặt, ngó xuống cuốn tập mở đôi trên mặt bàn :

- Đừng giận. Mau già lắm !

- Thèm giận !

- Thế thì học. Bữa nay nghỉ sớm một giờ. Tôi bận !

Quyên quay mặt lại; lần đầu tiên cô bé nhìn Huy không chút ngượng ngùng, e thẹn, bỗng chúm chím cười. Huy hỏi :

- Sao cười ?

- Thầy cảm à ?

- Đang yên cười !

- Có lý do chứ !

- Gì ?

- Bí mật !

99 | Linh Hồn Tượng Đá

Từ nãy Lê ngồi nhìn hai người cười nói, có cảm tưởng mình bị bỏ quên. Nước mắt cứ chực vượt khỏi bờ mi. Nàng muốn tức giận đứng lên đi về nhưng một sức mạnh vô hình kèm giữ, không để nàng thực hiện ý định.

Một tiếng đồng hồ sau, trước khi bước xuống thêm gạch, Huy nói với Lê :

- Cô nhớ hỏi ý kiến ông bà ở đây.

- Dạ...

Huy đi rồi, Quyên ngồi xuống cạnh Lê :

- Tao đồ mày ông í bỏ về sớm làm gì ?

Lê đưa tay lên vuốt tóc ; một cử chỉ mệt mỏi, hơi bất mãn, nói với giọng dẫn đờ :

- Tại... bạn !

- Mày ngây thơ. Ông í có hẹn với đào !

Đôi mắt Lê chợt thay đổi, khác lạ :

- Nói nhảm !

- Bệnh hả ? Một cây giờ giấc và « recglo », tự nhiên phá bỏ luật lệ ắt phải có một cái gì ghê gớm lắm.

- Tỷ như mắc công chuyện không được à ?

- Không chuyện gì quan trọng bằng hò hẹn.

- Đoán mò !

- Lại bênh !

Nói xong Quyên nheo mắt cười. Bất giác Lê cũng cười theo. Nhưng chắc hẳn mỗi người có lý do riêng cho nụ cười của mình.

- Thôi tao về.

- Ủa, không chờ bà cô tao ?

- Thôi để chiều tan học tao ghé thừa chuyện với cả hai bác luôn.

Nhìn bóng Lê đồ xiêu xiêu trên sân gạch, Quyên thấy thương bạn. Thời gian như lắng đọng ở cái không khí oi bức của buổi trưa đầy nắng. Quyên nghe rõ tiếng tim mình đập trong lồng ngực, mơ màng nhìn hai con bồ câu đứng rỉa lông cho nhau trên bờ tường nhà hàng xóm. Hình ảnh này theo nàng vào tận trong phòng, cả khi nàng đã ngồi nghe những điệu nhạc cò điển tây phương.

Tự nhiên Quyên thấy buồn. Thật vu vơ.

Trời mưa rả rích suốt từ nửa đêm về sáng. Quyên tỉnh giấc, thú vị nằm nghe những giọt nước tí tách trên mái nhà. Nàng ngại dậy đóng cửa sổ, để mặc gió thổi tung cả mùng, thỉnh thoảng bắn mưa vào tận mặt. Chuông đồng hồ báo thức gọi dậy học, Quyên cảm thấy lười vô cùng. Nàng nói thầm nằm thêm chút nữa rồi dậy, chưa muộn... nhưng rồi vẫn không thắng nổi hơi ấm quyền rũ của chiếc chăn. Mãi đến bảy giờ hơn, Quyên mới thò chân xuống đất. Rửa mặt mũi xong Quyên lại trở về phòng nhưng không cầm nổi cuốn sách, quyền vở để ôn bài.

Ngoài trời, gió chuyển mình. Mưa rơi nặng hạt. Quyên ngồi tựa đầu vào song cửa sổ, mơ màng nhìn bầu trời trắng đục và những cành cây đứng ử rũ, trĩu nước. Nàng mơ hồ nghe tiếng máy xe hơi của ba nổ và tiếng em Thảo léo nhéo gọi chị Ba giúp việc lấy áo đi mưa. Cả nhà có lẽ nghĩ Quyên đang học thi như mọi sáng nên không ai hỏi han nàng điều gì. Quyên lại thấy dễ chịu. Vào tuổi mới lớn người ta thích sống trong một « thế giới riêng », được tổ chức cuộc sống, xếp đặt công việc theo ý muốn, tự do quyết định đường đi của mình. Trước đây cũng vì hiểu như vậy nên ba và mẹ Quyên đã dành riêng cho nàng một căn phòng xinh xinh. Ngày đầu bước chân vào « thế giới riêng » này Quyên đã thấy mình trở thành người lớn, xa rời khỏi tầm tay chặn dắt của cha mẹ. Nhưng Quyên hãnh diện.

Bà Giang, có lẽ cũng ngại trời mưa, không ra khỏi nhà như mọi sáng, cúi húi dọn dẹp mấy tủ quần áo.

Mưa vẫn rơi...

Căn nhà trở nên trống vắng. Quyên nghĩ trong đầu thế nào sáng nay cũng được nghỉ học, mưa thế này chắc Huy không tới. Mấy khi được « xả hơi » với anh chàng nghiêm khắc như ông cụ non này. Nàng mỉm cười rồi lại nhìn mưa bay bay.

Chị Ba giúp việc đứng ngoài cửa phòng hồi vọng vào cô Quyên dùng chi đề tui đi mua. Nàng trả lời chị cho tôi một cốc sữa đủ rồi. Ít phút sau Quyên đã có trước mặt vật vừa xin. Khói từ ly sữa bốc lên làm Quyên mờ cả mắt. Nàng uống từng ngụm nhỏ. Chát nóng lan khắp thân thể. Chưa lần nào Quyên thấy sữa ngon như sáng trời lạnh này.

Quyên với tay mở chiếc thấu băng. Lòng người như lá úa trong cơn mưa chiều, nhiều cơn gió cuốn xoay xoay trong hồn và cơn đau này vẫn còn đây... Tiếng hát nhẽ nhại của người nữ ca sĩ dễ đưa người nghe vào quên lãng. Đôi mắt lim dim, Quyên thả hồn trong mộng tưởng. Giá lúc nào cũng thanh thoi như thế này thì cuộc đời thú vị biết mấy. Học hành, thi cử, tính toán làm cần cỗi con người và cuộc sống...Đời một người con gái, ước mơ đã nhiều. Trời cho không được mấy, đến khi lấy

chồng, chỉ còn mối tình mang theo... Xin một lần vẫy tay chào, thôi dòng đời đó, cuốn người theo...

Bỗng có tiếng chuông - nhoè nhoẹt trong tiếng mưa rơi - Quyên choàng tỉnh, tắt vội máy hát, đứng lên. Những câu hỏi thoáng hiện, rất nhanh, trong tâm trí nàng. Ai tới ? Huy ? Chắc không phải. Thường tiếng xe gắn máy anh chàng nỏ lớn như phá làng phá xóm, không lý sáng nay lại êm ru ? Chỉ có nhỏ Lệ ! Đúng rồi! Nhỏ này ghê thật. Mưa tầm tã mà cũng mò đến, hết đường chối cãi mí ta, nghe nhỏ. Quyên ra khỏi phòng vừa đúng lúc chị Ba giúp việc từ dưới bếp chạy lên. Quyên đỡ chiếc nón lá trên tay chị Ba :

- Để tôi ra mở cổng cho nó.
- Ai vậy cô ?
- Con Lệ !
- Chờ tui lấy thêm cho cô chiếc áo mưa.
- Không sao !

Nói xong Quyên lao mình ra ngoài. Những giọt mưa thì nhau nhảy lớp đớp trên chiếc nón lá, tạo thành những âm thanh ròn tan như bắp rang. Đã định bụng sẽ trêu Lệ ngay khi nó bước chân vào, nên cánh cửa mới hé mở Quyên đã la lớn :

- Mày !...

Nhưng những âm thanh kế tiếp bị tắc nghẽn lại vì người đứng trước mặt Quyên không phải Lệ mà là Huy. Quyên trợn mắt, há miệng kinh hoàng. Nếu không có tiếng nói của Huy chắc có lẽ nàng sẽ đứng bất động không biết đến bao giờ :

- Đi vào không ướt, Quyên !

Định thần lại Quyên mới để ý tới Huy. Đầu tóc, mặt mũi anh chàng sũng nước. Chiếc áo mưa dường như quá mỏng không đủ che chở cho người mang nó. Quyên thoáng thấy xúc động và nhen nhúm chút thương hại. Vừa lấy khăn tay lau mặt, chải lại mái tóc, Huy vừa cười nói :

- Xin lỗi đã tới muộn !

Quyên vẫy chiếc nón cho rụng những giọt nước còn đọng lại chung quanh viền, hời hợt sang chuyện khác :

- Sao thầy không đi xe ?

- Dọc đường bị ngập nước nên tắt máy.

- Thế xe bây giờ đâu ?

- Vứt ở lề đường, lát về lấy.

105 | Linh Hồn Tượng Đá

Quyên tròn tròn mắt :

- Mất sao ?

- Ai mà thềm chiếc xe cở lỗ sĩ đó ! Đẽ bấy ngày ngoài đường cũng không kẻ nào ngó tới nữa là...

Rồi Huy cười :

- Hơn nữa nếu quân gian có đập máy, ở đây mình cũng... nghe thấy, đuổi theo cũng kịp chán !

Quyên cười theo :

- Chịu thầy !

Đúng lúc đó bà Giang từ trong nhà đi ra thấy Huy, bà chép miệng :

- Rõ khổ chưa, mưa thế này cậu giáo không nghỉ ở nhà một bữa !

Huy nhũn nhặn :

- Thừa bác, không sao ạ !

- Rồi ốm đau ra đó chả bỏ !

- Cháu quen đi mưa rồi.

- Dù sao cũng phải giữ gìn !

Nói xong bà quay sang Quyên :

- Đó, con phải lo mà học, cậu giáo đã không quản ngại...

Không để mẹ nói hết câu, Quyên vội át đi :

- Thì con vẫn học chăm chú. Không tin mẹ hỏi... cậu giáo xem !

Dứt lời Quyên nhìn Huy - cười bằng ánh mắt - như thăm bảo người ạ, đừng « lợi dụng tình thế » đấy nhá !

Chợt Huy dáo dác :

- Ủa, cô Lệ không tới hả ?

Câu hỏi của Huy làm chùng khuôn mặt đang vui của Quyên. Không ai nhận ra. Bà Giang nhìn ra ngoài sân :

- Chắc cô ả ngại mưa chứ gì !

Giọng Quyên tiếp nói, nửa như trách móc, nửa mỉa mai :

- Chứ ai như cậu giáo, mưa cũng tới !

Lững thững trở vào nhà trong, bà Giang nói vọng lại :

- Vậy lo mà học, cô ạ !

Huy đã ngồi vào chỗ mọi khi. Quyên còn đứng thả mắt lơ đãng qua khung cửa sổ.

- Học cô Quyên !

Vẫn giọng trêu nặng, Quyên đi vào ghế :

- Thiếu Lê cũng học hủ... cậu giáo ?

- Nhân vật chính là Quyên !

- Hân hạnh quá !

Huy kín đáo nhìn sang Quyên :

- Từ nãy đến giờ đã ba lần bắt tôi làm... « cậu giáo » rồi đấy nhá !

- Thầy không thích cái tên đó ?

- Danh xưng không quan trọng, nhưng sợ... người ta hiểu « cậu » có nghĩa là « cậu em » rồi tha hồ... bắt nạt !

Đang bực tức vu vơ Quyên cũng không giữ được đôi môi chúm chím cười. Hèn chi sáng nay trời mưa bão, « Linh hồn tượng đá » đã biết... nói đùa dí dỏm. Quyên ngó ngay vào mắt Huy :

- Cho Quyên gọi thầy bằng... chú nhá !

- Xin can !

- Thế sao nhỏ Lệ mí con Thảo gọi được ?

Ngón tay trở khễ nhịp trên đầu gối, Huy nói thật chậm nhưng lại tránh ánh mắt của cô học trò đối diện :

- Quyên phải... đặc biệt hơn những người khác chứ !

Quyên chau mày :

- Nghĩa là sao thầy ?

Huy không trả lời, lấy sách để trên mặt bàn :

- Thôi học, « giải trí » như vậy đủ rồi !

Nhưng Quyên vẫn không chịu - tính con gái bao giờ chả dai :

- Không có Lệ vẫn cứ học, thầy ?

- Đã nói rồi, Quyên mới quan trọng !

Quyên vươn vai, nói vu vơ; ánh mắt vẫn đậu trên khuôn mặt Huy :

- Nhớ nhỏ Lệ ghê nơi !

Huy không hiểu cô bé muốn nói gì. Con gái chúa là rắc rối. Lấy lại nét nghiêm nghị thường ngày, Huy khởi sự giảng bài. Sáng nay chàng cảm thấy thoải mái hơn, không bị « cặp mắt khó hiểu » của Lệ nhìn đăm đăm.

Nhờ nói khéo, với những lý do xác đáng (như muốn học với Quyên cho có bạn - như ở nhà các em phá quá học không được - như sợ thi không đậu...) Lệ đã được ông bà Giang vui vẻ chấp thuận cho học chung với Quyên sau khi hỏi ý kiến Huy. Dĩ nhiên chàng khó có thể từ chối, nhưng đồng thời chàng cũng nghĩ rằng có thêm một hay ba bốn học trò nữa cũng chẳng sao vì trước sau cũng phải một lần giảng bài, hơn nữa biết đâu có bạn, Quyên sẽ ganh đua học, bớt bướng bỉnh và bớt « dở chứng bất thường ». Nhưng dần dần Huy nhận ra điều mình ước đoán đã không được thực hiện. Lệ không còn những nét tươi trẻ, hồn nhiên như ngày đầu tiên chàng gặp trong nhà này. Ánh mắt Lệ thật khó hiểu khi ngồi nghe chàng giảng bài khiến đôi khi Huy phải nhìn đi nơi khác. Chàng vẫn tự nhủ các cô bé mới lớn thường hay... lộn xộn lắm, dễ ngộ nhận những tình cảm của mình nên phải hết sức... đề phòng. Bên ngoài Huy cố giữ cái vẻ tự nhiên, cái tự nhiên của một người lớn, của bậc đàn anh !

Tuy nhiên điều làm Huy băn khoăn hơn nữa là thái độ của Quyên. Cô bé thật thông minh. Khởi đầu những ngày học chung với Lệ, Quyên vui lắm và thường khêu Lệ nói chuyện cố ý gây sự bức tức cho Huy. Biết trước « kế hoạch » của cô bé, chàng vẫn giữ được vẻ điềm nhiên đồng thời tăng hơn nữa sự tận tâm. Một điều khá may là Lệ không nhiệt tình tham dự vào « trò chơi » của

Quyên, nếu có chỉ là miễn cưỡng. Có lẽ vì thế Quyên đã nghi ngờ nhỏ Lệ. Từng cử chỉ, ánh mắt và lời nói của Lệ đều không thoát khỏi cặp mắt tinh ranh của Quyên. Cô bé tỏ ra thú vị với trò chơi trinh thám này. Huy lại càng phải giữ ý tứ hơn. Đến nay dường như có một cuộc « chiến tranh lạnh » giữa hai cô bé. Huy đọc được trong những con mắt những tình cảm vu vơ, thay đổi bất chợt và thật bất ngờ. Huy không hiểu nổi. Tự nhiên nhiều khi chàng trở thành đối tượng của những giận hờn, ghen tuông bóng gió, những hằn học nhẹ nhàng. Hơn một tuần lễ sau Huy chưa kịp mừng khi nhận ra Quyên bỗng ngưng chăm học lạ lùng thì lại lo âu thấy cô bé tỏ ra lảm lì và hay hờn mát. Có trời họa may mới hiểu nổi các cô bé mới lớn. Và Huy mong thời gian đi mau, chóng đến kỳ thi của các cô bé để chấm dứt thời gian làm nạn nhân bất đắc dĩ của các con mắt ưa... lộn xộn và của những bức bối vô cớ đổ xuống đầu chàng !

Mưa vẫn rơi rả rích. Thường mưa Sài Gòn ào ạt và chóng tạnh, chắc tại có rớt bão ở đâu nên hôm nay mới dằng dai.

Huy đã giảng bài xong cho Quyên nhưng chưa ra về vì bị cô bé giữ lại. Mưa thế này mà thầy cũng đòi về à ? Thầy nán lại đi Quyên nói cho nghe chuyện này hay lắm cơ. Huy chiều theo, hỏi chuyện gì ? Quyên chỉ cười, vào nhà rót hai ly nước trà nóng. Một cho Huy và

111 | Linh Hồn Tượng Đá

một cho mình. Huy thấy nhạt miệng, thèm hơi ẩm của điều thuốc :

- Cô Quyên chịu được khói thuốc không ?

- Thầy cứ tự nhiên. Quyên thích nhìn người khác hút thuốc.

- Chi vậy ?

- Để biết người đó thuộc « típ » nào.

Huy hít liền mấy hơi thuốc, ngửa cổ thả khói từ từ, đưa mắt nhìn Quyên :

- Thử đoán xem.

Quyên chum chim cười :

- Này hé, những người cầm điều thuốc ở giữa, thuộc loại đam mê, thích cái gì thì đeo đuổi đến cùng. Người ngậm thuốc có vẻ... tham lam lại có tính đắn đo, suy tư. Để khói thuốc... tự do bay ra, dấu hiệu của mơ mộng, lãng mạn !

- Thế tôi thuộc « thành phần » nào ?

- Tất cả vừa kể !

- Nhiều thế ?

- Đúng không đã ?

- Ờ... ờ... đại khái !

- Đại khái nghĩa là sao ?

- Có thể làm thầy bói... thất nghiệp được !

Hai người đều cười thanh tiếng sau câu nói đó. Lần đầu tiên Quyên được nghe giọng cười của Huy. Nàng thấy nó ấm, truyền cảm. Huy nhìn Quyên qua khói thuốc; cô bé không quay đi :

- Lúc này cô Quyên bảo sẽ kể cho nghe một chuyện gì hay đâu ?

Nàng làm thinh. Huy nhắc lại ba bốn lần Quyên mới ngập ngừng :

- Hôm nay... Quyên thấy thầy có vẻ... lo ra nhiều. Thầy có... chuyện gì phải không ?

- Đừng làm thầy bói !

- Thầy đọc sai nhiều chỗ. Thơ của Tản Đà thầy cứ nói của Cao Bá Quát !

- Ờ... ờ...

- Quyên biết tại sao rồi !

- Sao ?

- Không có... Lệ nên thầy... mất hứng giảng !

- Nói nhảm cô bé !

Huy dụi mạnh điều thuốc cháy dở vào chiếc gạt tàn. Chàng không ngờ cô bé có thể nói một câu bạo dạn đến thế. Không chút ngượng ngập, không giống như những cô gái khác thẹn thùng hay không bao giờ dám đá động tới chuyện tình cảm trước người khác phái. Huy với chiếc cặp và chàng biết mình phải đứng lên rời khỏi nơi đây :

- Chết, phải đi lấy chiếc xe vút vệ đường !

- Hồi nãy thầy nói có để bảy ngày cũng chả có ai thềm lấy !

- Biết đâu... tụi giang hồ có nể gì ai !

- Nhưng còn mưa lớn !

- Không sao !

Huy mặc vội chiếc áo mưa. Quyên đắm chiêu theo dõi các cử chỉ đó. Cỗ áo mưa bẻ lên làm Huy giống một điệp viên; tóc chảy trên đài trán; khuôn mặt nhìn ngang của Huy coi thanh tú. Quyên cũng đứng lên, cười nói :

- Lốp của Quyên biết thầy hết rồi. Bọn con trai khen thầy giống tài tử !

- Không ham !

Huy cười thầm, đừng đùa nữa cô bé ạ, và bước hẳn xuống thềm. Quyên bước theo, xoè tay chắn mưa rơi trên mặt. Huy la lớn :

- Vào, ướt hết bây giờ !

Cô bé không nói gì, mãi đến khi Huy bước khỏi cổng mới có tiếng gọi giật lại :

- Thầy !

Bước chân Huy khựng lại. Có những hạt mưa đậu trên tóc, trên mặt của Quyên. Huy nhận ra rõ ràng cô bé đã lớn. Chàng đưa tay gạt nước đọng trên tròng kính để khoả lấp nét luống cuống của mình.

Quyên bặm môi, nhìn Huy :

- Thầy đừng giận câu chuyện... lúc nãy, nhá !

Đề giọng thật chùng, Huy nói nhỏ :

- Quyên vào đi, không ướt !

Rồi chàng quay gót. Dù không ngoái cổ lại Huy cũng biết là Quyên vẫn còn dõi theo chàng cho đến khuất. Tự

nhiên Huy chợt nghe một chút ngậm ngùi nhè nhẹ.

Mưa vẫn nặng hạt.

Năm ngày sau.

Lệ nhỏ nhẹ thưa với Huy :

- Mấy bữa nay Lệ đau không tới được, nhưng cũng không biết làm cách nào xin phép... chú.

Huy tự nhiên :

- Lệ đau gì vậy ?

Quyên cướp lời bạn ; giọng ồm ồm :

- Nhỏ Lệ « cảm »... thầy !

Có lẽ không hiểu câu nói hai nghĩa của Quyên, cũng không để ý cái lườm nguýt của Lệ, Huy tỉnh bơ, hỏi :

- Thế đã khoẻ hẳn chưa, Lệ ?

Lại một lần nữa Quyên nhanh miệng hơn :

- Nó chờ thầy cho mấy viên thuốc « cảm » đấy !

Lệ « hứ » rồi quay mặt ra sân. Quyên tủm tỉm cười. Huy nhìn đồng hồ tay, thấy đã quá giờ học, vội vàng :

- Chúng ta bắt đầu học. Bài của cô Quyên đâu ?

Đưa mắt len lén nhìn ông thầy, Quyên ngập ngừng :

- Quyên... chưa làm !

Huy hơi nhú mày, nghiêm giọng :

- Hai ba ngày nay rồi, cho bài nào cô cũng không làm. Cả buổi tối qua làm gì mà không dành chút thì giờ làm bài ?

Quyên còn đang cắn ngón tay, Lệ đã « phản công » :

- Nó « bận »... thầy ạ !

Huy thành thật :

- Bận gì thì bận chứ, bốn phận là trên hết !

Lệ nói nhanh :

- Nó bận... viết thư cho anh chàng Vĩnh cận ở lớp !

Câu bịa đặt (cốt để « trả đũa » Quyên) táo bạo và bất ngờ của Lệ ném Quyên vào khoảng không. Nàng chói với. Con tức giận dâng tràn lồng ngực. Quyên nhìn Lệ, hần học nhưng không nói được lời nào. Nước mắt tự nhiên ứa ra lăn dài trên má.

Huy bàng hoàng, không biết xử trí ra sao. Lệ thoáng chút hồi hận. Không khí trở nên nặng nề. Tiếng quạt trần vù vù trên đầu càng làm tăng thêm sự khó thở trong phòng khách. Ngoài khung cửa nắng đã lên cao, phả hơi nóng nực.

Bằng một giọng trầm ấm, trang nghiêm nhưng thân mật, Huy nói như tâm sự :

- Chúng ta chỉ còn rất ít thời gian để chuẩn bị cho kỳ thi. Nhiều người, nhất là ba má, đặt nhiều kỳ vọng vào chúng ta. Tuy nhiên điều quan trọng là chúng ta hãy nghĩ đến chính chúng ta. Nói một cách thực tế, ta học cho chúng ta. Nếu bảo học là để giúp ích gia đình, xã hội, quê hương thì... cũng đúng đấy, nhưng xa vời. Vậy hãy lấy chính bản thân mình làm động lực. Sau này cuộc đời có đẹp, có khá hay không là tùy thuộc vào hiện tại, vào cuộc sửa soạn bằng sách vở này... Nhiều khi vì... tự ái không đúng chỗ, vì một... tình cảm bông bột nào đó, ta bỏ rơi bốn phận học trò, tức là ta tự ý hủy diệt tương lai...

Lệ rụt rè cắt ngang lời Huy :

- Nhưng... thi cử làm... khô khan cuộc sống !

Huy gật đầu :

- Đúng vậy, thi cử không những làm khô khan cuộc sống như cô Lệ vừa nói mà còn tạo ra một tâm trạng cầu may và mất tự tin. Nhưng biết làm sao được khi xã hội chưa nghĩ ra được tiêu chuẩn hữu hiệu nào khác để chọn lựa. Ở các nước chậm tiến hay tại các quốc gia văn minh, khi chúng ta đi đâu, xin việc gì... thì bao giờ trên các phiếu lý lịch cũng có câu hỏi về văn bằng hay học lực. Người ta đã xếp hạng nhau dựa vào bằng cấp. Dù có tư tưởng tiến bộ đến đâu đi nữa, chúng ta cũng vẫn bị ràng buộc vào những điều kiện cố hữu đó. Bởi vậy đừng lo là với sách vở mà... sau này hối hận !

Lệ mạnh dạn :

- Nhưng... Lệ nghĩ con gái thì cần gì học nhiều ? Lấy chồng là hết ! Không lý đem bằng cấp ra... dọa con cái? Hay nấu bếp đem công thức toán ra để áp dụng ? Nội trợ bằng những bài vụn vặt, sử địa... ?

Huy điềm đạm :

- Đó là một ngộ nhận của thời xa xưa. Trong thực tế hiện tại, người phụ nữ không còn bị ràng buộc trong bốn bức tường mà đa số đã « nhập » vào xã hội, làm việc chung với nam giới trong mọi lãnh vực. Bằng cấp đã là phương tiện, tôi nói là phương tiện thôi đấy nhé, giúp họ tiến thân trong cộng đồng xã hội... Còn bảo người con gái không cần học nhiều vì lập gia đình là

hết, thì lại làm nữa. Đã đành sau khi rời ghế nhà trường, chúng ta sẽ không còn áp dụng đến những định lý toán học, những « cos, sin » hay thực hiện những cách cấu tạo của của các hoá chất... nhưng không ai có thể phủ nhận là các môn học đã tạo cho chúng ta một kiến thức tổng quát, một căn bản tư tưởng, một nền móng phán đoán, suy luận, cung cấp cho chúng ta những giải đáp, những lối thoát trước cảnh ngộ. Nói tóm lại học tức là « đầu cơ » trong hiện tại để « kiếm lời » trong tương lai, trên hầu hết lãnh vực của cuộc đời...

Từ nãy Quyên ngồi im, đầu hơi cúi; suối tóc dài chảy xuống che gần hết mặt. Tuy cơn hờn giận còn đầy ấp trong ngực, Quyên vẫn không bỏ sót lời nói nào của Huy. Giá như lúc khác, Quyên đã « tranh luận » sôi nổi với Huy. Trong khi đó đôi mắt Lệ không lúc nào rời khuôn mặt của Huy. Đôi mắt có làn khói nhạt giăng ngang.

Huy đã dành trọn giờ học để nói về những vấn đề học vấn và cuộc đời, những thứ khô như củ và mang « màu-đạo-đức-học »; những thứ mà lúc thường Huy rất ngại đề cập đến. Nhưng sáng nay, hoàn cảnh đã buộc Huy phải nói để rồi trước sự chăm chú nghe của học trò, Huy được đà, được cảm hứng để thao thao gần hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, trước khi đứng lên, Huy dặn lại :

- Cô Quyên nhớ làm bài cũ tôi cho hôm trước !

Và quay sang Lệ, Huy nói :

- Cô Lệ mượn tập của Quyên mà chép đề tài !

- Dạ...

Huy ra về rồi, căn phòng rơi vào bầu không khí nặng chịch. Im lặng. Lệ bối rối, muốn phá vỡ sự ngạt thở nhưng ngượng ngáp. Còn Quyên, nàng vẫn ngồi trong thế bất động ; vẻ mặt lăm lì. Tiếng quạt trần như trêu cợt hai kẻ đang giận nhau, kêu vù vù lớn hơn. Chiếc đồng hồ quả lắc trên tường reo lên một điệu nhạc ngắn. Bên hàng xóm, không hiểu nhà nào nổi hứng vặn máy phát thanh kêu oang oang, chói tai.

Một lúc sau, Lệ đành lên tiếng trước :

- Cho tao... chép đề tài !

Quyên làm thinh. Lệ nói tiếp :

- Chú Huy bảo tao... mượn tập của mày !

Quyển vở vẫn nằm chờ đợi trên mặt bàn, gần vòng tay của Quyên. Giọng Lệ đã có chút giận dữ :

- Mày có cho tao mượn không ?

- ...

- Được rồi, tao sẽ mách chú Huy. Đừng trách tao !

Câu dọa nạt của Lê như giọt nước thêm vào chiếc ly đã đầy, Quyên cầm cuốn tập, mím môi, xé toạc. Gió thổi tung toé những tờ giấy tội nghiệp trên sàn gạch. Lê tím mặt, hắt hàm :

- Không thèm !

Quyên gằn giọng :

- Đừng nhìn mặt tao nữa !

- Không thèm !

- Đừng nói chuyện với tao nữa !

- Không thèm !

- Đừng bước chân tới đây nữa !

- Không thèm ! Không thèm ! Không thèm !

Rồi Lê oà khóc, chạy biến ra ngoài cổng, bỏ lại cả sách vở và chiếc sắc tay.

Trong phòng khách, Quyên cũng gục đầu xuống bàn, nức nở.

Giữa trưa nắng chói mà không gian như tối đen, vẫn
vũ...

Chương Bốn

Những giờ học cuối năm không khác gì cảnh chợ chiều. Thầy cũng uể oải mà trò cũng tỏ ra mệt mỏi. Mặc dầu các giáo sư dụ dỗ : « các em nhớ có mặt đông đủ tới giờ chót, biết đâu có chuyện gì thay đổi trong việc thi cử hay có... đề thi », lớp học cũng thưa thớt trong thấy. Không khí hè đã rộn ràng, đột nhập vào sách vở. Trong sân trường, phượng nở đỏ rực, kéo ánh mắt và tâm hồn học trò vào cõi viễn mơ. Ngày thi gần tới, đồng với thời gian chiến trận sôi động tại các vùng giới tuyến. Tuổi 17, 18 có tên trong danh sách nhập ngũ. Chuyện thi cử đối với nam sinh bị đẩy xuống hàng thứ yếu. Đa số học trò con trai không còn tâm trí để học. Đâu cũng đi mà rớt cũng đi, hưởng thụ đã. Lớp học càng trở nên xác xơ. Những quyển lưu bút trao nhau, dày đặc những từ ngữ già biệt. Hè về, không còn « nắng tung nguồn sống khắp nơi », không còn « tiếng ca nhịp phách lên khơi. Đầu ghềnh suối mát. Reo vui giào giạt. Ngợp trời gió mát. Ven mây phiêu bạt », không còn « hồn say ý chơi vơi. Ngày xanh thắm nét cười, lòng tha thiết yêu đời... ». Nhưng những lo âu, khắc khoải và có cả chán chường hiện trên các khuôn mặt chưa có nếp nhăn và còn non màu sữa. Thế hệ già trước tuổi...

Quyên lắng lắng nghe giọng giảng bài của ông thầy. Nàng thả hồn lên những bông phượng vĩ nở trên những

cảnh cao nhất. Khung cảnh thật mơ màng. Quyên thấy tiếc nuối những năm học trước, không phải bận bịu một tí nào với những thi cử. Mỗi dịp hè là một kỳ hội lớn. Hát hò, phá phách và mộng mơ. Rồi rời ghế nhà trường là tiếp nối những ngày rong chơi thoả thích, nghỉ mát đây đó. Với biển cả bao la, với đồi núi trùng điệp, với vườn cây ăn trái, với đồng ruộng xanh rì ngọn mạ... chứ không khổ sở như hiện tại. Lúc nào cũng sách vở, cũng định lý, phương trình. Hết giam mình trong lớp học nóng như hoả ngục lại gò bó giữa bốn bức tường ở nhà. Khổ ơì là khổ. Nhiều khi quá mệt mỏi, Quyên cầu sớm đến ngày thi để được giải thoát khỏi lao tù thi cử, rồi muốn ra sao thì ra, đầu rớt không thành vấn đề ; việc đầu tiên là phải vùi vĩnh ba mẹ cho lên Đà Lạt thở hít khí lạnh và nghe thông reo, gột sạch những lao lực, bực dọc trong những ngày tháng khó thở... Sách vở ơì, chào mi !

- Quyên !

Cái đá chân của người bạn ngồi cạnh làm Quyên giật mình. Nàng trở về thực tế. Tiếng người bạn thì thầm :

- Mơ mộng hoài ! Ông nhìn mày từ nãy...

- Ông í nói gì vậy ?

125 | Linh Hồn Tượng Đá

- Dặn vào phòng thi phải bình tĩnh, đừng vội vàng, phải đọc kỹ đề tài, phải tâm niệm « tôi phải đậu » !

- Nhàm quá !

- Nhưng quan trọng !

- Ai chả biết !

- Thôi, ông nhìn kìa...

Lần này Quyên nhất định nghe giảng. Bao nhiêu tâm trí được tập trung lại. Ông thầy căn dặn về cách thức trình bày một bài vạn vật. Lại những thứ Quyên đã nghe nhiều lần. Chỉ ít phút sau hồn trí Quyên lại bay ra với những bông phượng vĩ, lên tận vùng cao nguyên thơ mộng và diễm tình, đùa giỡn với sóng biển bạc đầu...

Hai giờ học chấm dứt trong nhặt nhẽ. Quyên tìm đến Thuần và Nguyên :

- Tui bay có gì giải trí không ?

Nguyên lắc đầu. Thuần chép miệng :

- Con Huyền mí con Trâm chiều nay lại « cúp ». Giá có mấy nhỏ đó cũng đỡ !

Quyên ừ hử rồi cũng không nói gì thêm. Ba người sánh bước dưới hàng phượng vĩ. Con nằng chiều nồng nực vẽ ô trên xác hoa đỏ thắm. Sân trường kém vẻ nhộn nhịp. Một số lớp không đi thi đã nghỉ trước cả tháng. Chỉ còn lại những bộ mặt đượm vẻ trầm mặc hay cố ý làm ra vẻ suy tư, người lớn, một phần vì ít ngủ, phải thức khuya dậy sớm để học bài, phần khác cũng bởi không khí thi cử tạo nên hoặc là do chính những người sắp nhập cuộc tự cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Vào mùa hạ, các hoạt động như chùng xuống, chậm hẳn lại. Uể oải và rã rời !

Nhóm Quyên cũng không còn nguyên vẹn. Không kể Huyền và Trâm chủ trương ở nhà gạo bài có lợi hơn đến lớp vào những ngày tàn niên học, còn Lệ, từ dạo giận nhau với Quyên đã xin văn phòng cho đổi lên lớp buổi sáng. Ông thư ký già của trường nghe đồn mê Lệ nên chấp thuận ngay. Nhiều « sứ giả hoà bình » tìm mọi cách để làm hoà giữa Lệ và Quyên nhưng không thành công. Cả Huy nữa, mấy ngày liền không thấy Lệ tới học, chàng cũng ngạc nhiên không ít, sau con bé Thảo cho biết : « chị Quyên mí chị Lệ nghỉ chơi nhau rồi » - Ủa, sao vậy - Cháu cũng chẳng biết nữa, chú hỏi chị Quyên xem - Nhưng Huy đã không dám hỏi thẳng, sợ Quyên hiểu lầm. Tuy nhiên chàng nghĩ việc con gái giận nhau - nhiều khi vô cớ - là chuyện thường, xảy ra như cơm bữa, rồi chỉ ngày một ngày hai lại hoà lại,

cứ như chó với mèo. Nhưng trường hợp của Lệ, của Quyên, Huy thấy lạ, dai dẳng quá; người nào cũng tự ái lớn như cái đình, thành thử « cuộc chiến » không biết bao giờ chấm dứt. Có điều Huy ngạc nhiên hết sức là sau ngày hai người giận nhau, Quyên bỗng chăm học đến không ngờ, ít nói cười rộn ràng, trở nên hiền thực. Huy lại cười thầm quả đúng như danh nhân nào đó đã nhận xét : « đàn bà phức tạp và khó hiểu hơn cả những bức tranh lập thể của Picasso ! »

Đến nay dường như ai cũng tránh đề cập đến chuyện Lệ, Quyên giận nhau, bởi mỗi lần nói tới, Quyên hay giận dữ - mà cô bé mà đã giận lên thì chỉ có... trời họa may mới đỡ nổi ! Các cô gái đẹp thường hay khó tính. Cuối cùng mọi người hy vọng sau kỳ thi, dù kết quả buồn hay vui, hai kẻ giận nhau sẽ tự động tìm tới nhau, làm hoà và biết đâu lại chả oà khóc vì hối tiếc đã... giận nhau !

Một cánh phượng đã lìa cành, chao đi chao lại trong khoảng không, Quyên reo vui đỡ lấy. Nguyên bảo :

- Mà y hên rồi đó.
- Hên gì ?
- Gì cũng được. Như... thi đậu chẳng hạn.

Quyên nghe vui trong lòng. Có người học trò nào lại không thích thi đậu. Đó là niềm mong ước của Quyên, nhất là của cha mẹ nàng và của Huy nữa. Quyên không muốn phụ lòng ai và không muốn phản bội những hy sinh của các người thân. Tuy nhiên nhắc tới thi cử, nàng vẫn lo lắng. Quyên phà hơi vào những cánh phượng đỏ óng nhung, cười nói :

- Đậu... ngọn tre í hả ?... Mà thôi, quên chuyện thi cử đi may ời, nghe chán đời thí mô !

Thuần chép miệng :

- Chán thiệt, phải chi mình được học hoài mà không phải thi há !

Quyên vẫn vân vê cọng hoa :

- Thi cũng được nhưng giá mình... biết trước được đậu hay rớt thì cũng đỡ khổ, khỏi phải lo lắng cho già người !

- Ủ há !

Nghe bạn nói Nguyên góp chuyện :

- Có là thánh hay... thầy bói mới đoán trước được !
Nhỏ Quyên nói chuyện trời mây đâu ấy !

129 | Linh Hồn Tượng Đá

- Gì mà trời mây ? Bộ mày không thích biết trước kết quả hả ?

- Sao không, nhưng thích là một chuyện còn thực hiện được không lại là chuyện khác.

- Nhưng tao nói « giá », tức là thí dụ thôi chứ bộ...

- Thí dụ của mày không thực tế !

- Sao không ?

- Chẳng ai có thể chắc chắn được chuyện tương lai.

- Cũng có khi chứ !

- Tỷ như mày, bây giờ mày đâu biết trước được sẽ đậu hay rớt !

Quyên cười cười, nửa đùa nửa thật :

- Biết được ! Tao làm... thầy bói !

Giọng Nguyên cũng chùng xuống :

- Bói ra ma quét nhà ra rác !

- Này hé, tao bói mí nhỏ Thuần đậu còn mày... rớt !

Cả ba người cùng cười khúc khích. Thế rồi câu qua câu lại, hết chuyện thi cử lại tới chuyện bói toán, kéo dài cho đến khi chuông reo vào lớp hai giờ sau.

Lớp học đang như chợ vỡ bỗng im bất vì sự xuất hiện của vị Tổng giám thị. Mọi người trong chờ một tin quan trọng :

- Giáo sư Hạnh bị đầu...

Người đại diện trường chưa kịp chấm dứt câu nói, tiếng la ó đã ré lên :

- Nghỉ !

- Cho về, thầy !

- Giải tán có trật tự !

- Yêu cầu trả lại học phí !

- « Bụi đời », tụi bây !

Và rồi như một dòng nước vỡ bờ, đám học trò con trai ủa ra khỏi lớp, kéo theo vị Tổng giám thị. Nhóm Quyên phải ngồi lại, mãi một lúc sau mới rời khỏi ghế. Khi ra cửa lớp Quyên bắt gặp anh chàng Vĩnh đứng ngấp ngó ngoài hành lang, chờ đợi. Quyên hỏi ngay :

- Chuyện gì đó anh Vĩnh ?

Ấp úng mãi Vĩnh mới nói nổi câu nhờ chị viết dùm cho mấy chữ vào cuốn sổ này, mai mốt tôi nhập ngũ rồi. Nhỏ Thuần trêu chọc :

131 | Linh Hồn Tượng Đá

- Viết về l'amour được không ?

Câu đùa cợt của Thuần làm Vĩnh đỏ mặt, luống cuống quay đi mất. Quyên trách Thuần :

- Mày thuộc loại ác nhất thế giới !

- Con trai mà cũng bày đặt lưu bút, lưu biếc !

- Tao chỉ mong tới lượt mày đề tội tao cho mày... chết luôn !

- Mày nói « tới lượt » gì ? À, yêu phải không ? Tức là mày gián tiếp công nhận anh chàng Vĩnh yêu mày ?

Biết mình nói hớ Quyên chữa thẹn :

- Nói nhảm, mày ! « Tới lượt » ở đây ý tao muốn nói là... tới lượt mày nhờ viết lưu bút đó...

- Giỏi chùi mép lắm ! Mai mốt làm luật sư, nghe nhỏ!

Cười. Nguyên chen vào :

- Ê Quyên, lật ra xem có thư tình không ?

Quyên nhăn mặt :

- Lại mày nữa !

Nhưng rồi cả ba mái đầu cũng cúi vào cuốn sổ. Trên trang đầu quyển lưu bút Vĩnh viết những lời già từ bạn bè. Những dòng chữ thật cảm động. Của một người biết trước tính mình sắp rời bỏ bóng mát học trò...

Sau những lời bàn tán về Vĩnh, Quyên nhìn đồng hồ tay và nhìn sân trường còn ngập nắng :

- Không lẽ bây giờ tụi mình về nhà ? Uổng quá !
- Ủ há, hay « tiểu ngạo giang hồ » ?
- Mà ở đâu ?
- Chỗ mọi khi !
- Kỳ này nghỉ bò bía một bữa. Thay đổi chương trình đi.

Suy nghĩ, ba bộ mặt mang vẻ quan trọng. Rồi, có lẽ nớ lại câu chuyện đang dở nói hời ra chơi, Nguyên đề nghị :

- Đi coi bói xem thi đậu hay rớt, tụi bây ?

Quyên và Thuận thích lắm, đồng ý liền. Việc gì chứ coi bói đúng là sở thích của con gái. Coi bói đều đều, bất cứ ở đâu, lúc nào, việc gì... Nguyên nói thêm :

- Tao mới khám phá ra một chỗ coi bói thần sầu luôn!

133 | Linh Hồn Tượng Đá

- Tận đâu lận ?

- Giồng Ông Tố, đầu xa lộ. Lão này là một thầy ngải coi luôn bói.

- Hay không ?

- Rất nhiều người đã tới và đã phục sát đất !

Quyên và Thuần ra lấy xe, để Nguyên đứng chờ dưới gốc cây phượng vĩ. Vừa cho máy nổ, Thuần sức nhớ ra một điều quan trọng, hỏi lớn :

- Kiểm điểm lại tài chánh, đủ không ?

Giở chiếc ví tay nhỏ nhỏ xinh xinh, đồ dùng đựng nào bút, nào khăn tay, nào thẻ căn cước và tiền nong, Quyên reo lên :

- Tao có tới ba trăm, giàu ghê !

- Tao còn năm chục thôi ; hồi trưa kẹt mua chiếc ruột bút nguyên tử. Nhỏ Nguyên, nhiều ?

- Vừa chẵn bốn bò !

- « Xứ dân gầy » mà giàu hơn tụi tao !

Sau khi góp tiền nhau lại, Quyên giắt tà áo dài vào yên xe, quay lại hỏi Nguyên :

- Họ lấy đất không ?

- Mỗi đừa một trăm.

Thuần tính toán ngay :

- Ba đừa ba trăm, vốn tụi mình những bảy trăm rưỡi, như vậy còn dư những bốn trăm năm mươi đồng, thừa sức để ghé bánh cuốn Đình.

- Mà không chừa để đổ xăng à ?

- Rồi, năm chục thôi ! Phải hà tiện để... ăn !

Sau câu nói là những tiếng cười giòn giã. Thuần chở Nguyên. Hai chiếc xe chạy song song ra hướng ngoại ô thành phố. Khi ngang qua một ngôi thánh đường cổ kính Nguyên chỉ tay :

- Trong kia có một ông thánh linh lắm, ai xin gì cũng được.

Quyên cười :

- Sao nhỏ này hôm nay biết nhiều quá vậy ?

Nheo một bên mắt Nguyên cười lại :

- Vào không ?

- Để chi ?

- Xin... thi đỗ !

Con ma thi cử luôn luôn ám ảnh những người học trò này, ngay cả những lúc họ vui đùa. Thông thường tâm lý của những người sắp đi thi dễ bị hoang mang, dễ tin đến độ dị đoan luôn. Chẳng thế mà có nhiều học trò kiêng ăn chuối, sợ.... trượt vỏ chuối, lại chỉ ăn đậu đỏ để được may mắn ! Trước khi ra khỏi nhà, họ nhìn trước, ngó sau để tránh gặp... đàn bà, con gái, ngược lại, các cô cậu thí sinh bỗng ngoan đạo lạ lùng, lui tới nhà thờ, chùa chiền luôn, hay làm việc thiện để mua đức. Ở đâu có ông thánh, đức Phật nào nghe nói linh thiêng, họ tìm tới ngay... Bởi thế, nghe Nguyên giới thiệu, Quyên và Thuần biểu đồng tình không chút do dự, mặc dù không đồng tôn giáo.

Thấy Nguyên quỳ gối, cúi đầu, Quyên và Thuần cũng làm theo. Trên đài hoa, bức tượng nhìn xuống với đôi mắt bao dung. Cả ba người lâm râm cầu nguyện mà ý chính là xin thi đậu. Trước khi đi ra Nguyên thấp sáng một ngọn nến, cắm lên chân tượng. Quyên nhìn chung quanh không thấy ai, ngắt vội một bông hoa trong bình.

Vừa ra khỏi thánh đường, giọng Thuần đã bô bô :

- Nguyên, ông thánh của mày tên gì ?

- An Tôn !

- Đẹp trai ác ! Tao mê ông í rồi !

Nguyên nhăn mặt trong khi Quyên không giữ nổi tiếng cười.

- Con này, trẻ không tha già không thương !

Hai chiếc xe lại trực chỉ địa điểm đã định. Lần này Nguyên sang ngồi sau xe của Quyên, bảo không thém đi chung mí nhỏ Thuần tội lỗi kéo bị thánh giận lây.

Ra khỏi thành phố, con đường nhựa mở rộng nhưng lại đông xe cộ qua lại. Gió từ hai bên cánh đồng thổi lộng. Mát rượi. Bên vệ đường có những chiếc lều tranh lụp xụp nhưng lại đeo những bảng tên rất thơ mộng. Lều Cỏ. Quán Mộng. Lều Gió. Quán Trăng... Phía xa xa là màu xanh thắm của lúa mạ. Có những con trâu đang gặm cỏ hay cày ruộng. Phong cảnh mơ màng hơn nhờ những bóng dừa cao vút, vẽ mạnh nét trên nền trời xanh lơ.

Đến đầu một con đường đất đỏ trải đá lổm chổm, Nguyên ra hiệu cho các bạn rẽ xe vào. Đường hẹp và có nhiều cây dại mọc. Nhà cửa phần nhiều bằng gỗ hay được ghép bằng những tấm tôn, nhưng được cái nhà nào cũng có vườn nên giảm bớt được vẻ nghèo nàn. Thuần sát xe mình vào xe Quyên :

- Gì mà ghê thế này, vắng quá !

Nguyên trấn an :

- Không sao đâu, yên mà !
- Thế này mà mày cũng mò ra !

Sau khi luôn qua lại thêm hai ba đường hẻm nữa, nhóm Quyên được mấy người đàn bà có tuổi chỉ nhà ông thầy ngải cho (vì Nguyên bảo đã lâu lắm không tới nên quên lối vào). Trẻ con thấy người lạ chạy ra trước nhà ngó chừng chừng.

Quyên mạnh bạo đập cánh cổng. Một con chó không biết từ đâu xò ra khiến ba người phải lùi ra xa, níu lấy tay nhau. Một lúc sau, ở bên trong nhà đi ra một gã thanh niên lực lưỡng với vẻ mặt cô hồn. Hắn hỏi cộc lốc :

- Có chuyện chi vậy ?

Nhóm Quyên khó chịu cái giọng thiếu thanh nhã, nhưng vẫn cố làm ra vẻ tự nhiên :

- Chú cho hỏi nhà ông thầy ngải.
- Để chi ?
- Chúng tôi muốn... coi bói !

Gã không nói gì thêm, co chân đá con chó rồi mở cổng. Khoá xe cẩn thận xong nhóm Quyên đi theo gã thanh niên. Thinh lặng. Tim đập mạnh, hồi hộp. Vòng lại sau nhà, leo lên một thang gác bằng gỗ, gã đưa ba người vào một căn gác thấp lè tè, chỉ tay rồi rút lui. Chiếm một khoảng rộng giữa gian nhà, một bàn thờ lớn với những tấm hình kỳ quái lơ mờ sau những làn khói nhang nghi ngút, với những đĩa trái cây, và đặc biệt với những chiếc lọ thuỷ tinh đựng những vật đen đen mà Quyên đoán là bùa ngải. không khí có vẻ ghê gợn ma quái. Đang còn ngơ ngác trước vẻ vắng lặng của căn gác, nhóm Quyên bỗng nghe tiếng chân lép xẹp phát xuất từ một căn phòng kế bên. Cửa mở một ông già gầy gò, ốm yếu, khuôn mặt dài, má lõm, mắt sâu, bước ra. Cả ba đều cúi đầu chào. Giọng ông già khàn đục như của người sắp hết hơi :

- Muốn chi ?

Thuần mạnh dạn :

- Dạ thưa thầy... coi bói !

- Vào đi !

Ông thầy ngải ngồi trên chiếc chõng tre rồi ra hiệu cho nhóm Quyên ngồi đối diện. Ông với lấy trong góc tường một chiếc hộp, nạy nắp rồi lấy ra một cái đĩa trên

139 | Linh Hồn Tượng Đá

đựng mấy đồng xu thời xưa :

- Ai coi trước đây ?

Bọn Quyên nhìn nhau. Lão già thu mấy đồng xu lại rồi thả xuống lòng đĩa. Những tiếng kêu khô khan và sắc cạnh vang trong không gian thình lặng. Quyên đẩy Thuần ra. Cô bé le lưỡi. Ông thầy ngải bình thản, hỏi Thuần :

- Tuổi gì ?

- Dạ... tỵ...

Miệng lẩm bẩm như đọc thần chú, tay gieo những đồng xu trên đĩa, ông thầy ngải trầm ngâm :

- Ba ngựa, hai sập... mà lại tuổi tỵ thì... không được tốt lắm. Tính nóng nảy và hay đòi cầm đầu thiên hạ, cái gì cũng muốn hơn kẻ khác, không chịu nhường nhịn hay chịu thua ai bao giờ...

Quyên khúc khích, nói chen vào :

- Nó dữ lắm thầy !

Đồng thời với cái nguýt dài Thuần thích cùi tay vào người Quyên. Ông thầy ngải lại gieo những đồng xu :

- Đường gia đạo cũng không tốt đẹp lắm đâu, nếu

không biết dần tính nóng... À...à... đây rồi, số cô phải kết nghĩa với người đứng tuổi, goá vợ mới hạnh phúc...

Mặt nhỏ Thuần đỏ bừng đến tội nghiệp. Con bé vội hỏi sang chuyện khác trong khi Quyên và Nguyên nháy mắt nhau.

- Thưa thầy còn đường học vấn có tốt không ?

- Tốt, nhưng tôi cá với cô là chỉ một hai năm nữa cô sẽ tự ý bỏ học để đi buôn, mà con đường buôn bán hợp với cô hơn.

- Dạ... còn thi cử năm nay thì sao ?

- Nếu trong tháng tới cô không bị đau ốm nặng thì đậu. Ấy cũng nhờ quới nhân hộ phù mà tai qua nạn khỏi. Rồi, cô muốn hỏi chi nữa không ?

- Thưa thầy, sau này tôi có... tiền của hay...

- Giàu, mà không phải đợi sau này, chỉ trong năm nay thế nào cô cũng có một số tiền lớn, tự nhiên tới, chẳng hạn cô... trúng số !

- Thưa thầy, tôi không bao giờ mua vé số cả !

- Hay cũng có thể một người giàu có nào đó họ đem đến cho. Đây này đồng cái sấp nằm trên đồng con ngựa là dấu hiệu núi vàng lở đấy, mà lở ngay dưới chân cô.

141 | Linh Hồn Tượng Đá

Tôi dám nói rằng nếu bằng rầy sang năm mà cô không được số tiền to đó, tôi cho cô tới đốt nhà này đi !

Xong Thuần tới Nguyên. Ông thầy ngải gieo quẻ :

- Bốn sấp, một ngửa... con người nhiều phước đức nhờ ông bà để lại. À, cầm tinh con chi ?

- Dạ, con khỉ !

- Con gái kị nhất tuổi dần, ty, thân. Số cô với cô lúc nãy cũng không được tốt lắm, nhưng với cô thì nhờ thuần tính hơn nên được nhiều người giúp đỡ. Tính hay tủi thân lắm đây, nghĩ ngợi nhiều lại dễ tin người. Coi chừng đấy, cô có thể bị người ta lợi dụng mà không biết, tránh đừng quá thân với ai. Hồi nhỏ cô hay đau yếu lắm phải không ?

- Dạ.

- Có chồng rồi lại khỏe. Con đường gia cang của cô này tốt hơn cô trước nhiều. cô sẽ có ba đứa con, đứa nào cũng kháukhinh, hiếu nghĩa...

Thuần ngắt lời thầy bói :

- Chừng nào nó lấy chồng, thầy ?

- Cuối năm nay thế nào cũng có người đem trâu cau tới dạm hỏi, mà người này quen biết gia đình cô từ hồi

nhỏ nhưng đi xa nay mới về, cô thì cô đã quên người này nhưng anh chàng này chung tình lắm, vẫn nhớ tới cô... nhưng phải đợi ba năm nữa hai người mới làm đám cưới, đám cưới vội.

Ghé sát vào tai Nguyên, Thuần hỏi nhỏ :

- Anh chàng nào vậy mà ?

Nguyên đỏ mặt, không trả lời. Giọng ông thầy ngái vẫn đều đều :

- Cô học được lắm, thi cử vững vàng, chỉ có điều tính hay lo sợ quá nên dễ hỏng chuyện. Mà rồi cũng không can chi, ăn ở hiền hậu thì thánh nhân ở trong nhà. Xong, có muốn hỏi thêm chi không ?

Mục đích đến đây là để biết thi đậu hay không, nay ông thầy đã cho biết « thi cử vững vàng » nên Nguyên vui vẻ :

- Dạ thôi !

Quyên ngồi lên chỗ Nguyên ; mặt lo lắng trông thấy.

- Cô này tuổi chi ?

- Dạ... thìn.

143 | Linh Hồn Tượng Đá

- Con gái tuổi thìn cũng sang... nhưng hay mơ mộng, ít thực tế lắm. Rồng thường hay bay bổng trời cao, không chịu chơi với mấy con khác. Người mang tuổi thìn hay giả vờ lắm, kiêu căng tự phụ, thích được người khác đẽ ỷ tới, thích quyền hành và bao giờ cũng muốn chỉ huy...

Quyên thở ra nhè nhẹ. Chưa có gì nguy hiểm. Những điều ông thầy ngải vừa nói Quyên nhận thấy đúng gần hết. Nàng tủm tỉm cười :

- Như vậy tốt hay xấu, thầy ?

- Tốt, xấu tùy từng người, nếu khéo xử thì mọi việc êm xuôi hết...

Sau khi gieo quẻ, ông thầy bói trầm tư, suy nghĩ. Quyên mở lớn mắt nhìn ông ta, nóng mặt chờ đợi. Chợt ông kêu lên :

- Hay !

- Dạ...

- Cô đào hoa lắm !

Quyên thở phào. Đào hoa thì có gì đáng lo, hơn nữa là con gái, đứa nào cũng thích tiếng này, hãnh diện với bạn bè vì được nhiều con trai theo đuổi. Quyên chăm chú theo dõi.

- Hiện giờ có đến ba anh theo cô, nhưng cô chỉ dành tình cảm cho anh chàng đến sau cùng. Đúng không ?

Quyên chột dạ, nóng ran mình mẩy. Thuận và Nguyên che miệng cười, nói thầm với nhau :

- Chắc trong đó có chàng Vĩnh « đít chai ».

Ông thầy bói gục gặc đầu, thủng thỉnh, càng làm cho sự chờ đợi thêm căng thẳng :

- Anh chàng cô đang để ý này tuy nghèo nhưng được cái tính tốt, học giỏi và đẹp trai nữa. Xứng đôi lắm !

Quyên đỏ mặt, cúi đầu. Thuận chen vào :

- Chùng nào dám cưới, thầy ?

- Cũng khó khăn lắm đây, nếu vượt được ba bức tường thì cô với anh chàng đó mới nên duyên... nhưng rồi gia đình cũng êm thấm. Về sau cô không giàu nhưng có địa vị; tôi nói địa vị đây là của chồng, cô được hưởng...

Bắt chước Thuận, Nguyên cũng hỏi thêm trong khi Quyên ngồi thẹn thùng :

- Thầy nói « ba bức tường » là những... bức tường gì?

- Ừ... ừ... tôi cũng không rõ, ở đây thánh không dạy. Nhưng... cũng có thể... như gia đình hai bên không

chịu hoặc do hoàn cảnh éo le hay... gì gì đó. Nhưng mà không sao, mạng cô này đa hoá có thể đốt cháy tất cả, vả lại tướng cũng phước đức lắm đấy.

- Thế năm nay nó có thi đậu không thầy ?

- Khoan để xem... Không ! Tôi dám lấy mạng tôi mà cá với các cô rằng cô này thi rớt !

Như một tiếng sét đánh ngang tai, Quyên choáng váng; mặt tái mét; đôi tay run rẩy, siết chặt chiếc khăn mùi soa. Nàng không muốn nghe thêm nữa nhưng ông thầy bói vẫn bình thản :

- Thi cử cũng như đánh bạc, mà đen bạc thì đỏ tình !

Quyên chán nản thật tình, rã rời.

Thuần lấy tiền đặt trên đĩa rồi ba người tiu nghỉu đứng lên chào ông thầy ngải ra về. Khi nhóm Quyên đi ngang bàn thờ, tiếng ông thầy gọi lại :

- Này, các cô !

Vừa cho chân xuống găm chõng tìm đôi dép, ông thầy vừa chỉ những chiếc lọ thủy tinh :

- Mua ngải không ? Ngải này linh lắm !

Thuần hỏi đùa :

- Nhiều một cái, thầy ?

- Người ta thì tôi lấy bảy ngàn, các cô còn học sinh tôi bớt cho phân nửa.

Bọn Quyên nhìn nhau. Ông thầy quảng cáo tiếp :

- Mang ngải của tôi trong người rồi muốn gì cũng được, muốn ai thương mình chỉ giả vờ đụng vào họ là thánh bảo họ cũng không rời mình... hoặc... nếu số mệnh mình phải thi rớt, nhưng khi đi thi đem ngải này vào phòng thi, ngậm trong miệng thì chắc chắn sẽ đậu cao ! Ngải của tôi các cô me mẻo mua nhiều lắm; họ tới đây tạ ơn tôi thiếu gì !

Bằng giọng nói mang vẻ ương ngạnh cố hữu Thuần mạnh bạo hỏi :

- Tỷ như thầy mang nó chắc cũng... giàu sang, phú quý, không cần làm nghề này nữa, nhất là không ở nơi hẻo lánh, trong căn nhà chật chội, nóng nực này nữa, phải không thầy ?

Có lẽ trong suốt quãng đời hành nghề thầy bói chưa từng nghe một khách hàng nào hỏi một câu xỏ xiên như vậy, ông già mở to mắt nhìn thao láo ba cô gái, không kịp đáp ứng gì.

Buổi chiều đi coi bói có vẻ không khá, lúc mới đến háo hức bao nhiêu, lúc bước ra lại tiu nghỉu không kém, chỉ vì lời ông thầy ngải bảo Quyên thi rớt khiến nàng buồn, lây sang các bạn. Ba đứa không ai nói một câu. Nắng chiều đã úa tàn thoi thóp, như cùng chia sẻ với tâm hồn giao động của ba cô học trò áo trắng.

Xe chạy tới xa lộ, mãi sau Nguyên mới nói :

- Quyên nè, tao chắc hẳn ta bói láo quá. Mà học giỏi hơn tụi tao, vô lý lại có thể rớt.

Quyên làm thinh, dù không tin tưởng lắm vào lời nói của ông thầy bói nhưng cũng vẫn cảm thấy lo âu, mất vui. Nguyên tìm cách gợi chuyện, ý hẳn muốn an ủi bạn:

- Mà thấy không, nghe nhỏ Thuần hỏi, hẳn ta đâu có trả lời được !

Quyên vẫn không có ý kiến, lơ đãng lái xe.

Về ngang qua một ngôi đình, nơi thờ nhà cách mạng họ Phan và cũng là nơi có hàng bánh cuốn nổi tiếng, Thuần nhắc nhở :

- Bánh cuốn, tụi bây ?

Nhưng Quyên uể oải :

- Tự nhiên mất hứng. Thôi để chiều mai !

Tuy nhiên vì muốn khuây khoả Thuần nhất định không chiều Quyên. Nàng vượt xe lên trên, lách vào trong một ngõ hẻm. Bất đắc dĩ Quyên phải lái xe theo.

Những chiếc bàn, chiếc ghế bằng gỗ thùng thập lè tè kê trước sân đình. Quán ăn lộ thiên này có vẻ « văn nghệ » nên được các cặp tình nhân chiếu cố đông. Nhóm Quyên phải đứng chờ một lúc mới có bàn. Trong khi chờ đợi chủ quán tráng bánh, câu chuyện xem bói lại được khơi dậy, tuy nhiên Thuần và Nguyên đều cố ý tránh nói tới những lời tiên đoán của ông thầy ngải về thi cử. Bất chợt Thuần hỏi :

- Hồi nãy lão thầy bói nói con Quyên được tới ba tên chạy theo, vậy tụi nó là những đứa nào ?

Quyên nhún vai :

- Ai mà biết !

- Đừng giấu ! Tao đoán chắc trong đó có anh chàng Vĩnh « đít chai » rồi, còn hai tên kia ?

- Ủa, sao lúc nãy không hỏi ông thầy bói í, giờ hỏi tao !

149 | Linh Hồn Tượng Đá

Nguyên góp chuyện :

- Tao biết nhân vật thứ hai !

Thuần hí hửng :

- Ai mà ?

- Tên sinh viên Dược khoa vẫn hay « trồng cây si » dưới cột đèn đó !

- Phải tên đi chiếc Honda đen bóng láng bóng đèn... đốt đèn bảy ngày không tìm ra hạt bụi không ?

- Chính hần !

- Còn tên thứ ba nữa, biết không ?

- Chịu ! Hỏi nhỏ Quyên !

Tự nhiên tim đập mạnh trong lồng ngực Quyên - như một người đang ẩn nấp trốn tránh sắp bị phát giác. May lúc đó đưa con gái nhỏ của bà chủ quán bung bánh ra. Khói thơm bốc lên làm ba người chảy nước miếng. Mùi cà cuống quyen rũ thoang thoang từ chén nước mắm vắt chanh. Quyên đã mừng thầm, tưởng đã thoát nạn, không ngờ sau mấy miếng bánh, Thuần lại tiếp nối câu chuyện bỏ dở :

- Quyên, nhân vật thứ ba là ai vậy ?

- Làm sao tao biết được !

- Trời, vai chính mà nói vậy, ai tin !

- Ngộ nhỡ « nó » để ý tao trong... bóng tối thì sao ?

- Người ta bảo gì chứ « chuyện đó » con gái tội mình
tinh lắm, mà ời !

- Trong đó không có tao !

- Đóng kịch !

- Dối mày ăn cái giải gì !

Trong khi đó Nguyên có vẻ suy nghĩ hơn. Sau khi
lần lượt « điểm danh » những chàng trai trong lớp cũng
như xa lạ thường hay nhìn theo, tán tỉnh hoặc chạy sau
xe Quyên, trí nhớ của Nguyên chợt dừng lại một bóng
hình. Nàng reo lên :

- Tao khám phá ra rồi !

Cả Quyên, Thuần đều ngưng nhai, nhìn Nguyên chờ
đợi. Giọng Nguyên quả quyết :

- Chú Huy !

Quyên giật nảy mình - như người bị bắt quả tang
đang phạm một lỗi gì - luống cuống đánh rơi chiếc đĩa.
Giống như bắt được một vật quý giá bất ngờ, Thuần tấn

151 | Linh Hồn Tượng Đá

công tới tập :

- Khà ! Khà ! Trúng phóc rồi ! Khen nhỏ Nguyên thông minh ! Ồ há, thế mà tao không nghĩ ra !

Được thể Nguyên phụ hoạ theo :

- Ông thầy ngài chả nói anh chàng thứ ba tuy nghèo nhưng tính tốt, học giỏi, đẹp trai là gì !

Thuần đặc chí :

- Lão í còn nói xứng đôi lắm chứ !

- Thế mà tụi mình nãy cứ chê ông ta bói sai. Tội nghiệp « mái đầu bạc » !

- Hi ! Hi !

- À, mày còn nhớ không, lão í bảo tuy có ba anh chàng theo nhỏ Quyên nhưng nhỏ Quyên chỉ chịu người thứ ba đến sau thôi !

- Nó bị tơ vương rồi !

- Hèn chi dạo này nó chịu lỗi học kèm trẻ tại gia !

- Đúng là một mối tình trong bóng tối !

- Sức mấy mà bóng tối, với tụi mình nhỏ Quyên giấu, nhưng biết đâu... « anh chị » lại chả thương quá trời

rồi !

- Một loại « vòng tay học trò » há ?

- Ừa. Tao dám nói chuyện của nhỏ Quyên với chú Huy còn tuyệt vời hơn trong « Mourir d'aimer ». Mà coi phim này chưa, Anne Giradot đóng đó ?

- Rồi, nhưng mà so sánh vậy không đúng. Trong phim mỗi tình đẹp thật nhưng đau khổ, cuối cùng cô giáo phải tự tử chết, còn chuyện của nhỏ Quyên tao nghĩ sẽ xuôi chảy hết.

- Thế mà cũng đòi nói, mà quên là lão thầy bói bảo nhỏ Quyên « phải vượt qua ba bức tường » mới nên duyên với anh chàng ?

- Ờ há, nhưng can chi, ba chữ mười bức tường nhỏ Quyên cũng vượt được. Nó vẫn tự hào là tay tổ mà !

- Chú Huy cũng thuộc loại lì có tiếng !

- Thật tội mình có mắt cũng như đui !

- Mà nói sao ?

- Mắt nhỏ Quyên đầy những « đóm khói » mà mình không để ý !

- Vui quá há !

Thuần và Nguyên cười giòn giã. Quyên ngồi chết lặng, không nói nổi một câu nào. Thuần và Nguyên không để ý, vẫn vô tình vui đùa. Nửa như bị rơi vào một khoảng trống với một cảm giác lâng lâng, mơ hồ, nửa lo lắng câu chuyện sẽ bị hai nhỏ bạn phóng đại rồi không biết sẽ còn lan truyền đến đâu nếu một khi thêm một đứa nào trong lớp biết được, Quyên nghĩ thầm phải « phủ đầu » tội này mới được. Nghiêm nét mặt lại, dần đôi đũa xuống bàn, Quyên gằn giọng :

- Im, tội bay !

Tiếng cười nói ngưng bật. Thuần và Nguyên như chợt nhớ lại có Quyên ngồi cạnh, thoáng ngạc nhiên trước sự nổi nóng của nàng. Không để chúng có thời giờ phản ứng, Quyên tiếp liền :

- Tui bây nói hơi nhiều ! Nhìn kỹ bộ mặt tao xem, tao thế này mà... đi chịu « Linh hồn tượng đá » hả ?

Thuần cười gượng :

- Duyên số mà mày ! Nhiều khi mình không chịu mà vẫn mắc phải như thường !

- Nhưng tao đâu có gì !

- Thì... ông thầy ngải nói đó !

- Hấn nói láo !

Thuần nín thinh, biết chắc Quyên đã giận thật sự. Nguyên cũng ngồi lặng yên không nói gì. Biết « phe địch » đã xuống tinh thần, Quyên đe dọa :

- Tụi bay nói ầu, nếu người nào không hiểu chuyện đi đồn ầm lên có phải hại tao không ? Tao nói thật nếu tụi bây còn này nọ nữa tao... nghỉ chơi liền !

Nguyên đầu dụ :

- Ai mà đi nói ! Tại thấy ông thầy ngải bói mày vậy tụi tao mới bàn cho vui chứ...

- Nhưng cũng tùy cái chứ !

- Nếu mày không thích thì thôi !

- Nếu... đúng thật tao với... chú Huy, cho tụi bay tha hồ !

Bầu không khí chùng xuống. Bà chủ quán mắc chiếc bóng điện lên đầu một cây sào, bật sáng. Quyên dụ giọng :

- Thanh toán lệ đi còn về, tối rồi !

Và không ai nói gì nữa cho đến khi ba người đứng lên.

Quyên lái xe về một mình, Thuần nhận đưa Nguyên vì hai người ở cùng đường phố. Đèn hai bên đường cháy rực. Sinh hoạt về đêm trở mình, trời dậy nhộn nhịp...

Trên đường về nhà Quyên cho xe chạy thật chậm. Gió mát. Những lo âu có bởi những lời tiên đoán thi rớt của ông thầy bói đã dần biến đi; hiện hữu là một thứ tình cảm nhẹ nhàng, khó tả. Như một đồng than âm ỉ lâu ngày được khơi dậy, bắt lửa cháy, Quyên có cảm tưởng con người mình vừa có một sự đổi thay hoàn toàn mới, kỳ lạ. Hình ảnh Huy chờn vờn trong tâm trí nàng ngay khi ông thầy ngải nói tới « anh chàng thứ ba ». Thật gần gũi. Một cảm giác vừa mơ hồ, vừa xa vắng nhưng cũng đủ làm nàng nôn nao như mong đợi một cái gì sắp đến. Đã có một cái gì không ổn trong Quyên từ lâu - bắt trông ngóng mỗi sáng Huy tới chậm, bắt ngưỡng ngưỡng khi nhìn Huy giảng bài hay bắt lúng túng khi bị “người ta” nhìn lại. Sự đều đặn có mặt Huy mỗi buổi sáng đã khiến Quyên chấp nhận lấy sự đều đặn đó làm niềm vui đầy, nỗi hạnh phúc lớn. Đã khởi sự xa rời bạn bè, xa rời những nô đùa, nói cười ồn ào để một mình ngồi trong suy tư, để nhìn mây bay thả hồn viễn du. Thoáng buồn, thoáng vui, thoáng giận mình vô duyên, ghét mình vô có để rồi chính Quyên cũng không hiểu được lòng mình muốn gì. Quyên có cảm giác mình đã trở nên mềm yếu vô cùng, nhỏ lại và ngây thơ. Nàng tự hỏi rồi mình sẽ ra sao đây. Bây giờ câu hỏi này trở

lại, dồn dập, thôi thúc nhiều hơn, càng đưa nàng vào những rối bời giăng mắc. Lo sợ thật nhưng Quyên vẫn nghe lòng mình nao nao... Cảm giác này theo Quyên về tới nhà và cả khi đã vào giường rồi, quấy rầy giấc ngủ của nàng. Gần suốt đêm...

Vừa thấy Huy đến Quyên đã khoe ngay :

- Chiều qua Quyên đi coi bói !

Huy cười :

- Đó là mục hấp dẫn nhất của các cô !

- Quyên đi với mấy người bạn nữa.

- Chắc phải thú vị lắm ?

- Buồn muốn chết !

- Sao vậy ?

Hai người cùng sánh bước lên nhà, vào phòng khách, ngồi xuống chỗ mọi ngày vẫn ngồi. Sau khi tả địa điểm, quang cảnh trong nhà và con người ông thầy bói, Quyên xịu mặt giọng buồn buồn :

- Ông ta bảo thể nào Quyên cũng thi rớt !

Huy bình thản :

- Sợ không ?
- Làm Quyên... lo cả đêm, ngủ không được !
- Hèn chi sáng nay coi cái mặt phơ phờ !

Câu nói của Huy vô tình làm Quyên xao động và cảm giác được bao dung sẵn sóc, che chở. Quyên hơi bối rối, ngó mãi xuống những ngón tay trắng nuột. Người ơi, Quyên chỉ buồn ít thôi, thật ra Quyên không ngủ được vì... chuyện khác cơ, chẳng thềm nói ra cho người nghe đâu, Huy cười nho nhỏ trong miệng :

- Thế bây giờ còn lo không ?
- Còn !
- Nếu vậy phải đọc lại cuốn « Hãy quẳng gánh lo đi và vui sống » của Dale Carnegie !

Quyên cười. Huy cười. Cô bé vui vui trong hồn và ánh mắt có cái gì lạ lạ :

- Sáng nay cho Quyên nghỉ học đi !
- Chi vậy ?
- Buồn buồn sao í !

- Bị ảnh hưởng đến thể cơ à ?

- Khi không đang tin tưởng lại bị... thất vọng !

Huy lấy bao thuốc ra, giơ trước mặt, Quyên gật đầu, mời thầy. Chàng gắn điều thuốc trên môi, bật lửa, hít hơi đầu tiên, nhả khói rồi nối lại câu chuyện :

- Mấy ông thầy bói sống được là nhờ các cô !

- Sao lại các cô ?

- Dễ tin !

- Ông í bảo nếu bói sai sang năm cho tụi Quyên đến đốt nhà ông í !

Huy cười mỉm :

- Nếu thế Quyên nên dự trữ « ét-săng » từ bây giờ đi là vừa !

- Thầy không tin ?

- Tôi quả quyết nếu Quyên thi rớt, cho... hoả thiêu tôi luôn !

Quyên ôm mặt :

- Thầy nói ghê quá !

- Phải tin tưởng nơi mình. Không lẽ người khác lại

159 | Linh Hồn Tượng Đá

rõ khả năng của mình hơn mình ? Sức học của Quyên thừa sức thi đậu !

- Thầy... an ủi Quyên !

- Thật ra thi cử không có gì ghê gớm cả; thường đề thi bao giờ cũng vừa sức học của một học sinh trung bình, hơn nữa người ta ra đề thi là để cho thí sinh làm được, chứ không phải để bắt bí !

- Biết vậy... nhưng còn... học tài thi phận ?

- Một phần rất nhỏ nào thôi, chính yếu vẫn là mình có chịu học hay không, một khi đã thông suốt chương trình, để gì ai có thể đánh rớt nổi !

- Nghe thầy nói Quyên muốn lạc quan luôn vậy đó !

- Nếu tôi... bói đúng, hay hơn ông thầy ngải hôm qua, định... thưởng tôi cái gì nào ?

Quyên nghiêng nghiêng đầu, ra vẻ nghĩ ngợi :

- Một châu cà rem ?

- Sợ sún răng lắm !

- Thế gì ?

- Bò bía trước Bưu Điện !

Nói xong Huy nheo mắt cười. Quyên cũng cười theo, đỏ mặt. Nơi đó bọn Quyên vẫn « có mặt » sau mỗi chiều tan học. Máy đưa đứng bao quanh chiếc xe ba bánh, ăn uống tỉnh bơ. Những cuốn bò bía ở đây thật thơm, nhiều tôm và thịt ngậy; nước tương chấm cũng tuyệt vời, vừa đậm đậm, ngọt ngọt lại bùi nữa. Cô bé ngạc nhiên sao Huy lại biết. Như đoán được ý nghĩ của học trò, Huy cười cười :

- Máy lần bắt gặp cô bé đang « lâm trận » !

Quyên càng thẹn hơn, kêu khẽ :

- Thầy trêu Quyên !

- Thấy sao nói vậy, không hề thêm bớt !

- Sao lúc đó thầy không gọi ?

- Trời đánh phải tránh miếng ăn, sợ các cô... mắc cỡ, lại bắt đền !

Hai người cùng cười nhỏ. Câu chuyện xoay quanh các món ăn và các quán ăn. Quyên không ngờ ông-thầy-đạo-mạo này biết nhiều đến thế. Điểm này càng tạo thêm sự gần gũi. Phải chăng những tình cảm đặc biệt thường bắt nguồn từ những tâm thường đó ? Âm thầm nhưng đậm đà, Quyên nghe ấm lại trong tâm hồn, thầm ước mong những giây phút này kéo dài mãi, đến

161 | Linh Hồn Tượng Đá

vô tận, không có một áng mây xám hay cánh quạ đen nào vờn quanh. Chỉ có hoa và nắng ấm.

Thầy học trò tư lự, Huy hỏi dò :

- Hãy còn buồn vì lời ông thầy bói hả ?

Quyên chớp mắt, lắc đầu :

- Hết rồi !

- Sao có vẻ... trầm ngâm vậy ?

Hơi bối rối Quyên trả lời do dự :

- Ồ... Quyên đang nghĩ tới... chuyện khác cơ !

- Cho nghĩ ké được không ?

- Thầy... đoán thử xem !

Huy hít thêm một hơi thuốc, thở ra :

- Nhất định không ngoài chuyện coi bói !

Quyên chum chim :

- Lý do ?

- Thông thường những ông bà thầy bói hay « dụ khi» thân chủ của mình về ba khía cạnh : sự nghiệp, công danh, nhất là chuyện tình yêu !

Quyên im lặng, mím môi nhìn Huy. Nét cuống quít trong mắt nàng thoáng hiện, dễ nhận ra. Huy vẫn bình thản, như nói một câu chuyện hết sức tầm thường :

- Quyên đã nói về thi cử rồi này, mà theo lão thầy bói... ngu muội đó Quyên thi rớt, tức là đường công danh, sự nghiệp... khá lận đận - cứ tạm coi như vậy nhé - Chắc chuyện... tình yêu của Quyên mới là vấn đề chính, làm Quyên băn khoăn. Phải không nào ?

Nói xong Huy nhìn Quyên cười cả bằng mắt. Quyên biết mình sắp thua rồi đó. Bạn ơi, sao khôn quá vậy. Lúc này Quyên thấy mình thật bé bỏng. Giọng nàng gượng gạo :

- ... Ủ... cũng gần đúng...

- Đúng boong chứ còn « gần đúng » gì nữa !

Quyên mạnh bạo hơn :

- Thế theo thầy ông í bói Quyên gì nào ?

- Tôi đâu phải thầy bói !

- Thì Quyên mới đó thầy chứ !

Huy chặc lưỡi :

- Thế nào ông ta cũng bảo Quyên có số đào hoa !

Quyên kêu lên khẽ :

- Sao thầy biết ?

Huy hạ giọng :

- Quyên cứ soi gương, nhìn lại khuôn mặt mình thì hết ngạc nhiên ngay !

Mặt Quyên hồng lên; mắt nàng chớp nhanh không giấu được những cảm xúc. Huy lên tiếng khò lấp khoảng trống yên lặng trong căn phòng :

- Các ông thầy bói tâm lý lắm, thấy thân chủ nào mặt mũi... sáng sủa một chút thể nào cũng nói là có số đào hoa.

Quyên làm thinh, theo dõi. Huy thở nhiên tiếp :

- Rồi các ông ấy bói thêm, hiện có đến ba bốn người theo tán. Điều này dĩ nhiên, chả có người con gái nào lại... không được một hai người để ý. Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta theo. Bao giờ chả vậy ! Hơn nữa theo tâm lý thông thường, con người ai cũng muốn quan trọng hoá mình, nên nghe nói như thế tự nhiên tự ái được ve vuốt, thành thử cho rằng họ bói đúng.

Tiếng Huy như xoáy trong tâm thần Quyên. Nàng nghe lòng mình nao nao, có cảm tưởng như vừa mất mát, bị tuột khỏi tầm tay một vật gì yêu quý. Tai nàng

mơ hồ đón nhận những âm thanh trầm trầm của Huy :

- Trường hợp thân chủ nào nhất định quả quyết mình không hề quen biết một người nào thì các ông thầy liền chữa lại câu nói, chẳng hạn nhiều người để ý cô lắm, nhưng cô thì vẫn vô tình không hay biết gì cả mà những người kia lại kín đáo thành thử... chưa đi đến đâu. Bói như vậy ai chả bói được ! Chắc hôm qua cô Quyên cũng được nghe những lời « tán dương » đại loại như vậy chứ gì ?

Quyên như pho tượng. Dưới chân nàng có những gì đang vỡ, trôi đi. Tiếng Huy vô tình đào thêm khoảng sâu, đẩy Quyên đứng trên bờ vực :

- Một công thức nữa của các vị thầy bói là đoán thân chủ mình cũng chỉ... để ý đến một người trong số những người theo tán mình. Điều này cũng coi như đương nhiên. Bởi vì các cô thường hay so sánh, ít nhất trong số những người mến mộ mình cũng có một tên... nổi hơn cả ! Hoặc thí dụ thân chủ không chịu nhận, các vị thầy bói thế nào cũng nói cô hãy xét kỹ lại lòng mình đi, có khi vì bận học hay bận việc nọ, chuyện kia mà không để ý đấy thôi... Còn sự thật đâu có gì...

Bờ vực thăm đã lở, Quyên chới với trong khoảng trống. Đầu gục trên cánh tay. Tự nhiên nước mắt ứa ra. Ngâm ngùi. Huy chợt nhận ra, hoảng hốt, dụi mạnh

điều thuốc cháy dở vào chiếc gạt tàn :

- Quyên ! Ủa, sao vậy ?

Đôi vai của Quyên khẽ rung. Nàng thấy ghét Huy cay đắng. Nàng đứng bật dậy, bỏ chạy vào trong phòng. Huy ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu gì. Chàng muốn chạy theo Quyên để hỏi nguyên do và nếu cần, dỗ dành, nhưng rồi không dám. Huy cũng nghe lòng mình sao đâu. Đúng là con gái khó hiểu. Đưa mắt nhìn cánh cửa căn phòng đóng kín, Huy khẽ thở dài, lững thững đi xuống sân. Đôi chim câu đang đứng mớm nhau trên bờ tường, nghe động, cất cánh bay. Huy dừng lại trước cụm hoa hồng, đưa tay bứt một nhánh nụ mới hé. Một chiếc gai xước vào tay chàng. Rớm máu...

Nắng đã lên cao.

Chương Năm

Quyên đứng nép vào một góc sân nhìn đám đông chen lấn nhau. Vừa hồi hộp, lo sợ, vừa háo hức nhưng Quyên biết mình không thể nào tiến gần tới được tấm bảng treo kết quả. Không gặp một đứa bạn, một người quen nào để nhờ xem giúp, nàng hơi hối hận đã nói dối Huy để tới đây một mình. Thật ra Quyên muốn dành một bất ngờ cho Huy. Nàng tưởng tượng khi báo tin thi đậu Huy sẽ mừng ra mặt. Huy đã chả nói Quyên đi

thi mà tôi có cảm tưởng như chính mình, hồi hộp kinh khủng. Bởi vì, với Huy, chưa lần nào dạy những học sinh đi thi trong suốt những ngày tháng kèm trẻ tại tư gia nên với Quyên, chàng đã đem hết sự tận tâm chăm sóc. Chẳng thế mà khi Quyên lãnh phiếu báo danh về, thấy Quyên phải thi ở một trường học thuộc vùng ngoại ô Sài Gòn, cách xa nhà cả bảy tám cây số, lại không tiện đường xe đi của ông Giang, Huy đã nhận việc đưa đón Quyên. Nàng còn nhớ ngày đầu đi thi, ngồi trên xe sau Huy, Quyên đã bẽn lẽn đến chín người mặc dù lúc đó tâm trạng nàng đang bồi hồi vì thi cử. Một niềm vừa hãnh diện, vừa sung sướng lâng lâng, vừa thẹn thùng ngọt ngọt... xáo trộn trong Quyên khiến nàng không còn nhận ra mình nữa. Mặc dù đã cố giữ một khoảng cách tối thiểu để không đụng vào người Huy nhưng con đường đưa ra khỏi thành phố lở chỗ ổ gà nên những lần va chạm đã đương nhiên xảy ra. Trong khi ở phía sau Quyên như người say sóng, đằng trước Huy vẫn thản nhiên, thỉnh thoảng còn hát khẽ một điệu nhạc dân ca. Lần nào cũng vậy, trước khi Quyên vào trường thi, Huy đều lặp lại câu nói :

- Đừng sợ gì hết nghe, nhớ viết chữ « bình tĩnh » to tướng trên tờ giấy nháp để trước mặt. Thôi Quyên vào đi. May mắn nhé !

Thi xong, Quyên trở ra đã thấy Huy đứng đón từ hồi nào. Chàng vồn vã :

- Xuôi cả chứ, Quyên ?

Rất may cho Quyên, bài nào cũng trôi chảy, nhưng trội nhất vẫn là hai môn Việt Văn và Sinh ngữ. Điều Quyên băn khoăn không hiểu trong khi nài thi thì Huy đã đi đâu, chắc không phải trở về nhà, có hỏi Huy chỉ mỉm cười :

- Hãy lo cho « người » ở trong phòng thi, chứ đừng bận tâm đến « kẻ » bên ngoài.

Cho tới buổi chiều chấm hết ba ngày thi mệt mỏi, Huy rủ Quyên đi ăn kem để « khao cô bé trước », Quyên nhận lời ngay, không đắn đo. Bước vào quán giữa khối thuốc và tiếng nhạc thời trang, Quyên biết nhiều cặp mắt nhìn nàng và Huy. Kệ, hơi đâu mà để ý đến những bộ mặt xa lạ. Sau khi đã ngồi vào bàn, gọi hai ky kem dâu, Quyên lại hỏi nhiều lần về điều thắc mắc của mình, Huy mới ngập ngừng trả lời :

- Tôi... ngồi trong một thư viện.

Quyên ngạc nhiên :

- Gần đây làm gì có thư viện nào ?

- Của một tu viện, phía sau ngôi trường Quyên thi.

Quyên cười cười :

- Bộ thầy tính... đi tu hả ?

Huy cũng cười theo :

- Cũng có ý định như vậy !

- Thế thầy đã làm được những gì trong ba ngày qua ?

- Đọc kinh !

- Đọc kinh ?

- Ừ, cho Quyên thi đậu !

Câu nói có kèm theo một nụ cười và ánh nhìn là lạ sao đâu làm Quyên thoáng chút xao động. Mạnh dạn Quyên hỏi ngược lại Huy :

- Còn thầy biết trước khi thi Quyên viết chữ gì to tướng để đặt trước mặt không ?

- Chữ « bình tĩnh » !

- Đó là « lệnh » của thầy !

- Ừ, rồi sao ?

- Quyên không làm theo !

Huy mở lớn mắt nhưng chưa kịp nói ra sự ngạc nhiên của mình, Quyên đã tiếp :

- Quyên viết chữ « HUY » !

Trong khi Quyên thoáng hồng đôi má như người say rượu bởi chính câu nói của mình thì Huy cũng không giấu được nét bối rối. Cô bé lại bắt đầu đùa lớn đây. Tiếng Quyên khoả lấp khoảng trống yên lặng :

- Thầy biết lý do không ?

Huy làm ra vẻ tự nhiên :

- Để làm... con ngáo ộp chứ gì ?

Giọng Quyên chùng xuống, nghiêm trang :

- Để an tâm và tin tưởng !

Huy biết không nên kéo dài câu chuyện, ra hiệu cho Quyên cạn ly, gọi người giúp bàn tính tiền, bảo chúng ta đi về kéo ở nhà mong.

Cơn nắng của chiều đã tàn dần. Gió thổi mát nhẹ. Huy chọn những con đường vắng xe nhưng được che rợp bởi hai hàng cây me đứng chụm đầu vào nhau. Câu chuyện trao đổi giữa hai người vẫn băng quơ về thi cử học hành. Quyên muốn cho con đường kéo dài đến vô tận và buổi chiều thơ mộng sẽ không bao giờ chấm dứt.

Nhưng mỗi khi Huy cho xe vòng đến một con phố khác nàng lại rơi vào tiếc nuối. Về tới gần nhà, Quyên như muốn vót vát một vật yêu quý sắp vụt ra khỏi tay :

- Niên học tới thầy... kèm Quyên nữa nhé !

Huy hơi ngoái cổ lại :

- Chưa ngán lồi học kèm trẻ tại gia à ?

Biết Huy trêu mình, Quyên đỏ mặt, phụng phịu :

- Tại... hồi đó... chưa biết chớ bộ !

- Chưa biết gì ?

Trong đầu thì nghĩ « chưa biết thầy », nhưng bên ngoài miệng Quyên lại nói :

- Chưa biết sự... ích lợi !

Im lặng. Lát sau Quyên lập lại :

- Sang năm, kèm Quyên nữa, nhé thầy ?

Huy cười nụ :

- Hiện tại còn chưa rõ mình... ra sao, nói gì đến sang năm ! Xa xôi quá !

Giọng Quyên chột chùng xuống :

- Chắc thầy... ghét Quyên lắm ?

- Ghét nhất trên đời này !

Sau câu nói Huy vắn tay ga. Chiếc xe chột vụt lên. Quyên hoảng hốt, vô tình chụp lấy người Huy. Nghe một sự xốn xao là lạ.

Và trước khi chia tay :

- Nghỉ hè, thỉnh thoảng thầy tới... thăm Quyên nhé.

- Cái đó là cái chắc !

- Nhưng sao thầy bảo... tháng tới trình luận án Cao học rồi thầy xin học bổng xuất ngoại ?

- Đó là ước mộng, mà mộng và thực mấy khi giống nhau !

Quyên nghe chút ngậm ngùi sau câu nói của Huy.

Những ngày sau kỳ thi dài lê thê, tưởng như dậm chân một chỗ. Quyên bồn chồn trông ngóng kết quả, không bước ra khỏi nhà. Mấy nhỏ bạn, con Thuần, Trâm, Nguyên, con Huyền, Trúc cũng mấy lần tới tìm Quyên tán dóc. Đứa nào cũng có vẻ tin tưởng nhưng vẫn không giấu nỗi lo âu và hoài nghi. Mỗi lần gặp

nhau, các mái đầu chụm lại, tính toán, rồi cộng các số điểm do tự ý mình cho, xem có đủ điểm để đậu không. Xê đi, xích lại nhiều lần để rồi ai cũng thấy mình... dư điểm đề... chiếm bảng vàng. Tuy nhiên các nghi vấn vẫn luôn luôn được đặt ra, nào sợ người ta đánh mất bài, sợ giám khảo đọc không kỹ bài của mình, sợ vị giáo sư nào đó khi chấm bài mình đúng lúc đang có chuyện bực mình, sợ khi dán « phích » người ta lại ráp qua bài người khác, sợ người ta cộng điểm sai... Ôi, các bộ mặt lo âu đến tội nghiệp !

Ba má đã hứa thưởng Quyên đi nghỉ mát trên Đà Lạt hoặc ngoài Nha Trang, tùy ý cô bé chọn. Ông bà tin chắc rằng con mình sẽ đậu. Hơn bao giờ hết những ngày này Quyên như trầm luân trong những rối bời tình cảm. Nàng thấy trống vắng lạ lùng. Một thói quen đều đặn mà Quyên vẫn coi như niềm vui đầy, nỗi hạnh phúc lớn của mình, đã bị mất. Sáng sáng không còn được gặp Huy, nghe giọng Huy nói, môi chàng cười, ánh mắt chàng say đắm. Không còn được ngong ngóng mong đợi hay lú lo kẻ những chuyện trời mây cho Huy nghe. Nàng thần thờ dễ nhận ra. Ba má tưởng Quyên hồi hộp về kết quả thi cử, vẫn trêu chọc cho nàng vui hoặc khích lệ để nàng yên tâm. Quyên chỉ biết cười và cười. Ba mẹ ạ, làm sao ba mẹ hiểu được con. Con lớn rồi và con có những nỗi buồn riêng của con. Thường ngày Quyên hay giam mình trong phòng, viễn mơ trong tiếng nhạc

173 | Linh Hồn Tượng Đá

dịu êm. Giờ này Huy đang làm gì nhỉ. Chắc Huy đang bận rộn với sách vở đầy bàn, với lo âu đầy mắt, toan tính đầy tay... Và rồi Huy cũng tới thăm Quyên. Chỉ một lần trong hai tuần lễ qua, Quyên trách nhẹ :

- Thầy ác ghê, mãi bây giờ mới đến !

Huy cười nụ :

- Thông cảm đi. Máy ngày nay bận kinh khủng vì lo thủ tục trình Cao học.

Và Quyên nghe xót xa trong lòng khi nhận ra khuôn mặt hơi gầy, và quần xanh bao quanh mắt Huy.

Huy nói :

- Nghe chừng nào có kết quả chưa Quyên ?

Nàng nói dối - như đã thăm định từ lâu :

- Có lẽ hơn... một tuần lễ nữa !

- Gì mà lâu dữ vậy ?

- Quyên cũng... nghe đồn vậy thôi !

- Cô bé chờ tôi đến đưa đi. Chịu không ?

- Dạ...

Dạ để rồi bây giờ Quyên đứng chôn chân ở đây, nhìn thiên hạ đã có kẻ khóc, người cười sau khi đọc được kết quả trên tờ giấy. Đám đông vẫn như cái chợ, chồng chất lên nhau, bao quanh tấm bảng. Nhất là mấy chàng con trai, hung hăng như ngựa rừng, xô lấn dữ tợn. Tiếng la hét của đám người cuồng tín. Tội nghiệp cho một chiếc Honda của ai để gần đây : không kể những tên lực lưỡng đứng trên yên và trên tay lái, có tới ba tên khác nhảy trên chiếc giỏ xe ! Chắc chừng ít phút nữa chiếc xe sẽ trở thành... đồng sắt vụn. Chủ nhân chiếc xe giá có thi đậu, chắc vẫn cảm thấy mình bị... thua lỗ ! Quyên thấy nhớ chiếc xe của nàng để ở nhà, tự khen mình đã... sáng suốt khi dùng Taxi tới đây...

Nhiều cặp mắt nhìn Quyên sỗ sàng làm nàng khó chịu. Quyên đi vòng lại phía văn phòng nhà trường đứng cho khuất. Nàng nghe buồn buồn trong lòng. Trước mắt Quyên vẫn là cảnh hỗn độn khủng khiếp. Tấm bảng dán kết quả kỳ thi đang đưa giữa đám đông tưởng như sắp gãy đổ. Lớp bên ngoài lấn vào, lớp bên trong không ra được, lúc nhúc như bày kiến giành nhau hạt cơm rơi. Bỗng đám đông cuộn cuộn hẳn lên, như nước vỡ bờ. Nhiều tiếng la hét nổi bật lên giữa tiếng ồn ào :

- Thằng kia, ai cho mày xé ?

- Rót thì thôi chứ sao xé vậy, cha nội !

- Đánh bể mặt thẳng nào xé đi !
- Xem cái con khi gì nữa, bị xé hết trơn rồi còn đâu !
- Quân mất dạy, không nghĩ tới người khác !

Đám đông bắt đầu dẫn ra. Hầu hết những người tham dự đều nhể nhại mồ hôi, đầu tóc rối bù, mặt mày đỏ gay, áo quần xốc xếch. Tin những tờ giấy in kết quả bị xé làm bất bình nhiều người. Quyên hoảng hốt. Không gian như chợt tối sầm hẳn lại. Bao nhiêu ý định tiêu tan. Nào báo tin cho cha mẹ, cho Huy, nào cho bạn bè; những niềm vui vỡ bờ dự tính này bây giờ trở thành nỗi tuyệt vọng. Quyên thấy giận ghê những kẻ vô ý thức đã xé đi những tờ giấy mà nhiều người trông đợi. Nước mắt dâng lên, cứ chực ứa ra...

Nhiều người đã bỏ về. Sân trường mang vẻ xác xơ như vừa chịu đựng một cuộc chiến khốc liệt. Rác, giấy la liệt, lại có những chiếc dép, đôi guốc bị vứt lại bừa bãi. Tuy nhiên tang thương nhất vẫn là tấm bảng : màn lưới sắt mắt cáo bị tung ra; trên mặt gỗ nhám nhờ những vết giấy còn lại; chiếc đèn ống gắn trên nóc bảng trễ xuống như chỉ chờ một cơn gió mạnh là rơi xuống. Quyên nhìn cảnh vật mà ngao ngán, thở dài...

Bây giờ còn lại có Quyên và vài người con gái khác nữa có lẽ cũng trong tâm trạng và hoàn cảnh như nàng.

Đã hơn 4 giờ chiều. Nắng còn gắt và oi bức. Đường như Quyên đã quên mình cũng phải về. Hay nói đúng hơn nỗi tuyệt vọng đã giữ chân Quyên lại. Nàng nghĩ không còn cách nào khác để biết kết quả. Hẳn những người thân của nàng đang chờ đợi một tin vui. Quyên muốn chính mình đem về trước nhất niềm vui đó... Nhưng hiện tại lo âu và chán chường đang rối bời trong tâm trí nàng.

Khi biết nếu đứng lại mãi cũng vậy thôi, Quyên vừa định cất bước đi thì nghe tiếng lách cách trong văn phòng nhà trường. Rồi một cánh cửa hé mở, một cái đầu lộ ra, sau đó xuất hiện một vị tu sĩ trong chiếc áo thâm chùng. Quyên khẽ cúi đầu chào. Vị tu sĩ đáp lại :

- Thế nào đậu không ?

Câu hỏi của vị tu sĩ như có sức phá đi những chương ngại vật cho nước trào qua bờ, Quyên bật khóc, cúi đầu. Có lẽ hiểu mình đã vô tình khơi dậy nỗi tủi thân của một cô học trò thi rớt, vị tu sĩ ôn tồn :

- Học tài thi phận ! Đừng khóc nữa con, năm nay không đậu thì sang năm, lo gì !

Quyên lấy khăn chậm mắt, lắc đầu :

- Dạ... không phải... vậy !

177 | Linh Hồn Tượng Đá

- Thế con có chuyện chi ?

- Dạ... dạ... con chưa... được coi... bảng !

Chợt hiểu ra, vị tu sĩ thở dài :

- Ấy kỳ nào cũng vậy, cứ treo ra thì chỉ ít phút sau là bị xé. Có những người thật tệ ! Cứ ngỡ này dám sang năm không cho Bộ mượn trường nữa. Không năm nào là không phải làm lại cái bảng thông cáo !

Quyên rụt rè :

- Thừa cha, giờ con... làm sao ?

Những nếp nhăn thoáng cau lại trên trán vị tu sĩ đứng tuổi. Có lẽ cũng nhận ra viên mi cô bé còn long lanh ướt, vị tu sĩ chép miệng :

- Tên gì ? Số báo danh ?

Quyên nhanh nhẹn lấy trong chiếc ví tay xinh xinh tấm « phiếu báo danh » màu vàng :

- Thừa cha tên con đây.

Sau khi lẩm nhẩm đọc vị tu sĩ đảo mắt chung quanh sân trường, sợ có một đám đông nào đó bất chợt xông tới :

- Theo cha !

Chờ cho Quyên bước vào hẳn trong văn phòng, vị tu sĩ đóng cửa cẩn thận lại, lấy trong một chiếc tủ sắt ra một chồng giấy mà Quyên biết đó là danh sách các thí sinh trúng tuyển. Tim nàng đột nhiên nhảy mạnh, hai tay lạnh đi, nhem nhếp mồ hôi. Trong khi đó vị tu sĩ vẫn thản nhiên lật từng tờ giấy :

- Lê Thị Hạ Quyên... 1084... phải không ?

- Dạ...

- Đây, tìm đi !

Các dòng chữ như đảo lộn trước mắt Quyên. Nàng bóp mạnh tay vào chiếc khăn mùi soa để trấn tĩnh. Con hòi hộp làng nàng muốn nghẹt thở. Mắt Quyên mở thật lớn, dõi theo cẩn trọng từng hàng tên một :

- 1075... 1077... 1079... 1081...

Tiếng vị tu sĩ vang lên trong căn phòng vắng lặng :

- Thấy chưa ?

Quyên dí đầu ngón tay trở xuống thấp hơn :

- 1083... 1084 !

Quyên muốn hét lớn. Đây rồi ! Lê Thị Hạ Quyên, số báo danh 1084... Bình ! Nàng nghe thân mình như bay

179 | Linh Hồn Tượng Đá

bồng. Các tảng đá như vừa được cất khỏi đôi vai. Quyên quay lại, nở một nụ cười rạng rỡ, nói như reo vui :

- Con đỡ rồi cha ! Hạng Bình !

Vị tu sĩ vui lây :

- Thôi, về mà ăn khao !

Quyên hơi nhún người xuống, cúi đầu chào :

- Con cảm ơn cha nhiều lắm !

- Không có chi !

- Con về, cha !

Vừa bước ra khỏi văn phòng, Quyên gặp năm sáu người nữa rụt rè, cũng có vẻ như muốn tiến vào. Có lẽ họ đã biết chuyện. Một thiếu nữ gọi với theo Quyên :

- Chị ! Chị !

Nàng dừng lại. Cô gái tiến lại gần, nét mặt đầy lo âu :

- Chị đậu không chị ?

- Đậu.

- Ở trông họ cho coi kết quả, hả chị ?

- Vâng. Chị chưa coi à ?

- Tôi tới trễ...
- Chị vào văn phòng kia kia.
- Không biết họ có cho coi nữa không ?
- Năn nỉ thế nào cũng được !
- Tôi lo quá !
- Chúc chị may mắn !
- Cảm ơn chị !
- Chào chị !

Nói xong Quyên rào bước. Niềm vui của Quyên dâng lên cao độ. Những bước chân của nàng nhẹ nhàng, thoăn thoắt. Quyên vẫn có cảm tưởng mình đang sống trong mơ. Hiện tại với nàng, cuộc đời đầy màu hồng, có tràn đầy ánh nắng mặt trời, có mùa xuân. Quá yêu đời, Quyên có cảm nghĩ mình là đứa con gái sung sướng nhất trần gian.

Một chiếc Taxi rẽ vào lề đường với một cử chỉ mời mọc của ông tài xế. Không cần mặc cả giá như lúc đi, Quyên tự mở cửa leo lên xe ngồi phía sau. Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu nàng. Báo tin mừng cho ai trước ? Ba mẹ ? Hay Huy ?... Và nàng lý luận nhanh chóng. Giờ này ba đi làm chưa về, ở nhà chỉ có mẹ và nhỏ

Thảo, thôi để tối về mình báo tin chung cho cả nhà mừng một lượt. Chắc gia đình sẽ vui lắm. Mẹ đây mơ ước rồi nhé, con gái của mẹ đậu rồi nè...

- Đi đâu, cô hai ?

Tiếng hỏi của người tài xế đưa Quyên về thực tại. Nàng do dự, nóng ran mặt mày khi chợt nghĩ tới Huy...

Chiếc xe hơi chậm lại khi gần đến một ngã tư. Ông tài xế lặp lại câu hỏi như sợ cô hành khách của mình chưa nghe rõ :

- Cô hai, đi đường nào ?

Quyên nói tên đường - con đường có căn nhà trọ của Huy. Cũng may tình cờ một hôm nàng vô tình đọc thấy địa chỉ của Huy trên một cuốn sổ. Và nàng đã in sâu những con số đó vào ký ức - như để sẽ không bao giờ quên...

Chiếc xe lao nhanh. Gió lùa qua cửa thổi tung sợi tóc mà Quyên vẫn cảm thấy mặt mũi mình nóng bừng như đang ngồi cạnh bếp lửa. Quyên đang nghĩ tới Huy. Không hiểu anh chàng đang làm gì ? Có mong đợi kết quả thi cử của cô học trò không nhỉ ? Chắc có chứ, Huy chả từng bảo Quyên mà đậu tôi là một trong những người sung sướng nhất. Nghĩ lại những ngày tháng qua Quyên thấy mình đại ghê. Khởi đầu chả chịu học gì cả,

chỉ tìm cách phá Huy để anh chàng thất vọng mà tự động rút lui. Những trò-chơi-trẻ-con-dĩ-vãng làm Quyên đỏ mặt hơn nữa. Cũng may mà Huy kiên nhẫn. Quyên nghĩ kết quả tốt đẹp đang reo vui trong tim nàng phải kể là do phần lớn công lao của Huy. Bởi vì, trong niên học, ngồi ở lớp Quyên để hồn viển mơ nhiều hơn là chăm chú nghe giảng. Lời thầy dạy như chỉ thoang thoảng bên tai rồi lại bay đi; hơn nữa những cuộc nô đùa bạn bè thường quấy rầy hơn những bài học, bài làm. Khi khởi sự kèm Quyên học, Huy đã phải hốt hoảng về sự học hành lơ mơ của Quyên. Cuộc hành trình phải bắt đầu lại từ đầu. Huy giảng dạy từng ly, từng tí, thật cẩn kẽ. Chỉ hơn hai tháng Quyên đã có một căn bản khả quan. Ngoài hai môn trách nhiệm, Việt văn và Sinh ngữ, Huy còn dẫn dắt Quyên thành thạo về những môn khác nữa, Khi học về Toán, Quyên trêu : dân Văn khoa mà cũng giỏi về toán nữa cơ. Huy cười : cô đừng tưởng, tôi đậu tú tài ban B hạng bình thứ. Rồi ngày qua đi, khi Quyên đã trở thành cô học trò ngoan hiền thì bóng dáng Huy cũng trở thành một thứ-cần-thiết của Quyên. Bao giờ, việc gì Quyên cũng đặt Huy ở chỗ ưu tiên. Không dám làm cái này sợ Huy buồn. Thực hiện chuyện kia để Huy vui. Chăm học để thấy nét sung sướng trong mắt Huy. Làm bài đúng để nụ môi Huy nở rạng ngời. Một mẫu chuyện vui, một khúc chuyện buồn Quyên đều giữ cho Huy nghe trước... Cũng vì vậy Quyên muốn dành tin thi

đậu cho Huy trước tiên. Chắc Huy mừng lắm lắm. Thế nào cũng thưởng mình một gói ô mai. Con trai mà lúc nào cũng mang ô mai theo người... Hay thôi, mình sẽ trêu Huy một phen, làm bộ báo tin thi rớt cho anh chàng hốt hoảng. Mình phải tạo một bộ mặt thiếu não, nếu cần khóc nữa (khóc là... nghề của mình mà; Huy chả bảo các tuyến nước mắt của Quyên đều hư cả rồi !). Chắc hẳn Huy sẽ buồn khổ, lúc đó mình sẽ phá lên cười cho anh chàng... mắc cỡ vì tên tò. Rồi Huy sẽ kí đầu mình cho mà xem. Mà chả sao, mình mong được Huy kí đầu suốt đời...

- Cô hai, tới chưa ?

Quyên giật mình, đưa mắt nhìn qua cửa kính để tìm số nhà trên các bảng hiệu :

- Bác cho lên chút nữa.

- Số mấy ?

- 205.

- Có « siệc » gì không ?

- Dạ có, nhưng bác cho xuống ngoài đường cũng được.

Chiếc xe chạy thêm một khúc dài nữa rồi dừng lại. Quyên hỏi giá tiền, Xin cô cho hai trăm rưỡi. Khi vui

người ta thường trở nên rộng rãi; Quyên biểu luôn ông tài xé số tiền lẻ.

Đứng một mình trên hè phố, đầu con ngõ hẻm, Quyên bỗng thấy mình hồi hộp lạ lùng. Một thoáng chút hồi hận nhem nhúm. Lần đầu tiên trong đời Quyên tìm đến nhà một người con trai. Trái tim đập dồn dập trong lồng ngực. Quyên bối rối, nửa muốn quay về, nửa như nuôi tiếc. Mặt nàng xanh nhợt đến tội nghiệp. Mồ hôi rịn ra trong áo. Hai bàn tay xoắn chặt chiếc khăn mùi soa tưởng như xé đôi ra được. Có lẽ Quyên còn hồi hộp gấp trăm lần lúc đi coi kết quả thi. Dù đã mím chặt bờ môi mà Quyên vẫn có cảm tưởng hơi thở của mình muốn đứt quãng. Con hẻm hút sâu bỗng trở nên chứa đầy đe dọa. Tuy nhiên khuôn mặt của Huy cũng đồng thời hiện ra chờ đợi, mời gọi. Quyên còn do dự...

Một chiếc xe gắn máy từ đường quặt vào ngõ hẻm, bóp còi inh ỏi đòi những người đi đường nhường chỗ. Quyên giật mình tránh sang một bên. Rồi vì sợ những con mắt tò mò dị nghị Quyên từ từ cất bước. Đầu óc nàng lý luận như để bào chữa cho hành động và cũng để trấn tĩnh cơn rối loạn trong nàng. Thì mình cứ coi như đến nhà một người bà con hay nhà một nhỏ bạn nào đó. Hơn nữa mình có lý do chứ. Báo tin thi đậu để Huy mừng. Vậy có gì đâu mà phải sợ. Chắc Huy chả... hiểu lầm hay khinh mình đâu. Anh chàng thể nào cũng ngạc

nhiên hết sức khi thấy mình đến bất ngờ. Có vậy mới thú vị. Và khi mình nói thi đậu Huy sẽ reo vui cho xem... Quyên nghe lòng mình dịu xuống phần nào, nhưng chỉ được một lúc những cơn sóng lại trỗi dậy, dữ tợn hơn. Lúc này Quyên lại muốn cơn đường hẻm kéo dài ra, không cùng để chả bao giờ nàng thấy nhà Huy. Có lúc Quyên đã định quay ra nhưng như có một ma lực điều khiển những bước chân của nàng. Thỉnh thoảng một vài người hàng xóm nhìn Quyên khiến nàng càng bối rối, có cảm tưởng như mình bị bắt gặp đang lúc phạm một trọng tội gì. Trong các ngõ hẻm thường thường người ta quen hết mặt nhau, thuộc lòng những thói quen và giờ giấc đi về của nhau nên khi một người lạ nào xuất hiện thế nào cũng gây sự chú ý cho họ. Quyên cũng đang có ý nghĩ mình là một cái đích cho bao cặp mắt, bao nghi vấn của người dân ở đây. Nàng khổ sở vô cùng, nhưng nghĩ đến Huy, tưởng tượng nét mặt rạng rỡ của chàng Quyên lại lướt thẳng tắt cả. Nàng cầu mong cho Huy ra đứng trước cửa và chợt nhận ra nàng, chạy đến đưa nàng vào nhà để nàng khỏi ngỡ ngàng nhìn từng số nhà. Huy ơi, thầy có biết Quyên đang tới báo cho thầy tin mừng không nè, học trò thầy đỗ rồi. Gớm, nhà thầy gì mà khó tìm ghê, bắt đền thầy đấy. Quyên chả thèm ô mai như mọi khi nữa đâu. Quyên lớn rồi và Quyên thích ở thầy những thứ khác cơ, một bài thơ thật êm nhẹ do thầy sáng tác chẳng hạn, mà phải đề tặng Quyên đang

hoàng. Ghi nhớ ngày đầu tiên Quyên liêu lĩnh đến nhà thầy...

- Cô tìm nhà ai ?

Quyên giật bắn mình kho một giọng nói nổi lên sau lưng. Nàng quay lại, hoảng hốt nhìn người đàn bà đang đứng bồng con trên thềm nhà :

- Dạ... dạ... tôi tìm... số 161A !

- Mà nhà ai ? Cô nói tên, tôi biết ngay !

- Thưa... nhà... ông Huy !

Người đàn bà xốc lại đưa con trên tay :

- Phải cái ông đeo mắt kiếng không ?

- Dạ phải...

- Ông đi chiếc xe nổ lớn phải không ?

- Dạ...

- À, ông Sinh viên ! Nhà ông kia, trên gác đó. Cô cứ leo chiếc cầu thang mé ngoài mà lên !

- Dạ... cảm ơn bác !

Quyên không ngờ mình đã ở quá gần nhà Huy. Căn gác đã hiện ra rõ rệt - căn gác mà đã có lần Huy tả cho

Quyên nghe - giống như một cái chòi canh của lính, ban ngày thì nóng như... lò bánh mì, nhưng tối lại mát kinh khủng, nhờ có hai cửa sổ nên đêm đêm tha hồ ngắm trăng sao... Từ đó Quyên thấy căn gác trở nên thân thuộc, dù chưa lần nào thấy tận mặt, nhưng bây giờ nó đã sừng sững trước mắt thì Quyên lại ngại ngùng, lo âu

Bàn tay Quyên đã đặt trên tay vịn cầu thang. Trái tim bé con của nàng như sắp vỡ ra vì bóp mở quá mạnh và đập quá nhanh. Cổ nàng khô lại như sắp cháy. Dù Quyên đã hết sức đặt chân thật nhẹ trên từng tấm gỗ thế mà Quyên vẫn có cảm tưởng cả cái cầu thang đang đong đưa trong khoảng trống. Nàng đưa tay vuốt lại mái tóc và lau mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt...

Khi bước chân của nàng vừa cất lên khỏi bậc thang cuối cùng, Quyên bỗng hoảng hốt, suýt kêu lên thành tiếng. May mà bàn tay nàng chụp vội được thành vịn cầu thang, nếu không rất có thể Quyên bị rơi xuống đất. Quyên dụi mắt, không tin là mình hoa mắt, nhìn lầm. Rõ ràng qua khung cửa sổ Quyên thấy Huy đang ngồi cạnh một cô gái. Hai người quay lưng ra ngoài nên không nhìn thấy Quyên. Nàng choáng váng, lấy tay đè ngực cho đỡ cơn nghẹn dâng lên cổ. Nặng trĩu như vút tắt. Các mái nhà chuyển động, kéo nhau sụp đổ. Dưới chân cầu thang mở ra một hố sâu. Quyên lắc đầu thật mạnh cho tỉnh hẳn lại. Nước mắt ứa ra...

Quyên đi như chạy, không còn thấy gì chung quanh. Người đàn bà bế con lúc này gọi với theo :

- Cô không thấy nhà ông à ?

Quyên không biết gì nữa. Tai nàng đã ù đi. Hình ảnh trong căn gác của Huy quay cuồng trong đầu óc nàng. Con lóc cuồn cuộn và Quyên bị ném vào trong đó...

Ra khỏi ngõ hẻm, Quyên đi chậm lại. Những bước chân của Quyên nặng nề và rã rời. Nàng tìm những con lộ vắng, không cần biết đi đâu... Đòi một người con gái, ước mơ đã nhiều. Trời cho không được mấy.... Tiếng hát trầu buồn mà Quyên thường thích nghe hát giờ đây như vắng vắng bên tai nàng. Tâm hồn Quyên rã rời, đón đau. Nàng muốn khóc thật nhiều cho vơi đi những giọt sầu chất chứa, nhưng dường như nước mắt đã khô cạn... Kỷ niệm xưa đã chết, cơn mê đã chiều, tình yêu đã chết, xót xa đã nhiều. Đời thôi sẽ còn mai sau... Xin một lần vẫy tay chào, dòng đời đó, cuốn người theo...

Quyên lững thững đi - như một người mất thần. Niềm vui thi đậu, nỗi háo hức báo tin vui đã hoàn toàn nhạt nhoà trong nàng. Hai bên đường, hàng me đứng chụm đầu vào nhau, rắc xuống những chiếc lá vàng - như những giọt nước mắt của cây cối nhỏ xuống khóc thương một cô bé học trò áo trắng. Thôi, niềm vui ới, già từ !

HOÀI MỸ

(Sàigòn, 28 - 9 - 1972)